

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ЗМОВА СМЕРТІ

Нора Робертс
"Змова смерті"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №9

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Books_UA

Перекладач: Каріна Б.

Обкладинка: Анна К.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

Зміст

Зміст

Анотація

ПРОЛОГ

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

Анотація

У які тільки халепи не потрапляла лейтенант нью-йоркської поліції Єва Даллас, але такого з нею ще не бувало. Під час складного розслідування дивних, на перший погляд безглузвих убивств вона сама опиняється під підозрою. Її навіть усувають від роботи! Але Єва не може сидіти склавши руки. І хоч би як убивця намагався їй завадити, разом із друзями та вірним Рорком вона блискуче розкриває ще одну запутану справу.

*Кожен думає, що всі люди
смертні, крім нього самого.*

Едуард Янг

Давай подружимося зі смертю

Теннісон

ПРОЛОГ

У моїх руках влада. Влада, що дає змогу зцілювати і знищувати, дарувати життя - і смерть. Я благоговію перед власним талантом, який мені вдалося перетворити на мистецтво, не менш велике і вражаюче, ніж будь-яка картина в Луврі.

Та що мистецтво?! У тих галузях, які хоч скільки-небудь мають значення, я - бог.

Бог має бути безжальним і далекоглядним. Він вивчає і сортує свої творіння. Найкращі з них слід оберігати й плекати, а невдалі - відкидати без жалю.

Мудрий бог постійно експериментує, творячи чудеса з тим, що потрапляє йому в руки. Найчастіше він діє безжально, як суддя, що виносить вирок. Але того, у чийх руках влада, не можуть стосуватися жалюгідні й дріб'язкові закони, яким підкоряються звичайні люди. Вони сліпі, їхній розум затуманений страхом - страхом перед болем і смертю. Вони занадто обмежені, щоб зрозуміти, що смерть можна перемогти.

Мені це майже вдалося.

Якби мої діяння розкрили зараз, ці люди з їхніми безглуздими законами й упередженнями прокляли б мене.

Але коли моя праця завершиться, вони будуть поклонятися мені.

Для декого смерть не була ворогом, оскільки життя було для них куди менш милосердним. Біль, відчай і страх були постійними супутниками бідних і бездомних мешканців Нью-Йорка. Для розумово і фізично неповноцінних місто слугувало лише різновидом в'язниці. Для привидів, що пливуть у ночі, немов тіні, наркоманів з їхніми блідо-рожевими очима і тремтячими руками життя являло собою всього лише безглузду подорож від однієї дози до іншої, найчастіше сповнену болю, розпачу, а іноді й жаху.

Зрозуміло, існували соціальні програми. Зрештою, людство вступило в освічене ХХІ століття - принаймні так стверджували політики. Ліберальна партія вимагала створення нових притулків, освітніх і медичних закладів, навчальних і реабілітаційних центрів, не пропонуючи при цьому скільки-небудь докладних планів розвитку таких програм. Консервативна партія бадьоро урізала бюджети вже наявних програм, а потім пихато заявляла про необхідність підвищення життєвого рівня і зміцнення сім'ї.

Звісно, той, хто був здатний перетравлювати мізерну дієту благодійності, міг існувати й у в'язниці, а програми навчання та допомоги пропонували людям, здатним залишатися при здоровому глузді, петляючи нескінченними мільярдами бюрократичної тяганини. Однак ця система занадто часто душила одержувача, перш ніж врятувати його, і тому в притулках щось не було помітно черг.

Діти, як завжди, голодували, жінки торгували своїм тілом, а чоловіки знемагали в пошуках грошей. Яким би освіченим не був час, людська натура залишалася такою ж передбачуваною, як смерть.

Сплячим на тротуарах нью-йоркський січень приносив кошмарні ночі, пронизані льодовим холодом, який лише зрідка вдавалося відігнати пляшкою пива або чогось міцнішого. Дехто не витримував і вирушав до притулку хропіти на горбатих ліжках або їсти водянистий суп і позбавлені смаку соєві булки, що їх подавали розторопні студенти-соціологи. Але інші трималися до останнього, занадто розгублені або занадто вперті, щоб пожертвувати своїм шматочком тротуару.

У ці страшні ночі багато хто переходив від життя до смерті.

Місто вбивало їх, але ніхто не називав це вбивством.

Морозного ранку лейтенантка Єва Даллас їхала в центр міста. Її пальці неспокійно барабанили по кермовому колесу. Звичайна смерть бездомного на Бауері начебто не була її проблемою. Це було завданням відділу, який часто називали "шукачами трупів" - його співробітники патрулювали райони скупчення безхатченків, відокремлюючи живих від мертвих і відвозячи тіла до моргу для обстеження, впізнання та знищення.

Цю кепську роботу зазвичай виконували ті, хто все ще живив надію вступити в більш елітарний відділ розслідування вбивств, і ті, хто вже в подібні чудеса не вірив. Співробітників же "забійного" відділу викликали лише в тих випадках, коли смерть виглядала явно підозрілою або насильницькою.

Якби в цей злочасний ранок не була її черга для подібних викликів, Єва могла б усе ще ніжитися в теплому ліжку з коханим чоловіком.

- Можливо, якийсь наївний новачок розраховує, що нараввся на серійного вбивцю, - пробурмотіла вона.

Пібоді, яка сиділа поруч із нею, широко позіхнула.

- Мені здається, я тільки даремно займаю місце в машині, - з-під прямого темного чубчика вона кинула на Єву повний надії погляд. - Ти могла б висадити мене біля найближчої зупинки, і я за десять хвилин була б удома в ліжку.

- Якщо я страждаю, то страждай і ти.

- Дякую на доброму слові, Далласе!

Єва усміхнулася. Навряд чи можна було знайти когось надійнішого за її помічницю. Незважаючи на ранній виклик, зимова уніформа Пібоді була бездоганно випрасувана, а гудзики і чорні поліцейські черевики начищені до блиску. Очі на квадратному обличчі, обрамленому коротко стриженим чорним волоссям, можливо, були трохи сонними, але Єва не сумнівалася, що вони нічого не пропустять.

- Учора ввечері в тебе, здається, був грандіозний захід? - зауважила Пібоді.

- Так, у Вашингтоні. Рорк влаштував прийом із танцями для якоїсь благодійної організації з порятунку кротів або чогось такого. Їжі було достатньо, щоб нагодувати всіх бомжів на Лоуер-Іст-Сайд.

- Так, круто. Б'юся об заклад, тобі довелося роздягнутися в пух і прах, летіти на особистому літаку Рорка і накачуватися шампанським.

Єва і бровою не повела у відповідь на сухуватий тон Пібоді. Обидві знали, що зовнішній, ефектний бік життя Єви, що з'явився відтоді, як у це життя увійшов Рорк, анітрохи її не хвилював і, найімовірніше, дратував.

- Так, все так і було. А ще мені довелося багато разів танцювати з Рорком.

- На ньому був смокінг? - Пібоді якось бачила Рорка в смокінгу, і цей образ навіки закарбувався в її свідомості.

- Зрозуміло. - Єва згадала, з яким нетерпінням вона стягнула смокінг з Рорка, коли вони повернулися додому. Без смокінга він виглядав нітрохи не гірше.

- Ось це чоловік! - Пібоді заплющила очі, використовуючи методику відтворення зорового образу, яку опанувала в дитячому віці.

- Напевно, багато жінок здохли б від злості, якби чоловіки стали об'єктом романтичних фантазій їхніх поміниць.

- Але ви вищий за це, лейтенанте! Це мені у вас і подобається.

Єва фиркнула, розправивши затерплі плечі. Вона сама винна, що минулої ночі піддалася пристрасті й проспала лише три години. А тепер нічого не поробиш - борг понад усе.

Єва дивилася на старі будівлі та засмічені вулиці. Бетон і сталь здавалися спотвореними численними шрамами, бородавками й пухлинами. Крізь каналізаційні решітки виривалася пара, свідчачи про якусь подобу життя, що протікає під землею. Їхати крізь нього було все одно що пробиратися через туман, що клубочиться над брудною річкою.

Після того, як Єва вийшла заміж за Рорка, вона жила немов в іншому світі, серед полірованого дерева, блискучого кришталю, запаху свічок і оранжерейних квітів - аромату багатства. Але Єва не забувала, що прийшла в цей світ із таких самих місць,

як те, де перебувала зараз. Вона знала, що ці місця в усіх містах схожі одне на одне особливою атмосферою безнадійності, що пронизує весь уклад життя.

Вулиці були майже порожніми - мало хто з мешканців похмурого району ризикував виходити так рано. Наркодилери і повії, закінчивши нічну роботу, заповзли у свої нори до сходу сонця. Торговці, яким вистачало сміливості утримувати тут магазини і крамниці, ще не розкодували замки на дверях і вікнах. Продавцям, які наважувалися торгувати вроздріб із пересувних лотків, доводилося озброюватися і працювати парами.

Побачивши чорно-білу патрульну машину, Єва насупилася.

- Чому, чорт забирай, вони досі вовтузяться із сенсорами? Підняти мене з ліжка о п'ятій ранку і все ще не забезпечити охорону місця події! Не дивно, що ці ідіоти не дослужилися ні до чого вищого, ніж "трупощукачі"!

Пібоді нічого не сказала. "На ідіотів, - не без співчуття подумала вона, - очікує знатна головомойка. Не хотіла б я опинитися на їхньому місці".

На той час, коли Пібоді вийшла з машини, Єва вже перетинала тротуар, рішучим кроком прямуючи до двох фігур в уніформі, що їжилися на вітрі. Помітивши її, поліцейські одразу розправили плечі. "Лейтенант уміє справити враження на інших копів, - подумала Пібоді, виймаючи з машини валізуку зі спорядженням. - Вона одразу привертає до себе увагу".

Справа була не в її високій стрункій фігурі і, звісно, не в сплутаному каштановому волоссі зі світлим рудуватим відливом. Причина швидше полягала в очах кольору доброго ірландського віскі - очах справжнього копа - і в несподівано жорсткій складці повних губ.

Обличчя Єви здавалося Пібоді особливо виразним почасти тому, що вона ніколи не користувалася пудрою.

Єва Даллас була найкращим копом з усіх, яких знала Пібоді. Такі без вагань підуть на будь-який ризик і стоятимуть до кінця. "І такі штовхнуть будь-який зад, який цього потребує", - подумала Пібоді, підійшовши досить близько, щоб почути закінчення суворої лекції Єви.

- Підіб'ємо підсумки, - холодно продовжувала Єва. - Якщо ви викликаєте відділ убивств і витягаєте мене з ліжка, то повинні належним чином організувати охорону місця події та підготувати рапорт до мого прибуття, а не стояти тут, розплющивши рота, як пара недоумкуватих. Ви ж копи, чорт забирай! Так і поведіться відповідно.

- Так, сер... лейтенант, - тремтячим голосом відгукнувся молодший із двох поліцейських.

Він здавався зовсім хлопчиськом, і тільки з цієї причини Єва утрималася від подальших докорів. Вона спрямувала крижаний погляд на його партнерку, яка явно була аж ніяк не новачком.

- Так, сер, - крізь зуби процідила жінка. У її голосі звучало неприховане обурення.

- Якісь проблеми, поліцейський... Бауерс? - поцікавилася Єва.

- Ні, сер.

Світло-блакитні очі Бауерса різко виділялися на смаглявому обличчі, темне волосся вибивалося з-під форменого кашкета. На куртці не вистачало гудзика, а черевики були стоптаними і нечищеними. Єва могла зробити їй зауваження, але

вирішила, що убога і брудна робота, якою змушена займатися ця жінка, якоюсь мірою виправдовує неохайну зовнішність.

- Чудово, - кивнула Єва.

Вона знову подивилася на другого поліцейського, і її суворий погляд дещо пом'якшився. Обличчя його було білим як папір, він тремтів з голови до ніг, і весь його вигляд наочно свідчив про недавнє закінчення академії.

- Поліцейський Трухарт, моя помічниця покаже вам, як слід забезпечувати охорону місця події. Поставтеся до цього з належною увагою.

- Так, сер.

- Пібоді! - кинула Єва через плече, і тієї ж миті в неї в руці опинилася валізка зі спорядженням. - Покажіть, що ви виявили, Бауерсе.

- Бездомного білого чоловіка. Відомий під прізвиськом Снукс. Ось його халупа.

Вона вказала на доволі винахідливо облаштований притулок, який складався з пакувальної кліті, розмальованої квітами і зірками, і був увінчаний м'ятою кришкою з-під ящика для переробки відходів. Вхід прикривала побита міллю ковдра, над якою красувалася саморобна вивіска з лаконічним написом "Снукс".

- Він усередині?

- Так. У наші обов'язки входить заглядати в такі ось житла в пошуках мерців. Мертвіше цього не буває.

Єва зрозуміла, що остання фраза претендує на гумор.

- Ще б пак! Ну й запахок, - пробурмотіла вона, підійшовши ближче, де навіть вітер не міг розсіяти сморід.

- Це мене і насторожило. Від таких людей завжди смердить потом, сміттям і чимось гіршим, але в цього трупа інший запах.

Єва зробила крок ближче. Крізь міазми сечі й брудного тіла вона відчувала солодкуватий нудотний запах смерті з явним металевим присмаком крові. Але нічого особливого, на її погляд, у цьому запаку не було.

- Хтось штрикнув його ножом? - запитала Єва. Насилу втримавшись від тужливого зітхання, вона відкрила валізку. - За яким чортом? У цих бомжів нічого красти.

Уперше губи Бауерс скривилися в усмішці, але погляд залишався холодним і непривітним.

- Проте хтось щось у нього вкрав.

Задоволена собою, вона зробила крок назад, щиро сподіваючись, що крутого лейтенанта неабияк потрясе видовище за пошарпаною ковдрою.

- Ви викликали патологоанатома? - запитала Єва, покривши руки і черевики знезаражувальним складом.

- Обережність насамперед, - манірно відгукнулася Бауерс. В її очах усе ще поблискували іскорки злості. - Я вирішила доручити це відділу вбивств.

- Зрештою, мертвий він чи ні? - Єва з огидою відсунула ковдру і, нахилившись, увійшла в халупу.

Видовище смерті завжди викликало у Єви потрясіння, хоча й не таке сильне, як розраховувала Бауерс. Її ніколи не залишало байдужим те, що одна людська істота здатна створити з іншою. Крім того, вона щоразу відчувала звичайнісіньку жалість

до жертв - почуття, яке жінка, що стоїть поруч із нею, ніколи не відчувала і тому не могла зрозуміти.

- Бідолаха, - тихо промовила Єва і присіла навпочіпки для візуального огляду.

Бауерс виявилася права в одному - уявити собі когось мертвішого за Снукса було практично неможливо. Тіло було схоже на мішок з кістками, волосся було скуйовджене, очі і рот широко відкриті, причому в роті залишалося не більше половини зубів, Люди цього типу рідко вдавалися до допомоги стоматології - і взагалі медицини.

Тьмяні очі брудно-коричневого відтінку вже вкрилися плівкою. Мрець виглядав глибоким старим, і, навіть якби його життя не обірвало вбивство, йому навряд чи вдалося б протримати ще кілька років, які могли б забезпечити гідне харчування і лікарський догляд.

Єва помітила, що його черевики, хоч і вкриті тріщинами та подряпинами, не надто зносилися. Ковдра, що лежить збоку, теж була не дуже старою. У приміщенні були навіть деякі дрібнички - голова ляльки з широко розплющеними очима, ліхтарик у формі жаби, тріснута чашка з акуратно виготовленими з паперу квітами. Стіни вкривали паперові фігурки - дерева, собаки, ангели, а також квіти і зірки, що нагадували ті, що прикрашали зовні стіни імпровізованого житла.

Єва не знайшла жодних ознак боротьби, свіжих забоїв чи поверхневих ран на тілі. Однак у грудях його з'яяла діра розміром з кулак. Той, хто прикінчив старого, діяв з акуратністю хірурга. "Мабуть, - подумала Єва, - убивця Снукса витягнув у нього серце, скориставшись скальпелем".

- Ви маєте рацію, Бауерс. Це вбивство.

Єва вибралася назовні, опустивши фіранку. Побачивши самовдоволену усмішку на обличчі Бауерс, вона стиснула кулаки, відчуваючи, як кров починає стукати в її скронях.

- О'кей, Бауерс, ми не подобаємося одне одному, і тут нічого не поробиш. Але ви не повинні забувати, що в мене набагато більше можливостей перетворити на пекло ваше життя, ніж у вас - моє. Тому будьте розсудливі, зітріть цю клятву посмішку з фізіономії і йдіть з дороги.

Посмішка зникла, але погляд Бауерс залишався ворожим.

- Статут відділу забороняє офіцеру використовувати лайливі вирази в розмові з підлеглими.

- Справді? Ну, можете згадати це у вашому рапорті, який має бути завтра вранці на моєму столі. У трьох примірниках. Геть із дороги!

Десять секунд вони свердлили одне одного очима, потім Бауерс опустила погляд і зробила крок убік.

Єва повернулася до неї спиною і дістала стільниковий телефон.

- Говорить лейтенант Єва Даллас. У мене вбивство.

"Навіщо комусь знадобилося красти явно зношене серце?" - думала Єва, повертаючись до халупи, щоб обстежити труп. Вона знала, звісно, що крадені органи є цінним товаром на чорному ринку, і дуже часто торговцям бракує терпіння чекати

смерті донора. Але останнім часом широкого поширення набули штучні органи, хоча вони ще не досягли повної досконалості. Зате вони були порівняно недорогі й тому доступні; Єва давно вже не чула про подібні злочини.

Зрозуміло, деяким багатіям була не до душі думка про імплантацію штучного органу. За людське серце або нирку, вилучені в молодій жертви нещасного випадку, вони готові були заплатити велику суму, але органи повинні були бути в ідеальному стані. У Снуксі ж не було нічого ідеального.

Гидливо скривившись, Єва схилилася над трупом. Якщо жінка ненавидить лікарні та всілякі центри здоров'я, навіть слабкий запах антисептика дратівливо діє на її нерви.

Вловивши сліди цього запаху, Єва насупилася і присіла навпочіпки. Тільки тепер їй нарешті стало зрозуміло, що мала на увазі Бауерс.

Попереднє обстеження показувало, враховуючи нічну температуру повітря, що жертва померла приблизно о другій годині ночі. Щоб дізнатися про наявність в організмі наркотиків, потрібен був аналіз крові та рапорт із токсикологічної лабораторії, але Єва вже зрозуміла, що вбитий був завзятим споживачем пива - майже порожня каністра з-під цього божественного напою стояла в кутку. Єва також виявила невеликий запас наркотиків - скручену вручну тонку цигарку із "Зонером", кілька рожевих капсул, які, очевидно, містили "джегс", і брудний пакетик із білим порошком, який вона визначила за запахом як суміш "гріна" із "зевсом".

М'яте обличчя Снукса вкривали павутинки судин, що лопнули, які красномовно свідчили про недоїдання, і відразливого вигляду струпи - ймовірно, наслідки якогось шкірного захворювання. Ця людина, безсумнівно, курила, пила, харчувалася покидьками і запросто могла померти уві сні.

Навіщо ж було його вбивати?

- Лейтенанте, - пролунав за її спиною голос Пібоді, - прибув патологоанатом.

- Навіщо знадобилося витягувати серце хірургічним способом? - пробурмотіла Єва, не обертаючись. - Якщо це звичайне вбивство, чому його просто не забили до смерті? Якщо бідолаху хотіли понівечити, то до чого проводити операцію за всіма правилами медицини?

Пібоді подивилася на труп і скорчила гримасу:

- Я ніколи не бачила операцій на серці, але вірю тобі на слово.

- Поглянь на рану, - роздратовано перебила Єва. - Він мав стікати кров'ю, вірно? У грудях діра розміром із кулак. Але йому акуратно, як на операційному столі, затиснули судини. Вбивця не хотів створювати криваве місиво; судячи з усього, він пишався своєю роботою, - додала вона і, вибравшись назовні, жадібно вдихнула більш-менш свіжого повітря. - У нього явно є хірургічний досвід. І я не думаю, що таке можна здійснити самотужки. Ти послала "трупощукачів" на пошуки свідків?

- Так. - Пібоді окинула поглядом пустельну вулицю, розбиті вікна, скупчення якихось незрозумілих ящиків у проході на іншому боці. - Сподіваюся, їм пощастить.

- Лейтенанте, - почувся чоловічий голос.

- Морріс? - Єва здивовано підняла брови, виявивши, що їй доведеться працювати з головним медичним експертом управління. - Не очікувала, що найкращий фахівець так рано покине тепле ліжко заради бомжа.

Задоволений експерт усміхнувся, в його очах затанцювали іскорки. Зачесане назад волосся прикривала червона лижна шапочка, довге пальто такого ж кольору майоріло на вітрі. Єва знала, що Морріс любить помітно одягатися.

- Я опинився під рукою, а ваш бомж, судячи з повідомлення, має цікавий вигляд. Значить, у нього немає серця?

- Ну, я його не виявила.

Він усміхнувся і попрямував до халупи.

- Давайте-но подивимося.

Єва позіхнула, заздючи його довгому і явно теплому пальту. У неї теж було розкішне пальто - подарунок Рорка на Різдво - але вона не одягала його, вирушаючи на роботу. Нема чого бруднити кров'ю і брудом казково красивий кашемір бронзового відтінку.

Знову опускаючись навпочіпки, Єва згадала, що нові рукавички залишилися в кишенях згаданого пальта. Ось чому її руки так жахливо мерзли.

Засунувши руки в кишені шкіряної куртки, вона нахилилася над трупом і спостерігала за діями Морріса.

- Витончено спрацьовано, - зауважив експерт.

- Значить, у вбивці є досвід?

- Безумовно. - Одягнувши окуляри зі збільшувальними скельцями, Морріс спрямував погляд на рану. - Навряд чи це його перша операція. До того ж він користувався першокласними інструментами. Жодних саморобних скальпелів і незграбних розпірок для ребер. Наш убивця, можна сказати, диво-хірург. Чорт мене забирай, якщо я не заздрю його рукам.

- Служителі деяких культів використовують певні частини тіла для своїх церемоній, - задумливо промовила Єва. - Але вони зазвичай калічать свої жертви. І їм подобаються пишні ритуали з великою кількістю публіки. Тут немає нічого подібного.

- Так, це швидше схоже на медичну, ніж на релігійну процедуру.

- Мабуть. - Слова Морріса підтверджували її думки. - А міг убивця діяти поодиноці?

- Сумніваюся. - Морріс втягнув нижню губу. - Щоб бездоганно провести таку операцію в таких важких умовах, він потребував дуже досвідченого асистента.

- У вас є якісь припущення, навіщо знадобилося серце цього старого, якщо не для відправлення якогось сатаністського культу?

- Жодних, - весело відгукнувся Морріс і махнув рукою, подаючи їй знак відійти назад. Коли вони вибралися назовні, він глибоко зітхнув. - Дивуюся, що старий не помер від задухи в цьому смороді. Утім, судячи з візуального обстеження, його серце протрималося б недовго. Ви вже зібрали відбитки та інші матеріали для ідентифікації?

- Усе запечатано і готово для відправки в лабораторію.

- Тоді ми забираємо труп.

Єва кивнула.

- Вас охопила така цікавість, що ви готові приєднати його до вашої колекції мерців?

- Взагалі-то так. - Він усміхнувся і подав знак підлеглим. - Даремно ви не вдягли рукавички, Далласе. Тут до біса холодно.

Єва лише посміхнулася, хоча віддала б зараз місячну зарплату за чашку гарячої кави, і, відійшовши від Морріса, рушила назустріч Бауерсу і Трухарту.

Бауерс стиснула зуби. Вона замерзла, зголодніла і була у нестямі від злості, прислухаючись до дружньої бесіди Єви з головним медичним експертом. "Напевно вона з ним трахається", - думала Бауерс. Вона добре знала жінок типу Єви Даллас. Такі просуваються службовими сходами лише тому, що вміють вчасно розсунути ноги. Їй-то самій ніколи не дочекатися підвищення - тільки з тієї причини, що вона відмовляється це робити.

Серце Бауерс скажено заколотилося, а кров застукала у скронях. Нічого, коли-небудь вона свого доб'ється! А ця шльондра, ця сука... Лайки відгукувалися відлунням у її голові, ледь не зриваючись із язика. Але вона стрималася, нагадавши собі про субординацію.

Ненависть, яку Єва читала у світлих очах Бауерс, спантеличувала її. Вона здавалася занадто лютою, щоб з'явитися результатом усього лише заслуженого прочухана від старшого за званням. Єві раптом захотілося покласти руку на кобуру, приготувавшись до нападу, але натомість вона підняла брови і сказала:

- Доповідайте, поліцейський.

- Ніхто нічого не бачив і нічого не знає, - фиркнула Бауерс. - Із цими людьми завжди так. Забиваються у свої нори...

Хоча Єва дивилася на Бауерс, вона помітила краєм ока, що Трухарт якось неспокійно ворухнувся. Підкоряючись інстинкту, вона засунула руку в кишеню і витягла кілька кредиток.

- Принесіть мені каву, поліцейський Бауерс.

Ненависть у погляді так швидко змінилася виразом ображеного самолюбства, що Єва насилу втрималася від усмішки.

- Принести вам кави?

- Абсолютно вірно. Я хочу кави. - Вона сунула кредитки в руку Бауерс. - І моя помічниця теж. Ви знаєте місцевість. Сходіть у найближчу забігайлівку і принесіть кави.

- Трухарт нижчий за мене за званням!

- Скажіть, Пібоді, хіба я зверталася до Трухарта? - люб'язно поцікавилася Єва.

- Ні, лейтенанте, до поліцейського Бауерса. - Оскільки Пібоді теж не подобався вираз обличчя Бауерс, вона посміхнулася. - Я п'ю каву з вершками і цукром, а лейтенант - чорну. Здається, у сусідньому кварталі є паб. Це не займе у вас багато часу.

Постоявши ще кілька секунд, Бауерс повернулася на підборах і покрокувала геть, пробурмотівши "сука". Слово досить чітко прозвучало в холодному повітрі.

- Чорт забирай, Пібоді, Бауерс назвала тебе сукою.

- Думаю, вона мала на увазі вас, сер.

- Ось як? - Посмішка Єви виглядала вельми лютою. - Можливо, ти маєш рацію. Викладайте, Трухарте.

- Сер? - Його і без того бліде обличчя побіліло ще сильніше.

- Що ви думаєте про все це? Що вам відомо?

- Я не...

Трухарт нервово озирнувся на Бауерс, що відходила, і Єва поспішила стати між ними. Її погляд був холодним і владним.

- Забудьте про неї. Зараз ви маєте справу зі мною. Доповідайте про результати ваших пошуків.

- Я... - Його кадик підскочив угору. - Ніхто з опитаних не зізнається, що бачив щось підозріле, або помітив, як хто-небудь входив до житла жертви або виходив звідти в час, який нас цікавить.

- Ну?

- Я збирався розповісти Бауерс, - швидко продовжував Трухарт, - але вона мене відразу обірвала...

- Розкажіть мені, - запропонувала Єва.

- Це щодо Позумента. Його лігво завжди знаходилося на цьому боці вулиці, поруч із житлом Снукса. Щоправда, я чергую тільки кілька місяців, але...

- Ви вчора патрулювали цей район?

- Так, сер.

- І притулок Позумента був поруч із цією халупою?

- Так, сер, як завжди. А зараз він переніс його на інший бік, у кінець проходу.

- Ви розпитували його?

- Ні, сер. Ми не змогли його розштовхати, а Бауерс сказала, що з ним не варто возитися, бо він мертваецьки п'яний.

Єва уважно розглядала молодого поліцейського. Щоки Трухарта злегка порожевіли від вітру і від хвилювання. Єві подобався гострий погляд його ясних очей.

- Коли ви закінчили академію, Трухарте?

- Три місяці тому, сер.

- Тоді вам можна пробачити, що ви не вмієте розпізнати тупицю в поліцейській уніформі. - Єва схилила голову набік і усміхнулася. - Але я відчуваю, що ви скоро цього навчитеся... Ось що, викличте фургон і доправте вашого приятеля Позумента в управління. Я хочу поговорити з ним, коли він протверезіє. Він вас знає?

- Так, сер.

- Тоді побудьте з ним і приведіть його до мене, коли він зможе членороздільно висловлюватися. Я хочу, щоб ви були присутні при розмові.

- Ви хочете, щоб я... - Очі Трухарта розширилися і заблищали. - Але я приписаний до "трупів". Бауерс - мій інструктор...

- І вам це подобається?

- Ні, сер, - похитнувшись, відповів він.

- Тоді чому б вам не виконати мої вказівки? - Єва відвернулася і попрямувала до своєї машини. Трухарт розгублено посміхався, дивлячись їй услід.

- З твого боку це було вельми люб'язно, - зауважила Пібоді, коли вони удвох сиділи в машині з чашками кепської, але гарячої кави.

- Тільки не починай, Пібоді!

- Але ти надала хлопцеві непоганий шанс.

- А він надав нам важливого свідка і ще одну можливість надерти дупу цій ідіотці Бауерс. - Єва усміхнулася. - Наступна можливість буде в тебе, Пібоді. Переглянь її дос'є. Віддаю перевагу знати все про людей, яким хочеться видряпати мені очі.

- Я займуся цим, коли ми повернемося в управління. Тобі потрібна надрукована копія?

- Так. Заодно переглянь і дос'є Трухарта - тільки для проформи.

- Із задоволенням ним займуся. - Пібоді зігнула брови. - Він дуже симпатичний. Єва покосилася на неї.

- По-моєму, ти для нього застара.

- Я старша за нього не більше ніж на два-три роки, - ображено відгукнулася Пібоді. - А деякі хлопці віддають перевагу досвідченим жінкам.

- Я думала, ти все ще з Чарльзом.

- Ми зустрічаємося. - Пібоді знизала плечима, явно не бажаючи обговорювати Чарльза з Євою. - Але не давали одне одному обітниці вірності.

"Такому партнеру нелегко дати обітницю вірності", - подумала Єва, але притримала язик. Кілька тижнів тому вона висловила Пібоді свою думку про її зв'язок із Чарльзом Монро, і це ледь не поклато край їхній дружбі.

- І тебе це влаштовує? - запитала вона.

- Це влаштовує нас обох. Ми подобаємося одне одному, Далласе, і чудово проводимо час разом. І я прошу тебе...

- Я нічого не сказала, - перебила її Єва.

- Але подумала. А те, що ти думаєш, написано в тебе на обличчі.

Єва зціпила зуби, знову пообіцявши собі не повертатися до цієї теми.

- Я думаю, - спокійно промовила вона, - що нам слід було б поснідати, перш ніж почати возитися з паперами.

Пібоді одразу ж розслабилася.

- Це мені підходить. Особливо якщо ти платиш.

- Я платила минулого разу.

- Сумніваюся, але можу звіритися із записами. - Пібоді витягла електронну записну книжку, і Єва весело розсміялася.

2

Найкраще, що можна було сказати про їжу, яку подають у закусочній Головного поліцейського управління, це те, що вона здатна хоч якось втамувати голод. З огидою пережовуючи омлет зі шпинатом, Пібоді добувала інформацію за допомогою портативного комп'ютера.

- Еллен Бауерс, - доповіла вона. - Середній ініціал відсутній. Закінчила нью-йоркську філію академії 1990 року.

- Я вчилася там у дев'яностому, - зауважила Єва. - Виходить, вона була на курс старша за мене. Але я її не пам'ятаю.

- Без санкції я не можу отримати відомості про її перебування в академії.

- Не турбуйся про це. - Сердито насупившись, Єва відрізала шматок картону, що лежав на її тарілці і був замаскований під оладок. - Вона служить у поліції вже одинадцять років і все ще підбирає жмуриків? Цікаво, кого ще з начальства їй вдалося розлютити?

- Останні два роки служила у 162-му відділку, до того провела кілька років у 47-му, а ще раніше була вуличним регулювальником. Господи, Даллас, де вона тільки не побувала! І в Головному управлінні, і в 28-му відділку - там патрулюють парки, здебільшого пішки.

Оскільки навіть озерце сиропу, яке Єва вилила на оладку, не змогло її пом'якшити, вона кинула це заняття і переключилася на досить кепську каву.

- Схоже, наша приятелька ніяк не могла підібрати собі відповідне містечко, або ж її намагалися позбутися в кожній дільниці.

- Для доступу до документів про переведення або просування по службі потрібен спеціальний дозвіл.

- Та знаю я! - Подумавши, Єва похитала головою. - Не хочеться в цьому копатися. І в будь-якому разі ми, мабуть, із нею вже розібралися.

- Вона самотня. - ні чоловіка, ні дітей. Їй тридцять п'ять, батьки живуть у Квінсі, у неї два брати й одна сестра. Залишилася тільки моя особиста думка. - Пібоді відклала комп'ютер. - Сподіваюся, ми з нею ніколи більше не зіткнемося. А то в мене склалося враження, що вона не проти тебе зачепити.

- Це принесе їй тільки розчарування, - усміхнулася Єва. - А які ще в тебе враження?

- Жодних особливо, крім того, що вона малоприємна особа. - Пібоді знизала плечима. - Хоча я б не випускала її з уваги. По-моєму, вона з тих, хто завдає удару в спину.

- Навряд чи ми будемо часто з нею стикатися. - Єва змінила тему: - Їж, а я хочу з'ясувати, чи знає що-небудь цей бомж, про якого говорив Трухарт.

Єва вирішила скористатися кімнатою для допитів, знаючи, що суворо офіційна обстановка часто розв'язує язики. Один погляд на Позумента попередив її, що багато чого від нього чекати не доводиться. Хоча він був уже здатний виразно висловлюватися, завдяки неабиякій дозі "протверезника", його кістляве тіло все ще тремтіло, а очі нервово бігали на всі боки.

Перебування в незаражувальній камері, мабуть, розігнало паразитів і відбило сморід штучним запахом цитруса.

"Наркоман, - подумала Єва, - з асортиментом вад, що зруйнував солідну порцію його мозкових клітин".

Вона принесла йому води, знаючи, що більшість алкоголіків відчуває після знезараження сильну сухість у роті.

- Скільки тобі років, Позумент?

- Не знаю - може, п'ятдесят.

Єва подумала, що це, можливо, близько до істини, хоча виглядав він на всі вісімдесят.

- У тебе є інше ім'я?

Волоцюга знизав плечима, мерзлякувато поїживаючись. На ньому була сіра блуза і штани на підтяжках, що майже не відрізнялися за кольором від його шкіри. Власний його одяг забрали і знищили.

- Ні. Я Позумент.

- Чудово. Ти знаєш поліцейського Трухарта, так?

- Так. - Він озирнувся на Трухарта, і його пом'яте обличчя осяяла дитяча усмішка.

- Привіт! Я пам'ятаю, ви одного разу дали мені кілька кредиток і сказали, що я можу купити собі трохи супу.

Трухарт почервонів, переминаючись із ноги на ногу.

- Думаю, ти витратив їх на пиво.

- А ось і ні. - Позумент перевів погляд на Єву, і посмішка одразу зів'яла. - Хто ви? Як я тут опинився? Я нічого не зробив. Моє барахло розтягнуть, якщо я не буду за ним наглядати.

- Про речі не турбуйся, Позумент. Ми про них подбаємо. Моє прізвище Даллас. - Вона намагалася говорити безтурботним тоном, щоб не злякати його. - Я просто хочу з тобою поговорити. Ти голодний?

- Я завжди голодний.

- Після нашої розмови ми дамо тобі чогось гарячого. Я увімкну диктофон, і ми в усьому розберемося.

- Я нічого не зробив.

- Ніхто тебе ні в чому й не звинувачує... Увімкніть диктофон, - наказала Єва. - Допит свідка, відомого під прізвиськом Позумент, що стосується справи 28913-Н. Допит веде лейтенант Єва Даллас. Присутні також поліцейські Делія Пібоді та... - Вона обернулася.

- Мене звуть Трой. - Трухарт знову почервонів.

- Трой Трухарт. - Єва подивилася на жалюгідну істоту, яка сиділа навпроти. - Свідок не підозрюється в будь-якому правопорушенні і добровільно погодився на співпрацю. Усе зрозумів, Позумент?

- Так. А що я зрозумів?

Єва втрималася від зітхання, але не могла не визнати, що Бауерс, найімовірніше, мала рацію, і користі від розмови буде мало.

- Ти тут не тому, що щось накоїв. Я прошу тебе про допомогу. Я чула, ти минулої ночі переніс своє житло?

Позумент облизнув потріскані губи й сьорбнув води.

- Ні.

- Адже ти раніше ночував на іншій стороні вулиці, поруч зі Снуксом. Ти ж знаєш Снукса, чи не так, Позумент?

- Звісно. - Його руки знову затремтіли, і він розплескав воду на стіл. - Він малює картинки - хороші картинки. Я дав йому трохи "зонера" за одну з них - із деревом. Він і квіти робити вміє.

- Я бачила його квіти. Вони справді красиві. Він був твоїм другом?

- Так. - Оточені червоними обідками очі наповнилися сльозами. - Може бути. Не знаю.

- Хтось напав на нього. Ти знаєш що-небудь про це?

Позумент нервово знизав плечима й окинув поглядом кімнату. По його щоках усе ще текли сльози, але погляд став настороженим.

- Як я тут опинився? Мені тут не подобається. Хто-небудь напевно поцупить моє барахло.

- Ти бачив, хто напав на Снукса?

- Можу я забрати із собою цей одяг? - Схиливши голову набік, Позумент почав обмацувати рукав блузи.

- Так, можеш. - Примружившись, Єва навмання поцікавилася: - Чому ж ти не забрав черевики Снукса, Позумент? Він усе одно помер, а черевики в нього хороші.

- Я не міг би нічого вкрати у Снукса, - з гідністю відгукнувся Позумент. - Навіть у мертвого. У друзів не крадуть. - Він нахилився вперед зі спантеличеним виглядом. - А як це в ньому проробили таку велику дірку?

- Не знаю. - Єва також нахилилася до нього, немов ведучи задушевну бесіду. - Мене теж це дивує. Може, він когось образив?

- Снукс нікого не ображав. Ми просто займалися своєю справою - жебракували, якщо патрульних не було поблизу. Адже завжди можна випросити кілька кредиток. А Снукс ще й паперовими квітами приторговував, тож нам вистачало на куриво і випивку. І за що його так продірявили?

- Розуму не прикладу. А ти бачив уночі тих, хто це зробив?

- Нічого я не бачив. Гей! - Він знову посміхнувся Трухарту. - Може, дасте мені ще кілька кредиток? На суп?

Трухарт кинув погляд на Єву. Вона кивнула.

- Звичайно, Позумент, перед тим, як ти підеш. Тільки спочатку поговори трохи з лейтенантом.

- Що ж, поговорити можна. А вам же теж подобався старий Снукс, вірно?

- Дуже подобався, - серйозно сказав Трухарт. - Він малював славні картинки і подарував мені одну зі своїх паперових квітів.

- Снукс давав їх тільки тим, хто йому подобався, - зауважив Позумент. - Ви йому подобалися - він сам так казав. А ось та, яка з вами ходить, не подобалася ні йому, ні мені. У неї злі очі - такі, немов вона ось-ось заїде тобі в щелепу. - Його голова сіпнулася, як у ляльки. - І чого це ви з нею ходите?

- Її зараз тут немає, - м'яко відгукнувся Трухарт. - А в лейтенанта очі зовсім не злі.

Позумент, надувши губи, спідлоба глянув на Єву.

- Може, й ні. Але все одно в неї очі копа. Копи, копи, копи, копи, усюди копи! - Він захихикав, ковтнув води і подивився на Пібоді.

- А мені все-таки шкода старого Снукса, - продовжував Трухарт. - Б'юся об заклад, він би хотів, щоб ти розповів лейтенанту Даллас про те, що сталося. Йому б хотілося, щоб про це повідомив саме ти, тому що ви були друзями.

Позумент невпевнено потягнув себе за мочку вуха.

- Ви так думаєте?

- Упевнений. Чому б тобі не розповісти їй, що ти бачив минулої ночі?

- Нічого я не бачив. - Позумент знову схилив голову набік, постукуючи кулаками по столу. - Ну, приїхали люди в шикарній чорній машині - вона просто виблискувала в темряві.

Єва підняла палець, подаючи знак Трухарту, що знову бере ініціативу на себе.

- Скільки там було людей, Позумент? - запитала вона.

- Двоє, у довгих чорних пальтах і масках із прорізами для очей. "Еге! - подумав я. - Сьогодні ж не клятий Геловін!" - Він засміявся. - І в кожного було по валізці.

- Який вигляд мали ці валізки?

- Один був чорний, блискучий, а інший білий, і в ньому щось хлюпало. Вони попрямували прямо в коробку Снукса, немов їх запрошували. Я нічого не чув, крім вітру, - може, я потім заснув.

- Вони тебе бачили? - запитала Єва.

- Ні. Думаєте, це вони проробили дірку в Снуксі? - Він знову нахилився до неї; на його очі навернулися сльози. - Якщо так, то я мав спробувати їх зупинити або покликати патрульних. Адже ми зі Снуксом друзі...

Тепер він плакав по-справжньому. Єва поклала долоню на його руку, незважаючи на струпи, що покривали її.

- Це не твоя вина - ти ж не знав. Що ще ти бачив?

- Нічого. - З очей і носа в нього текло, як із крана. - Напевно, я заснув. А коли прокинувся і виглянув, машини не було. Уже світало, і я вирішив зазирнути до Снукса - запитати, чи приїжджала чорна машина, чи це мені наснилося. Ну і побачив його в крові, з діркою в грудях. Рот і очі були відкриті. Я злякався, що вони й мене продірявлять, тож переніс своє барахло на інший бік, а потім допив те, що лишилося, і завалився спати. Адже старому Снуксу я вже нічим допомогти не міг.

- Ти допомагаєш йому тепер. - Єва відкинулася на спинку стільця. - Давай-но ще поговоримо про цих двох у довгих чорних пальтах.

Єва провозилася з Позументом ще годину, осаджуючи його, коли він занадто відволікався від теми. Хоча їй більше не вдалося витягнути з нього жодної інформації, вона не вважала, що витратила час даремно. Зрештою, Позумента помили й нагодували та ще дали п'ятдесят доларів, хоча вона не сумнівалася, що він витратить їх на випивку.

Єва розуміла, що Позументу слід було б перебувати в психлікарні, хоча навряд чи він застряг би там надовго. Але вона давно примирилася з тим, що врятувати таких людей неможливо.

- Ви добре з ним попрацювали, Трухарте.

Молодий полісмен знову почервонів, і, хоча Єві подобалася в ньому ця риса, вона сподівалася, що він навчиться якось її контролювати. Інакше інші копи зжеруть його живцем, не залишивши злочинцям жодного шматочка.

- Дякую вам, сер. Дякую, що дали мені таку можливість.

- Адже це ви його знайшли, - просто сказала Єва. - Гадаю, ви розраховуєте рано чи пізно перейти куди-небудь із відділу "трупощукачів"?

Трухарт розправив плечі.

- Я хотів би отримати значок детектива, коли заслужу його.

Єва прекрасно розуміла, що нелегко відшукати новачка, який не плекає подібних честолюбних задумів.

- Вважайте, що ви вже почали його заробляти. Я могла б посприяти вашому переведенню - підібрати вам інший район для патрулювання та іншого інструктора, - але хочу попросити вас поки що залишитися. У вас гострі очі, Трухарте, і я хотіла б використовувати їх на вашій теперішній ділянці, поки ми не закриємо цю справу.

Молодий поліцейський був настільки приголомшений цією пропозицією, що в нього очі ледь не вилізли з орбіт.

- Звичайно, лейтенанте. Добре, я залишуся.

- Ось і чудово. Тільки тримайтеся - Бауерс постарається зіпсувати вам життя.

Він скорчив гримасу.

- Я вже до цього звик.

Єві хотілося скористатися нагодою і випитати в нього деякі подробиці щодо Бауерс, але вона впоралася зі спокусою, не бажаючи спонукати новачка до доносу на свого інструктора.

- Тоді все гаразд. Повертайтеся у свою дільницю і пишіть рапорт. Якщо натрапите на що-небудь, що, по-вашому, може мати стосунок до цієї справи, зв'яжіться зі мною або з Пібоді.

Єва попрямувала до свого кабінету, наказавши Пібоді перенести на диск запис допиту.

- І роздобудь перелік відомих наркоторговців цього району, - додала вона. - Ми не можемо повністю виключити зв'язок із наркотиками, хоча я не уявляю собі наркодилера, який знищує своїх клієнтів, видаляючи їм хірургічним способом життєво важливі органи. Втім, траплялися і більш дивні речі, я вже нічому не дивуюся. До речі, сектами теж потрібно зайнятися.

- Я можу зв'язатися з Ісідіою, - запропонувала Пібоді, згадуючи справу, якою вони займалися деякий час тому. - Можливо, вона знає, чи існують сатанинські культи з подібними ритуалами.

Єва кивнула і зробила крок разом із Пібоді в ліфт.

- Так, зв'яжися з нею. Потрібно перевірити і цю версію.

Коридором снували копи, будівлю наповнювали гул голосів і тупіт ніг. Це був звичний для Єви ритм життя. Вона подивилася на годинник, зі здивуванням виявивши, що лише початок десятого. День тільки почався, а вона перебувала на чергуванні вже чотири години.

Йдучи поруч із Пібоді коридором, Єва продовжувала віддавати розпорядження:

- Потрібно також постаратися зробити точну ідентифікацію жертви. У нас є відбитки і дані аналізів. Якщо Морріс уже зробив розтин, то зможе назвати принаймні приблизний вік.

- Зараз цим займуся.

Пібоді звернула ліворуч, у бік камер попереднього ув'язнення, а Єва попрямувала до свого кабінету. Він був невеликим, з єдиним вузьким вікном, яке пропускало

занадто мало світла і занадто багато шуму. Зате її улюблена кавоварка працювала бездоганно.

Єва налила собі чашку кави і з задоволенням вдихнула міцний аромат напою. Потім вона сіла за стіл і зателефонувала Моррісу.

- Я знаю, що він проводить розтин, - сказала вона асистенту, який заявив, що Морріс зайнятий, - Але в мене є для нього інформація щодо трупа. Тож з'єднайте мене з ним.

Єва відкинулася на спинку стільця, потягуючи каву і постукуючи пальцями по чашці.

Нарешті в слухавці пролунав голос Морріса:

- Ви ж знаєте, Далласе, як я ненавиджу, коли мене переривають, коли я копаюся в чийось нутрощах!

- У мене є свідок, який бачив на місці злочину двох людей. Вони приїхали у великому блискучому автомобілі і були добре одягнені. Один ніс чорну валізку, а інший - білу, у якій - я цитую - "щось хлюпало". Це вам про щось говорить?

- Дещо про що. - Єва здогадалася, що Морріс насупився. - Ваш свідок бачив, що сталося?

- Ні, він був п'яний і майже все проспав, а коли прокинувся, вони вже поїхали. Але він заглянув у житло вбитого і виявив труп. Може, ця валізка, що хлюпає, бути тим, що я припускаю?

- Так, це цілком може виявитися тарою для вилучених органів. Працювали акуратно і професійно, Даллас. Першокласне видалення найважливішого органу. Убитому дали солідну дозу анестезії, і він нічого не відчув. Але, судячи з того, що в ньому залишилося, його серце не коштувало майже нічого. Печінка зморщена, нирки теж, легені чорні як вугілля. Він явно був не з тих, хто регулярно проходить медогляд. Його тіло - мішок хвороб. Щонайбільше за півроку він би помер природною смертю.

- Отже, вони вилучили непридатне серце, - пробурмотіла Єва. - Можливо, вони розраховували видати його за якісне?

- Якщо воно мало такий самий вигляд, як усе інше, то їм не вдалося б провести навіть студента-медика з першого курсу.

- І все ж воно їм знадобилося. Таку серйозну роботу не проробляють тільки для того, щоб прикінчити якогось бомжа.

У голові в неї миготіли всілякі версії - помста, сатанинський культ, махінації на чорному ринку, нарешті, просто розвага...

- Ви сказали, це була першокласна операція. Скільки хірургів у місті здатні її провести?

- Я працюю з мерцями, - усміхнувся Морріс. - Лікарі, які спеціалізуються на живих, обертаються в інших колах. Наскільки мені відомо, найфешенебельніша лікарня в Нью-Йорку - Центр Дрейка. Я б почав із нього.

- Дякую, Моррісе. Я займуся вашим рапортом, щойно отримаю його.

- Тоді дозвольте мені повернутися до моїх нутрощів. - І він поклав слухавку.

Єва обернулася до свого комп'ютера, що видавав підозріле дзижчання, про яке вона вже двічі доповідала в ремонтне бюро, і схилилася до нього із загрозливим виглядом.

- Ну ж бо, ти, мішок із лайном, швидко відшукай відомості про Медцентр Дрейка в Нью-Йорку!

Комп'ютер вибухнув гикавкою, а екран засвітився червоним кольором, що ріже очі, на тлі якого виник напис:

"Внутрішнє пошкодження. Блакитний екран недоступний. Продовжувати пошуки?"

- Як же я тебе ненавиджу! - Єва постаралася пристосуватися до незручного освітлення. - Чорт із тобою, продовжуй.

"Медичний центр Дрейка розташований у Нью-Йорку на Другій авеню. Заснований 1975 року, названий на честь Волтера С. Дрейка, який відкрив протиракову вакцину. Це приватна установа, яка включає лікарню, поліклініки, навчальні заклади та дослідницькі лабораторії. Американська медична асоціація відносить Центр Дрейка до категорії А".

Єва дала команду вивести на екран список членів правління всіх відділів. Дзиччання посилося, і екран почав мерехтіти. Нарешті на ньому з'явився напис:

"Будь ласка, повторіть команду".

- Я маю намір з'їсти на ланч ці дупи з бюро ремонту! - пробурмотіла Єва, але команду повторила.

Незабаром на екрані з'явилися рядки: "Правління Центру Дрейка: Колін Кегні, Люсіль Мендес, Тіа Во, Майкл Вейверлі, Шарлотта Міра..."

- Треба ж, докторка Міра, - пробурмотіла Єва.

Докторка Міра була одним із найкращих судово-медичних експертів у місті, співпрацювала з нью-йоркською поліцією і службою безпеки. Вона також була її приятелькою.

Єва задумливо постукувала по столу пальцями, читаючи імена керівного складу навчальних відділів. Одне чи два здалися їй знайомими, але це відчуття різко посилося, коли комп'ютер перейшов до правління науково-дослідної секції.

"Карлотта Земуей, Рорк..."

- Стоп! - Єва натиснула на кнопку і стиснула кулаки. - Рорк? Чорт забирай, невже він не в змозі триматися осторонь бодай від чогось?!

Давши комп'ютеру команду роздрукувати список, Єва піднялася, і в цей момент на екрані з'явився напис:

"Внутрішнє пошкодження. Неможливо виконати команду".

Ледь стримуючись, щоб не завищати, Єва вискочила з кабінету.

Промчав повз тісні кімнатки розміром з кабіни для просушування, де сиділи молодші чини й асистенти, вона відчинила одну з дверей.

- Пібоді, я маю ненадовго відлучитися.

- Мені піти з тобою?

- Ні, залишайся тут і продовжуй. Мене не буде не більше кількох годин. Коли закінчиш, знайди молоток.

Пібоді відірвалася від свого електронного записника і, насупившись, подивилася на Єву.

- Молоток?

- Так. Великий і важкий. Потім піди з ним до мого кабінету і розбий цей чортів комп'ютер на дрібні шматочки!

Будучи розумною жінкою, Пібоді відкашлялася, щоб приховати усмішку.

- Як альтернативу цьому наказу, лейтенанте, я могла б викликати ремонтну групу.

- Чудово! Викликай і скажи їм, що за першої нагоди я спущуся до них у бюро і повбиваю всіх. А потім буду штовхати їхні трупи ногами і танцювати на них із радісним співом. Жоден суд не визнає мене винною.

Думка про Єву, яка співає і танцює де б то не було, змусила Пібоді закусити губи.

- Я повідомлю, що ти незадоволена їхньою роботою.

- Добре, Пібоді. - Повернувшись, Єва одягла куртку і вийшла на вулицю.

Для неї було б логічніше спочатку розшукати Міру. Як лікар-психіатр і криміналіст, вона була б цінним джерелом у цій справі. Але Єва поїхала до мерехтливого вогнями хмарочоса, що слугував нью-йоркською штаб-квартирою Рорка. Існували й інші штаб-квартири в інших містах; Єва знала, що її чоловік водночас запускає свої пальці в багато пирогів, і бізнес, яким він займається, - вельми грошовий, заплутаний, а у певний час був доволі сумнівним. Вона вважала неминучим, що ім'я Рорка спливатиме у зв'язку з багатьма її справами. Але це їй не подобалося. Заїхавши в багатоповерховий гараж, Єва направила свій автомобіль у спеціальне відділення, яке Рорк відвів для неї. Коли вона вперше побувала тут менш ніж рік тому, у неї ще не було таких привілеїв. Тоді вона залишила машину на вулиці, увійшла в головний вестибюль з викладеною плитками підлогою, вазами з квітами і мерехтливими екранами, і її перепроводили в кабінет Рорка, щоб допитати його у справі про вбивство.

Тепер же її голос і відбитки долонь були запрограмовані в системі безпеки індивідуального ліфта. Комп'ютерний голос привітав Єву, назвавши на ім'я, і повідомив, що Рорка інформують про її візит.

Засунувши руки в кишені, Єва міряла кроками кабінку ліфта, що піднімається на верхній поверх. Вона думала про те, що Рорк наразі, вочевидь, веде складні перемовини про купівлю якогось острова середнього розміру або збанкрутілої країни. Ну що ж, йому доведеться відкласти отримання чергового мільйона до того, як вона отримає відповіді на деякі запитання.

Двері з шипінням розсунулися. Асистентка Рорка вже чекала на Єву - як завжди, бездоганно вбрана, з акуратно зачесаним сніжно-білим волоссям і з ввічливою посмішкою.

- Як приємно бачити вас знову, лейтенанте. У Рорка зараз зустріч, і він просив вас трохи почекати в його кабінеті, якщо ви не заперечуєте.

- Звичайно.

- Принести вам що-небудь, поки ви чекаєте? - Вона повела Єву через скляний коридор, за прозорими стінами якого, шістдесятьма поверхами нижче, розстелявся Нью-Йорк. - Якщо ви пропустили ланч, я можу пересунути наступну зустріч Рорка.

Спокійна ввічливість асистентки завжди змушувала Єву почуватися дурнувато.

- Ні, дякую вам, це не займе багато часу.

- Повідомте, якщо вам що-небудь знадобиться. - Вона безшумно зачинила двері, залишивши Єву саму.

Зрозуміло, кабінет був величезним - Рорк любив великі простори. З численних вікон зі злегка затемненим склом відкривався приголомшливий вид на місто. Висоту Рорк теж любив - але цю його пристрасть Єва не поділяла. Тому вона ходила гігантським плюшевим килимом, не наближаючись до вікон.

Кожна дрібничка в кімнаті була вишуканою та унікальною, меблі - розкішними і комфортабельними. Але Єва знала, що, скажімо, письмовий стіл з чорного дерева був усього лише ще одним атрибутом влади для людини, яка буквально дихала владою.

Діловитість, елегантність, сила - всього цього вистачало її чоловікові з надлишком, у чому можна було легко переконатися, коли через десять хвилин він увійшов через бічні двері.

Побачивши Рорка, у Єви, як і раніше, щоразу завмирало серце. Обличчя його здавалося виліпленим скульптором епохи Ренесансу, очі були неправдоподібно блакитними, а рот відразу викликав у жінки бажання відчувати його поцілунки. Чорне волосся опускалося майже до плечей, надаючи йому злегка лиходійського вигляду, а тіло, одягнене в бездоганно скроєний костюм, було сильним і гнучким, про що Єва добре знала.

- Лейтенанте, - заговорив Рорк своїм вкрадливим, чисто ірландським голосом. - Яке несподіване задоволення!

Єва мимоволі насупилася, як часто робила, коли побачивши чоловіка, її охоплювало п'янке поєднання любові та пристрасті.

- Мені потрібно поговорити з тобою.

Він зробив крок до неї, піднявши брови.

- Про що?

- Про вбивство.

- Ось як? - Рорк узяв її руки у свої і поцілував кожную долоню. - Я під арештом?

- Я не щучу, Рорк! Твоє ім'я сплигло під час пошуків інформації. Що ти робиш у правлінні науково-дослідного відділу Медцентру Дрейка?

- Ось що значить бути одруженим на копії! - Він ковзнув долонями до її плечей, але відчув напругу і зітхнув. - Єво, я є членом безлічі нудних рад і комітетів. Хто жертва цього разу?

- Бомж на прізвисько Снукс.

- Навряд чи ми з ним знайомі. Сідай і розкажи, чим для мене загрожує членство в правлінні Центру Дрейка.

- Можливо, нічим, але мені потрібно з чогось почати.

Вона ігнорувала пропозицію сісти, продовжуючи блукати кімнатою. Рорк спостерігав за нею - її фігура майже зримо випромінювала нервову неспокійну енергію. Знаючи Єву, він розумів, що ця енергія вже цілком зосередилася на пошуках убивці.

Така цілеспрямованість була однією з якостей, що так приваблювали його в ній.

- Злочин досить неабиякий: у вбитого хірургічним способом витягли серце в його імпровізованому житлі на Бауері, - продовжувала Єва. - Медичний експерт стверджує, що таку операцію міг виконати тільки першокласний хірург і що мені краще почати з Центру Дрейка.

- Правильний вибір. Це найкращий медичний центр у місті - і, можливо, на всьому Східному узбережжі. - Рорк задумливо притулився до письмового столу. - Кажеш, у нього вилучили серце?

- Так. Він був п'яницею і наркоманом з абсолютно зношеним організмом. За словами Морріса, його серце нікуди не годилося і він навряд чи прожив би понад півроку. - Єва зупинилася і подивилася на Рорка, сунувши великі пальці в кишені куртки. - Що тобі відомо про торгівлю людськими органами на чорному ринку?

- Цим бізнесом я не займався навіть у моєму... е-е... сумнівному минулому, - усміхнувся він. - Але, наскільки я знаю, прогрес у царині створення штучних органів укупі із загальним розвитком охорони здоров'я звів таку торгівлю нанівець. Цей ринок досяг свого піку багато років тому. Утім, можливість отримання донорських органів завдяки нещасним випадкам зберігається й досі.

- Скільки можна виручити за вилучене серце? - поцікавилася Єва.

- Право, не знаю. - Він наморщив лоб, і його сексуальний рот знову зігнувся в усмішці. - Хочеш, щоб я це з'ясував?

- Я можу з'ясувати це сама. - Єва знову почала міряти кроками кабінет. - Чим ти займаєшся в правлінні Центру?

- Я - радник. Мій власний науково-дослідний відділ має медичний сектор, який співпрацює з аналогічним відділом Центру Дрейка. У нас із ними контракт: ми постачаємо їм медобладнання, машини, комп'ютери... - Рорк знову посміхнувся. - А також штучними органами. Дослідницький відділ Дрейка переважно займається фармацевтикою, протезами і хімікаліями.

- Отже, ви виготовляєте штучні органи? І серця?

- У тому числі. З живою тканиною ми справи не маємо.

- Ну, добре. І хто ж там найкращий хірург?

- Відділ очолює Колін Кегні. Між іншим, ти з ним зустрічалася, - додав Рорк.

Єва мовчки кивнула. Хіба вона в змозі запам'ятати всіх, кого зустрічала на різних прийомах відтоді, як Рорк увійшов у її життя?

- Цікаво, чи здійснює він візити додому?

Рорк усміхнувся.

- Не можу собі уявити знаменитого доктора Кегні, який проводить незаконну операцію в притулку волоцюги.

- Можливо, у мене складеться інше враження, коли я побачу його знову. - Єва зітхнула і провела пальцями по волоссю. - Вибач, що відірвала тебе від справ.

- Відірви мене ще ненадовго, - запропонував він, провівши пальцем по її повних губах. - Сходимо разом на ланч.

- Не можу. У мене ще є робота. - Губи Єви здригнулися від його легкого дотику, і вона одразу ж насупилася. - До речі, що ти зараз купував?

- Австралію, - відповів Рорк і розсміявся, коли вона втупилася на нього. - Усього лише маленький шматочок. - Задоволений реакцією Єви, він притягнув її до себе і міцно поцілував. - Я тебе обожаю!

- Рада це чути, - стримано відгукнулася Єва, хоча її завжди кидало в жар від цих слів. - Я маю йти.

- Хочеш, щоб я дізнався про дослідження трансплантації органів у Дрейка?

- Це моя робота, і я сама знаю, як її виконати. Буду рада, якщо ти не станеш втручатися. Вирушай купувати те, що залишилося від Австралії, або ще що-небудь. Побачимося вдома.

- Хвилиночку, лейтенанте! - Повернувшись до письмового столу, Рорк відчинив шухляду, вийняв плитку шоколаду і кинув їй. - Це тобі замість ланчу.

Єва усміхнулася і сховала плитку в кишеню.

- Дякую.

Коли вона зачинила за собою двері, Рорк подивився на годинник. До наступної зустрічі залишалося двадцять хвилин. Часу достатньо.

Він сів до комп'ютера, посміхнувся при думці про те, що зараз сказала б Єва, і набрав довідковий код Центру Дрейка.

Доктора Міри не виявилося на місці. Єва надіслала їй електронною поштою прохання про консультацію на завтра і вирушила в Центр Дрейка.

Центр цілком займав одну з тих будівель, що витягнулися на цілий квартал, які Єва бачила сотні разів і на які ніколи не звертала уваги до зустрічі з Рорком. Відтоді він неодноразово тягав її в подібні заклади, хоча вона спокійно могла б обійтися своєю аптечкою.

Єва люто ненавиділа лікарні. І той факт, що цього разу вона прийшла в одну з них як коп, а не як пацієнт, зовсім нічого не змінював.

Оригінальна цегляна будівля була дуже старою, і зберегти її, мабуть, коштувало чимало зусиль і грошей. Вгору і в боки від нього відходили білі і прозорі сучасні прибудови. Єва припускала, що принаймні у верхніх розміщені ресторани, магазини подарунків та інші заклади, де персонал, відвідувачі або пацієнти можуть насолоджуватися краєвидом і тішити себе ілюзіями, що вони перебувають далеко від обителів хвороб і страждань.

Оскільки комп'ютер у її машині був надійнішим, ніж у кабінеті, Єва змогла отримати загальну інформацію, і їй стало зрозуміло, що Центр Дрейка є справжнім містом у місті. До нього входили відділи підготовки та навчання, лабораторії, травмопункти, приймальні лікарів, операційні, лікарняні палати, приміщення для працівників і відвідувачів, чого і слід було очікувати від будь-якого медичного центру. Але, крім цього, тут були дюжина ресторанів, зокрема два п'ятизіркових, кілька каплиць, маленький елегантний готель для родичів і друзів, які бажали перебувати ближче до пацієнтів, торговий пасаж, три театри і п'ять салонів обслуговування.

Численні інформаційні карти центру допомагали відвідувачам знайти дорогу в потрібний їм сектор. Від нетерпіння і через те, що цей сектор був знайомий їй краще за інші, Єва направила машину до відділу невідкладної допомоги і сердито втупилася на екран, який запитував її про розмір отриманих ушкоджень:

"Це єдине місце для паркування в секторі невідкладної допомоги. Ваші пошкодження мають бути встановлені для того, щоб ви могли залишити тут свій транспорт. Будь ласка, вийдіть з машини і повідомте природу і ступінь ваших травм або захворювань".

- Я відчуваю занепокоєння, - огризнулася Єва і продемонструвала екрану свій значок. - Поліція.

Екран видав протестувальний звук, але Єва вже крокувала через майданчик для паркування до невисисних скляних дверей.

Відділення невідкладної допомоги наповнювали стогони, схлипування і скарги. Пацієнти похмуро щурилися на стільцях, заповнювали анкети на портативних екранах або зі заскліпаними очима чекали своєї черги. Когось везли на каталці. Прибиральниця витирала ганчіркою кров із підлоги сіро-сталевого відтінку. Медсестри у світло-блакитній уніформі снували туди-сюди. Іноді повз проносилися лікарі в довгих халатах, що розвіваються, намагаючись не зустрічатися очима зі стражденими.

Єва підійшла до найближчої карти, щоб з'ясувати дорогу в хірургічне крило. Найближчим способом дістатися туди виявився підземний трамвай, тож вона приєдналася до стогнучого пацієнта, прив'язаного до каталки, двох стомленого вигляду стажистів і літньої пари, що шепотілася про якогось Джо і його шанси на одужання з новою печінкою.

Добравшись у праве крило, Єва піднялася на ескалаторі.

Центральний хол був схожий на церкву високими мозаїчними стелями і барвистими панно, на яких, щоправда, були зображені не релігійні сюжети, а квіти і дерева. Стільці та крісла розташовувалися поруч із центрами зв'язку. Чергові в комбінезонах пастельного кольору були готові в будь-який момент надати допомогу. Зробити операцію, підлатати або замінити внутрішні органи в приватній клініці коштувало чималих грошей. І Центр Дрейка намагався надати щедрю гостинність тим, хто був у змозі користуватися його послугами.

Обравши один із півдюжини реєстраційних столиків, Єва одразу показала черговому значок, щоб уникнути зайвих пояснень.

- Мені потрібно поговорити з доктором Коліном Кегні.

- Будь ласка, зачекайте хвилинку - я зараз дізнаюся, де він. - Черговий у сірому костюмі й бездоганно зав'язаній краватці набрав номер, вислухав відповідь і повернувся до Єви з ввічливою посмішкою: - Доктор Кегні на десятому поверсі, де проводяться консультації. Зараз він із пацієнтом.

- Я могла б його десь почекати?

- Так, зрозуміло; у нас для цього є спеціальні кімнати. Подивимося, чи є вільні. - Він підійшов до табло, на якому мерехтіли червоні та зелені вогники. - Третя кімната вільна. Із задоволенням зарезервую її для вас.

- Чудово. Передайте доктору Кегні, що я очікую на розмову з ним і що в мене обмаль часу.

- Звісно. Скористайтеся шостим ліфтом, лейтенанте. Доброго вам здоров'я.

- Дякую, - буркнула Єва, яку завжди дратувала подібна настирлива ввічливість. Очевидно, немедичний персонал Центру піддавався жорсткому тренінгу.

Піднявшись на десятий поверх, вона відшукала потрібне приміщення, Це виявилася маленька, зі смаком обставлена кімната з екраном на півстіни, на якому переливалися м'які фарби, що, вочевидь, мало заспокоювати пацієнта. Насамперед Єва вимкнула екран і, ігноруючи низький диван і два глибокі крісла, почала блукати приміщенням. Їй хотілося вирватися з цієї атмосфери бездоганного порядку, і вона підійшла до вікна, що виходить на Другу авеню.

Вулиця, забита транспортом, виглядала втішно галасливою і неорганізованою. Єва деякий час спостерігала за медичним гелікоптером, що описував кола над одним із посадкових майданчиків. Вона нарахувала ще два вертольоти і п'ять машин "Швидкої допомоги", перш ніж позаду неї відчинилися двері.

- Дуже радий вас бачити, лейтенанте.

Доктор сліпуче посміхнувся, продемонструвавши рівні й білі зуби, що виблискують, немов інструменти військового оркестру. Посмішка цілком гармонізувала з випещеним гладким обличчям, терплячим поглядом проникливих сірих очей під театральнo-чорними бровами. Сріблясту білизну волосся підкреслювало чорне пасмо з лівого боку. На ньому був не халат, а елегантно

скроєний костюм того ж графітно-сірого відтінку, що й очі. Рука здавалася ніжною, як у дитини, що не завадило йому міцно потиснути руку Єви.

- Доктор Кегні?

- Сподіваюся, ви називатимете мене Колін. - Він розтиснув руку, і його обличчя знову розпливлося в усмішці. - Ми кілька разів зустрічалися на різних заходах. Хоча, гадаю, у зв'язку з вашою роботою і становищем Рорка ви зустрічаєте безліч людей.

- Це вірно, але вас я пам'ятаю. - Єва справді згадала його, щойно побачила: такі обличчя не вислизують із пам'яті. Гострі вилиці, квадратне підборіддя, високе чоло, золотистого відтінку шкіра... - Дякую, що погодилися поговорити зі мною.

- Радий це зробити. - Він вказав на стілець. - Але, сподіваюся, вам не потрібні мої професійні послуги. Ви не хворі?

- Ні, зі мною все гаразд. Я тут за службовою необхідністю. - Вона опустила на стілець, хоча воліла б стояти. - Бачите, одного безхатченка вбили минулої ночі, і це справа рук людини, що володіє першокласною майстерністю хірурга.

Кегні зсунув брови і похитав головою:

- Не розумію.

- У нього видалили серце.

- Господи! - Кегні поклав руки на коліна, в його очах промайнули тривога і розгубленість, - Це жахливо, але я все ще не розумію. Ви хочете сказати, що його серце видалили хірургічним способом і забрали з місця злочину?

- Ось саме. Йому зробили анестезію і вбили у власному імпровізованому житлі. Свідок бачив двох чоловіків, які входили туди: один ніс щось на кшталт лікарського саквояжа, а інший - тару для транспортування органів. Операцію провів досвідчений хірург. Судини затиснуті, розріз зроблено точно. Це явно не аматорська робота.

- Але з якою метою? - пробурмотів Кегні. - Я багато років не чув про подібну крадіжку органів. Кажете, бездомний? Ви визначили стан його здоров'я перед операцією?

- Медичний експерт стверджує, що йому залишалося жити кілька місяців. Його серце явно було не в найкращому стані.

Важко зітхнувши, Кегні відкинувся на спинку стільця.

- Очевидно, вам на службі доводиться бачити всяке, лейтенанте. Я теж збираю по шматочках розірвані, розрубані, переламані тіла. Здавалося б, нам давно слід було до цього звикнути, але є речі, які не перестають жахати. Люди знаходять все нові й нові способи вбивства.

- І так буде завжди, - погодилася Єва. - Однак інстинкт підказує мені, що цю людину вибрали навмання - вбивці просто взяли в неї те, що їм було потрібно. Мушу запитати у вас, докторе Кегні, де ви були минулої ночі між годиною і третьою.

Кегні розгублено заморгав і відкрив рота від несподіванки, але швидко взяв себе в руки.

- Розумію, - повільно протягнув він, випроставшись на стільці. - Я був удома - спав поруч із дружиною, - але не можу цього довести. - Його погляд і голос стали крижаними. - Мені потрібен адвокат, лейтенанте?

- Це на ваш розсуд, - спокійно відгукнулася Єва. - Нині я не бачу в цьому потреби. Але мені доведеться поговорити з вашою дружиною.

У кутах рота Кегні позначилися похмурі складки.

- Розумію, - повторив він, кивнувши.

- І у вашій, і в моїй професії є рутинні процедури, які часто бувають неприємними. Мені потрібен список найкращих хірургів у місті - насамперед фахівців із трансплантації органів.

Кегні встав і підійшов до вікна.

- Лікарі стоять один за одного, лейтенанте, - сказав він після тривалого мовчання. - Це питання гордості та лояльності.

- Копи теж стоять один за одного. І коли один із них виявляється забрудненим, це бруднить усіх нас. Я можу отримати цей перелік по інших каналах, - додала вона, піднявшись, - але була б вам вдячна за співпрацю. Зрозумійте, було вбито людину. Хтось вирішив не дати їй дожити до природної смерті. І це доводить мене до сказу, докторе Кегні.

Його плечі злегка здригнулися.

- Я надішлю вам список, лейтенанте, - сказав він, не обертаючись. - Ви отримаєте його до кінця дня.

- Дякую.

Єва повернулася до Головного управління, згадавши про шоколадну плитку лише тоді, коли звернула в гараж. Вона жувала шоколадку дорогою до кабінету, заодно пережовуючи свої враження від Кегні.

Людині з таким обличчям пацієнти мають довіряти і вважати її медичні приписи законом. Єва збиралася отримати про нього інформацію, але вже дійшла висновку, що йому років під сімдесят. Значить, він був лікарем більше половини прожитого життя.

Звісно, Кегні в принципі здатний на вбивство - Єва давно засвоїла, що на це здатна будь-яка людина за певних обставин. Але чи міг він убити так холоднокривно? А якщо він знав того, хто це зробив, то став би вигороджувати його під приводом професійної солідарності?

Вона не була впевнена у відповідях.

Її комп'ютер мерехтів зеленим світлом, вказуючи на надходження нових даних. "Пібоді старанно попрацювала", - подумала Єва. Скинувши куртку, вона ввімкнула монітор, і через п'ять тяжких хвилин скреготу інформація з'явилася на екрані.

"Жертву опізнано як Семюела Майкла Петринські, який народився 5 червня 1931 року в Медісоні, штат Вісконсин. Ідентифікаційний номер 12176-VSE-12. Батьки померли. Брати і сестри невідомі. Сімейний стан: розлучений. Колишня дружина Черіл Петринські Сільва, вік 72 роки. Троє дітей: Семюел, Джеймс, Люсі. Жодних відомостей про роботу за останні тридцять років".

"Що ж сталося з тобою, Сем? - думала Єва. - Чому ти залишив дружину і дітей і приїхав до Нью-Йорка калічити розум і тіло тютюном і алкоголем?"

- До кінця ще до біса далеко, - пробурмотіла вона і запросила інформацію про дітей: потрібно було повідомити найближчих родичів.

"Ви здійснили незаконну функцію. Будь ласка, зітріть запит і негайно введіть ваш ідентифікаційний номер, інакше всю інформацію буде знищено".

- Сучий син!

Оскаженіла Єва схопилася на ноги і вдарила комп'ютер кулаком у бік. Незважаючи на біль у кісточках пальців, вона приготувалася вдарити його знову, але тут за її спиною пролунав знайомий голос:

- Проблема з обладнанням, лейтенанте?

Єва зіцпила зуби і випрямилася. Майор Вітні рідко відвідував її кабінет і вибрав для цього не надто вдалий момент, коли вона дубасила майно департаменту.

- На жаль, сер, цей комп'ютер нікуди не годиться.

У темних очах Вітні промайнуло щось на кшталт посмішки, хоча Єва не була в цьому впевнена.

- Раджу звернутися в бюро ремонту, лейтенанте.

- Наше бюро ремонту, майоре, це збіговисько олухів!

- А наш бюджет - збіговисько дірок. - Вітні увійшов до кабінету, зачинив за собою двері, озирнувся і похитав головою. - Ваш ранг, Далласе, дає вам право змінити цю комірчину на що-небудь більш пристойне.

- Мене він цілком влаштовує, сер.

- Ви завжди так говорите. У цьому автоматі кава ваша чи департаменту?

- Мій, сер. Хочете чашечку?

- Із задоволенням.

Єва повернулася до кавоварки. Зачинені двері означали, що Вітні хоче поговорити з нею наодинці, а згода випити кави - бажання, щоб вона не відчувала напруги. Це поєднання нервувало Єву, але її рука не тремтіла, коли вона передавала Вітні чашку, а очі, спрямовані на нього, залишалися спокійними.

Майор був великим чоловіком із суворим обличчям, широкими плечима і часто втомленим поглядом.

- Сьогодні, рано вранці, ви виявили вбивство, - розпочав він і зробив досить довгу паузу, щоб скуштувати й оцінити каву з першокласних зерен, яку можна було придбати на гроші Рорка.

- Так, сер. Жертву щойно ідентифікували. Мені потрібно повідомити найближчих родичів. - Вона кинула сердитий погляд на комп'ютер. - Але спочатку я маю витягнути інформацію з цього чортового агрегату. До кінця дня я подам вам рапорт.

- Я вже отримав рапорт поліцейського, який першим опинився на місці злочину. Разом зі скаргою. Здається, ви з Бауерсом не порозумілися?

- Я зробила їй зауваження. Цілком заслужене.

- Вона скаржиться, що ви використовували при цьому неналежні й образливі вирази. - Коли Єва закотила очі, Вітні посміхнувся. - Ми з вами знаємо, що подібні скарги - це лише безглузде марення чергового зануди. Однак... - Його обличчя знову стало серйозним. - Вона також стверджує, що ви недбало працювали на місці злочину, використовували у своїх інтересах її стажиста, а їй погрожували фізичною розправою.

Єва відчула, що в неї в жилах закипає кров.

- Пібоді запрополювала розслідування на місці злочину. Я негайно надам вам копію.

- Мені вона знадобиться, щоб офіційно відхилити скаргу. Насправді я не сумніваюся, що все це - нісенітниця. - У кімнаті було два стільці, хиткі й скрипучі;

Вітні з сумнівом подивився на них, але все-таки ризикнув сісти. - Проте, мені б хотілося вислухати вас, перш ніж вживати заходів.

- Я не вважаю за потрібне бігти до начальства чи строчити скарги через незначний інцидент між копами, - роздратовано відгукнулася Єва. Оскільки Вітні мовчки дивився на неї, вона знизала плечима і продовжила: - Поліцейська Бауерс до мого прибуття не забезпечила належним чином охорону місця злочину і за це отримала зауваження. Після цього вона виявила явну схильність до порушення субординації, на що їй знову-таки було справедливо вказано. Її стажист за власною ініціативою повідомив мені, що під час їхніх минулих обходів поруч із тимчасовим житлом жертви стояло інше, яке зараз було перенесено. Він доповідав про це своїй інструкторці, але вона не взяла до уваги його слова. Тим часом саме це спостереження допомогло виявити важливого свідка. Я запросила стажиста Трухарта бути присутнім при допиті свідка, з яким він був знайомий. Трухарт, як буде зазначено в моєму рапорті, демонструє відмінний потенціал. - Єва на мить перервалася і її очі блиснули. - Я заперечую всі звинувачення, крім останнього. Цілком можливо, я й справді пригрозила поліцейському Бауерсу фізичною розправою, що може засвідчити моя помічниця. Але зараз я шкодую тільки про те, що не виконала погрозу і не штовхнула її в товстий зад, сер.

Вітні підняв брови, намагаючись приховати усмішку. Лейтенант Даллас рідко вкладала в усний рапорт особисті почуття.

- Якби ви це зробили, лейтенанте, у нас виникли б складнощі. Знаючи вашу прискіпливість, я не сумніваюся, що ви або ваша помічниця переглянули досьє поліцейської Бауерс і, отже, обізнані про її численні переведення з однієї дільниці в іншу. Вона, так би мовити, "важка дитина", а таких зазвичай перекидають з місця на місце. - Він потер рукою потилицю, немов намагаючись полегшити біль. - Бауерс також чемпіон із кляуз. Ніщо не подобається їй більше, ніж писати скарги. Вона добряче зненавиділа вас, Далласе, і мушу попередити, що тепер щосили намагатиметься вам нашкодити.

- Мене це не хвилює.

- І даремно. Такі, як Бауерс, тільки й чекають, щоб завдати неприємностей колегам. А вона націлилася на вас. Я знаю, що Бауерс надіслала копію скарги шефові Тібблу і начальнику свого відділу. Тому ви вже надайте мені до кінця дня запис протоколу розслідування на місці злочину, ваш рапорт і ретельно продуману відповідь на цю скаргу. Для складання відповіді скористайтеся допомогою Пібоді, - з усмішкою додав він. - У неї холодніша голова.

- Сер! - У голосі Єви чулося обурення, але вона притримала язик.

- У мене в підпорядкуванні ніколи не було кращого копа, ніж ви, лейтенант Даллас. І це буде моєю особистою відповіддю на скаргу. Такі поліцейські, як Бауерс, рідко пробігають дистанцію - вона обов'язково на чомусь спіткнеться і вилетить із департаменту. А на вашому шляху це всього лише затримка. Прийміть її всерйоз, але не приділяйте їй більше сил і часу, ніж вона того заслуговує.

- Я й не збираюся витратити на це більше п'яти хвилин: зрештою, у мене на руках справа про вбивство. Але в будь-якому разі дякую за підтримку.

Вітні кивнув і піднявся.

- До біса гарна кава, - заздрісно промовив він, відсуваючи порожню чашку, і додав, виходячи з кабінету: - Побачимося наприкінці зміни.

- Так, сер.

Єві дуже хотілося штовхнути ногою стіл, але вона стрималася, бо її пальці все ще нили після зіткнення з неживим супротивником. Не бажаючи отримати ще одне ушкодження, вона покликала Пібоді і веліла їй розібратися з комп'ютером і з'ясувати координати найближчих родичів Снукса. Незабаром Єві вдалося зв'язатися з його донькою, яка гірко плакала, хоча й не бачила батька майже тридцять років.

Настрій Єви злегка поліпшила реакція Пібоді на скаргу Бауерс.

- Брудна безмозка сука! - вигукнула Пібоді, почервонівши від гніву і впершись кулаками в стегна. - Мало того, що вона нікуди не придатний коп, так ще й безсовісно бреше! Якого біса вона строчить на тебе скарги?! - Пібоді змахнула своєю електронною записничкою. - Зараз я розшукаю її, і вона побачить, як почуватиметься кляузник, коли його б'ють між очей!

- Вітні сказав, що в тебе холодна голова, - з усмішкою зауважила Єва. - Приємно, коли командир так добре знає своїх солдатів. - Вона розсміялася, бо очі Пібоді ледь не вилізли з орбіт. - Зроби кілька вдихів, Пібоді, поки в тебе в мозку що-небудь не вибухнуло. Ми відповімо на все це належним чином - і через відповідні інстанції.

- Значить, ми обробимо цю стерву як слід?

- І чому це вважається, ніби ти благотворно на мене впливаєш? - Єва похитала головою і сіла за стіл. - Ти мені потрібна, Пібоді. Майор просив скопіювати протокол розслідування на місці й написати власний рапорт. Виклади все коротко і ясно. Тільки одні факти. А я поки що напишу відповідь на скаргу, і коли ти знову матимеш холодну голову, якою так захоплюється Вітні, то прочитаєш її.

- Не розумію, як ти можеш ставитися до цього так спокійно.

- Запевняю тебе, це не так, - пробурмотіла Єва. - Ну, давай братися за роботу.

Єва працювала над відповіддю, намагаючись витримати її в холодній професійній манері. Коли процес добігав кінця, прийшов список, який вона попросила в Кегні. Не звертаючи уваги на мігрень, Єва скопіювала всі диски, що стосуються справи, і склала вельми стриману, на її думку, заяву в бюро ремонту, тільки двічі назвавши його персонал олухами. Настав кінець зміни, і вона твердо вирішила для різноманітності з'їздити додому, навіть якщо їй доведеться продовжувати працювати і там.

Однак варто було Єві сісти в машину, як вона відчула, що гнів знову почав закипати в ній. Єва довго працювала, щоб стати хорошим копом, і її значок свідчив про те, що вона цього домоглася. І тільки вона одна знала, що саме це допомогло їй врятуватися.

Перші роки її життя або забулися зовсім, або поставали в туманному серпанку болю, горя і образ. Але Єва пережила їх, пережила батька, який бив і гвалтував її. Зрештою він довів дівчинку до такого стану, що, коли її знайшли в провулку, що стікала кров'ю, вона навіть не могла згадати свого імені.

Євою Даллас її охрестили працівники соціальної служби, і їй довелося битися за те, щоб це ім'я щось значило. Зробитися копом для неї означало не тільки перестати бути безпорадною, а й мати можливість допомагати тим, хто не міг постояти за себе. Щоразу, коли Єва стояла над трупом, вона згадувала, що означає бути жертвою. Кожна справа, доведена до кінця, ставала помстою за вбитого - і за дівчинку, яка забула своє ім'я.

А тепер якась злісна тупиця спробувала забруднити брудом її значок. Для деяких копів це стало б лише дрібною неприємністю, але для Єви було жорстокою особистою образою.

Вона спробувала дати вихід своїм почуттям, уявивши собі рукопашну сутичку з Бауерсом, звуки ударів, солодкуватий запах першої крові... Але це лише викликало почуття безсилля. Її руки були зв'язані: поліцейський офіцер не може підняти руку на нижчого за званням, хоч би як той на це заслужив.

Згорнувши у ворота, Єва під'їхала до будинку Рорка - чудової споруди з каменю і скла - і залишила машину перед під'їздом, із задоволенням передчуваючи, як Соммерсет почне бурчати з цього приводу. Не відчуваючи холоду, вона збігла сходами, відчинила високі входні двері й озирнулася. Зазвичай дворецькому Рорка не було потрібно більше кількох хвилин, щоб вийти у вестибюль і сказати на її адресу що-небудь образливе. Сьогодні вона від душі жадала цього, але в будинку було тихо, і Єва відчула розчарування. Сьогодні їй явно не щастило. Вона навіть не могла рушити як слід свого найлютішого ворога, щоб випустити пару. А їй так хотілося когось ударити!

Знявши шкіряну куртку, Єва навмисно кинула її на різьблений стовпчик перил. Але Соммерсет, як і раніше, не з'являвся. "Виродок!" - з огидою подумала Єва і побрела нагору. Як же їй впоратися з киплячим усередині сказом, якщо вона навіть не може вкотре посваритися з Соммерсетом? Їй потрібен був зараз хороший боксерський раунд - і не з роботом, а з людиною!

Єва зробила крок до спальні, маючи намір прийняти гарячий душ, перш ніж братися за роботу, і з подивом виявила там Рорка. Очевидно, він щойно увійшов і повісив піджак у шафу.

Рорк обернувся. Блискучі очі, почервоніле обличчя й агресивна поза Єви красномовно свідчили про її настрій. Він зачинив шафу й усміхнувся.

- Привіт, люба. Як пройшов день?

- Паршиво. А де Соммерсет?

Рорк підняв брови і зробив крок до Єви, майже фізично відчуваючи хвилі гніву і розчарування, які випромінювали від неї.

- У нього вільний вечір.

- Прекрасно. - Єва відвернулася. - Єдиний раз, коли мені знадобився цей сучий син, його немає вдома.

Рорк покосився на товстого сірого кота, що згорнувся на ліжку. Вони мовчки обмінялися поглядами, і Галахад, вважаючи за краще не провокувати насильства, зістрибнув на підлогу і попрямував до дверей.

Рорк облизнув губи.

- Я можу що-небудь для тебе зробити? - обережно поцікавився він.

Єва сердито втупилася на нього.

- Мені надто подобається твоє обличчя, тому я не хочу його спотворювати.

- Мені пощастило, - зауважив Рорк, спостерігаючи, як Єва ходить туди-сюди кімнатою, дорогою штовхаючи ногою диван. - У вас накопичилося занадто багато енергії, лейтенанте. Мабуть, я зумію вам допомогти.

- Якщо ти збираєшся напихати мене твоїми чортовими транквілізаторами, то я...

- Перш ніж Єва встигла закінчити фразу, вона опинилася на ліжку. - Відчепись! Я в жахливому настрої.

- Бачу. - Рорк стиснув однією рукою зап'ястя Єви і притиснув її до ліжка власним тілом, позбавивши можливості чинити опір. - Давай цим скористаємося.

- Коли я захочу сексу, то дам тобі знати, - крізь зуби процідила Єва.

- О'кей, - Рорк легенько вкусив її в шию. - А в очікуванні цього я трохи потішуся. Ти така смачна, коли злишся.

- Чорт забирай, Рорк... - Однак його язик, торкаючись її шкіри, робив свою справу, перетворюючи гнівні емоції на щось протилежне. - Припини, - пробурмотіла вона, але коли вільна рука Рорка торкнулася її грудей, одразу ж притиснулася до нього всім тілом.

- Уже краще. - Ковзнувши губами по підборіддю Єви, Рорк впився в її рот лютим поцілунком. Його тіло напружилось, але раптово він з посмішкою підвівся. - А втім, якщо ти хочеш побути сама...

Вивільнивши руку, Єва вчепилася йому в сорочку.

- Занадто пізно. Тепер я хочу сексу.

Посміхнувшись, Рорк дозволив їй перевернути його на спину. Єва осідлала його і стиснула ногами, поклавши долоні йому на груди.

- Я все ще злюся, - попередила вона.

- Що не робиться, все на краще.

Простягнувши руку, Рорк почав розстібати її блузку. Дихання Єви почастишало, а пальці сильніше впилися в чорний шовк його сорочки.

- Скільки вона коштує?

- Поняття не маю.

- Тим краще. - Єва рвонула сорочку, і тканина тріснула. Перш ніж Рорк вирішив, сміятися йому чи сердитися, вона вчепилася зубами йому в плече і смикнула його за волосся. - Це буде грубо і швидко.

Їхні губи знову злилися в жадібному поцілунку. Вони каталися по ліжку, тремтячи від пристрасті. Нерозтрачена енергія Єви реалізувалася в жадобі володіння. Зуби Рорка на її оголених грудях, його руки, що до болю пестили її тіло, розпалювали апетит.

З горла Єви вирвалося люте гарчання, коли Рорк ривком поставив її на коліна, притулившись до неї всім тілом. Вона до крові дряпала його вологу спину. Бажання, що клокотало в ній, відбивалося в його блискучих блакитних очах. Поваливши Рорка на ліжку, Єва знову осідлала його і зі стогоном вигнула спину, коли її пронизала насолода.

Рорк спостерігав, як вона віддається йому - її тіло блищало від поту, потемнілі очі здавалися сліпими до всього, крім того, що відбувалося між ними.

Коли Єва застогнала, він перевернув її на спину і підняв стегна, проникаючи в неї з кожним разом все глибше і глибше...

Рорк ліниво потерся носом об шию Єви. Йому подобався міцний запах, який секс надавав її шкірі.

- Сподіваюся, тепер ти відчуваєшся краще?

Вона видала щось середнє між стогоном і бурчанням. Посміхнувшись, Рорк обережно перекоївся на спині, не випускаючи Єву з обіймів, і почав погладжувати її спину.

У вухах у Єви все ще дзвеніло, а тіло було таким розслабленим, що зараз вона не впоралася б і з дитиною. Руки Рорка, що ковзали по її спині, діяли присипляюче. Єва вже почала дрімати, коли Галахад, вирішивши, що шлях вільний, повернувся в кімнату і бадьоро стрибнув на її оголені сідниці.

- Чорт забирай! - Протестуючий ривок Єви змусив кота встромити їй у шкіру гострі кігтики, щоб утримати рівновагу. Скотившись із Рорка, вона підвернулася, одержима жагою крові, але побачила, що її чоловік погладжує довгими пальцями блаженно муркотливого Галахада.

Єва сердито насупилася.

- Вважаю, ви обидва вважаєте це до біса кумедним?

- Ми обидва раді бачити тебе вдома і проявляємо це кожен по-своєму. - Рорк сів і притиснув долоні до розчервонілих щік Єви, дивлячись у її гнівні очі. - Ви маєте дуже привабливий вигляд, лейтенанте. - Він чмокнув її в губи, майже змусивши забути весь свій гнів. - Чому б нам не прийняти душ? А після обіду ти б розповіла мені, що тебе так засмутило.

- Я не голодна. - Тепер, коли злість вичерпалася, їй хотілося подумати.

- Зате я голодний. - І Рорк стягнув її з ліжка.

У кухні Рорк не дошкуляв дружині запитаннями. Добре знаючи Єву, він вирішив, що її вивело з себе щось, пов'язане з роботою. "Хоча вона не любить ділитися своїми неприємностями, але рано чи пізно все розповість", - думав Рорк. Розливши вино, він сів навпроти Єви за стіл біля вікна.

- Ідентифікувала свого бомжа?

- Так. - Вона провела пальцем по ніжці келиха і знизала плечима. - Один із бідолах, яких розвелось безліч останнім часом. Навряд чи хтось зможе пояснити, чому він віддав перевагу такому жалюгідному життю перед нормальним.

- Можливо, його нормальне життя теж було досить жалюгідним.

- Можливо. Ми передамо тіло його дочки, коли закінчимо слідство.

- І тебе так схвилювала ця історія, що ти не заспокоїшся, поки не з'ясуєш, хто його вбив?

- Це моя робота. - Єва байдуже підчепила виделкою устрицю на тарілці. - Що більше людей виконуватимуть свою роботу замість того, щоб заважати працювати іншим, то краще.

"Ага! - подумав Рорк. - Так ось воно що".

- І хто ж заважає вам працювати, лейтенанте?

Єва знову знизала плечима, вдаючи, що їй на це наплювати.

- Один "трупощукач", - знехотя відповіла вона. - Зненавидів мене з першого погляду, невідомо чому.

- "Трупощукач"? Досить колоритне прізвисько. Ну а ім'я у нього є?

- У неї. Ця ідіотка Бауерс зі 162-го відділку настрочила на мене скаргу після того, як я зробила їй зауваження за недбалу роботу. Я в поліції понад десять років, і на мене ще ніколи не було скарг. Чорт би її побрав! - Вона ковтнула вина.

Не стільки гнів, скільки печаль в очах Єви спонукала Рорка покласти долоню на її руку.

- Це так серйозно?

- Так, - відповіла вона. - Хоча й виглядає нісенітницею.

Рорк стиснув пальці Єви.

- Тоді розкажи докладно.

І Єва виплеснула все, що в ній накопичилося, - куди менш стримано, ніж під час офіційного усного рапорту Вітні. Розповідаючи, вона, сама того не помічаючи, одну за одною відправляла в рот устриці.

- Так, - сказав Рорк, коли Єва замовкла. - Коротше кажучи, ти поставила на місце сварливу зануду, вона тобі відплатила, настрочивши кляузу - що, мабуть, увійшло в неї у звичку, - а твій начальник на твоєму боці, про що готовий заявити офіційно.

- Так, але... - Єва зробила паузу, не знаходячи слів після такого стислого й точного підсумовування того, що сталося. - Це все не так просто, як здається.

"Для Єви - безумовно", - подумав Рорк.

- Можливо, і ні, - відгукнувся він, - але якщо хтось порівняє її послужний список із твоїм, вона матиме ще дурніший вигляд, ніж зараз.

- Так, але на мій список вона посадила пляму, - заперечила Єва, хоча слова Рорка злегка підбадьорили її. - А тупиці з бюро внутрішніх справ обожнюють усілякі плями. Тепер мені доведеться відповідати на її безглузді звинувачення замість того, щоб перевіряти відомості про хірургів, список яких надіслав Кегні. Бауерс наплювати на роботу! Вона просто хоче помститися мені за те, що я влаштувала їй головоріжку і послала за кавою. Таким нема чого робити в поліції.

- У всякому разі, вона припустилася помилки, зв'язавшись із таким шанованим і бездоганним поліцейським, як ти. - Рорк усміхнувся, побачивши, як Єва зсунула брови, намагаючись приховати збентеження.

- Нічого бездоганного в мені немає. Зараз, наприклад, мені б дуже хотілося пройти ногами по її фізіономії!

- Ще б пак, - зауважив Рорк. - Інакше ти не була б тією жінкою, яку я обожнюю. - Він підніс до губ пальці Єви й поцілував їх, із задоволенням спостерігаючи, як усмішка повільно пом'якшує її риси. - Якщо хочеш, давай знайдемо цю Бауерс, і ти її віддубасиш? А я поки потримаю твою куртку.

Цього разу Єва розсміялася.

- Ти просто хочеш подивитися, як б'ються жінки. І чому тільки чоловіки так це люблять?

Рорк відхлебнув вина.

- Тому що жінки в цей момент витрачають дуже багато сексуальної енергії. А ми ж так легко збуджуємося.

- Чи мені не знати. - Єва з подивом поглянула на порожню тарілку. Значить, вона все-таки зголодніла. Секс, їжа і співчутливий слухач - усе-таки в шлюбі багато переваг. - Дякую. Схоже, я справді відчуваюся краще.

Єва вирішила, що, оскільки Рорк подав на стіл, їй слід зайнятися посудом. Вона занурила тарілки в посудомийну машину і визнала роботу виконаною.

Рорк не став вказувати їй, що вона поставила тарілки задом наперед і забула машину ввімкнути. Кухня явно не була стихією Єви. Гаразд, посудом займеться Сомерсет.

- Ходімо в мій кабінет. У мене є для тебе дещо.

Єва з підозрою примружилася.

- Я казала тобі після Різдва: більше ніяких подарунків!

- Але мені подобається робити тобі подарунки. - Прямуючи до ліфта, Рорк взяв дружину під руку і провів пальцем по рукаву кашемірового светра, який колись подарував Єві. - Подобається бачити їх на тобі. Але це подарунок іншого сорту.

- Рорк, у мене дуже багато роботи. Потрібно надолужити згаяне.

Рорк бурмотів щось невизначене, і Єва важко зітхнула.

- Сподіваюся, це не подорож? Я й подумати про неї не можу відтоді, як втратила стільки днів через травму минулої осені.

Рука Рорка, що лежала на плечі Єви, мимоволі стиснулася в кулак. Кілька місяців тому Єва серйозно постраждала, і він намагався не нагадувати їй про це, хоча про себе твердо вирішив вивезти її на кілька тижнів у тропіки, щойно дозволять справи. На пляжі вона розслаблялася, як ні в якому іншому місці.

- Ні, це не подорож.

- Тоді що? Мені справді потрібно працювати!

- Приготуй нам каву, гаразд? - безтурботно промовив Рорк, входячи в кабінет.

Єва заскрипіла зубами. Їй довелося нагадати собі, що Рорк дав їй можливість випустити пару, а потім уважно вислухав і навіть запропонував потримати її куртку. Проте вона все ще сердито хмурилася, ставлячи каву на письмовий стіл.

Рорк неухважно подякував, продовжуючи возитися з пультом управління. Єва знала, що він ніколи не вдавався до допомоги наладчиків і програмістів - очевидно, щоб підтримувати себе у формі. Домашній робочий кабінет дуже пасував йому - так само, як і службовий. Пульти з різнокольоровими ручками і лампочками у формі літери U слугували для нього чудовим обрамленням.

Кімната була переповнена всілякими технічними хитрощами - факсами, комп'ютерами й екранами, - але водночас вирізнялася елегантністю, яка завжди була притаманна Рорку, хоч би де він перебував - у залі засідань ради директорів чи в темному провулку. Візерунчасті плити підлоги, просторі вікна, шафи й машини обтічної форми, витончені дрібнички... Утім, Єва не любила дивитися на Рорка, що працює тут. Свідомість того, що він і вся ця розкіш належать їй, розслабляла її в найбільш невідповідні моменти.

- То де ж твій подарунок? - запитала вона, намагаючись говорити холодним і різким тоном.

- Хіба ти не бачиш? - Ковзнувши поглядом по її обличчю, Рорк кивнув у бік протилежної стіни. - На екранах.

- Що?

- Список найкращих хірургів разом з особистими та професійними даними.

Єва повернулася так круто, що пролила б каву на пульт, якби Рорк вчасно не схопив чашку.

- Обережніше, люба.

- Чорт забирай, Рорк, я ж казала тобі, щоб ти в це не ліз!

- Справді? - На відміну від різкого голосу Єви, голос Рорка звучав м'яко і трохи глузливо. - У такому разі я виявив непослух.

- Це моя робота, і я знаю, як її виконувати. Я не бажаю, щоб ти складав для мене списки й отримував секретну інформацію, не маючи на це жодного права!

- Зрозуміло. - Рорк натиснув якусь кнопку, і екрани навпроти згасли. - Усе стерто, - весело заявив він, із задоволенням спостерігаючи за її реакцією. - Мабуть, я встигну дочитати книжку, поки ти биту годину добуватимеш відомості, які я вже для тебе приготував.

Єва видала якийсь нечленороздільний звук, оскільки не могла знайти слів, які не звучали б по-ідіотськи. Їй справді знадобилася б щонайменше година, і в будь-якому разі вона не змогла б забратися так глибоко в бази даних, як Рорк.

- Думаєш, ти такий розумний?

- А хіба це не так?

Єва насилу втрималася від сміху.

- Поверни все назад. Адже я знаю, що ти можеш це зробити.

- Звісно, можу, але тепер це тобі буде дечого коштувати. - Схиливши голову набік, він поманив її пальцем.

Гордість у душі Єви боролася з доцільністю, і остання, як завжди, взяла гору. Із сердитим виглядом Єва підійшла до Рорка.

- Ну? - поцікавилася вона і вилаялася, коли він посадив її до себе на коліна. - Я не збираюся грати в твої збочені ігри!

- А я-то сподівався. - Рорк провів рукою по пультах, і інформація повернулася на екрани. - У місті є сім хірургів, які відповідають твоїм вимогам.

- Звідки ти знаєш ці вимоги? Я сама ще їх не знала, коли приїжджала до тебе сьогодні. - Вона обернулася і подивилася йому в очі. - Ти заліз у мої файли?!

- Я відповім тільки в присутності адвоката. Отже, твій свідок бачив двох людей, - продовжував він. - Наскільки я розумію, ти не виключаєш жінок?

- Ні, ти мені скажи, хіба я риюся в твоїх файлах? - поцікавилася Єва, тикаючи пальцем йому в плече. - Або копаюся в твоїх угодах і акціях?

Вона при всьому бажанні не могла б дістатися до його файлів, але Рорк тільки посміхнувся.

- Моє життя для тебе - відкрита книга, люба. - Він злегка вкусив її за нижню губу. - Хочеш подивитися відеозапис моєї останньої ради директорів?

- Можеш не турбуватися. - Єва знову відвернулася, намагаючись не розслаблятися, але коли руки Рорка обвилися навколо неї, мимоволі притулилася до нього спиною, влаштувавшись затишніше. - Тіа Во, хірург загального профілю, спеціалізується на пересадці та відновленні органів, - прочитала вона вголос. -

Займається приватною практикою, співпрацює з Центром Дрейка, Іст-Сайдською хірургічною клінікою і клінікою Нордіка в Чикаго. Зріст шість футів, міцна статура... У темряві п'яний легко міг прийняти її за чоловіка, особливо якщо на ній було довге пальто. Ну і що нам ще відомо про доктора Во?

Поки комп'ютер перераховував подробиці, Єва вивчала зображення похмурої на вигляд жінки п'ятдесяти восьми років, з гладеньким темним волоссям, холодними блакитними очима і гострим підборіддям. Тіа Во отримала відмінну освіту. Майже тридцятирічна робота в галузі трансплантації органів забезпечила їй колосальний річний дохід, який вона поповнювала, сертифікуючи продукцію "Нового життя". Ця фірма виробляла штучні органи і була, як зі зітханням зазначила Єва, дочірнім підприємством "Рорк ентерпрайзис".

Доктор Во була двічі розлучена і останні шість років не була одружена. Дітей у неї не було, злочинів за нею не значилося, якщо не брати до уваги трьох позовів за недбале лікування.

- Ти її знаєш? - запитала Єва.

- Трохи. Холоднокровна, амбітна і цілеспрямована особа. Вважають, що в неї руки від бога і розум машини. Як бачиш, п'ять років тому вона була президентом Американської медичної асоціації. У своїй галузі користується великим авторитетом.

- Виглядає вона так, немов їй дуже подобається патрати людей, - зауважила Єва.

- Так і має бути. Інакше навіщо їй цим займатися?

Єва знизала плечима і продовжувала читати список, по черзі вивчаючи обличчя і дані.

- З ким із цих людей ти знайомий?

- Мабуть, з усіма, - відповів Рорк. - Здебільшого зустрічав їх на прийомах. На щастя, я ніколи не потребував їхніх професійних послуг.

Його із задоволенням подумала, що він справді дуже здорова людина.

- Хто з них найбільш владний?

- Кегні, Во, Вейверлі, - не замислюючись, перерахував Рорк.

- Майкл Вейверлі. - Єва затребувала дані. - Сорок вісім років, неодружений, завідує хірургією в Центрі Дрейка. Зараз - президент АМА. - Вона роздивлялася гарне обличчя, проникливі зелені очі, золотисту шевелюру. - А хто найбільш самовпевнений?

- По-моєму, ця якість притаманна всім хірургам, але якщо говорити про ступінь, то я б знову вибрав Во, безумовно, Вейверлі, а також Ганса Вандерхавена, главу дослідницького відділу Центру Дрейка. Він теж фахівець із пересадки органів, співпрацює з трьома провідними центрами здоров'я країни і має солідні зв'язки за кордоном. Йому близько шістдесяти п'яти років, він одружений вчетверте. Кожна з дружин молодша за свою попередницю років на десять. Теперішня дружина - колишня натурниця і ледь досягла віку, що дозволяє голосувати.

- Мені не потрібні плітки, - манірно вимовила Єва, але все-таки поцікавилася: - Що ще про нього відомо?

- Колишні дружини його на дух не переносять. Передостання намагалася зробити над ним імпровізовану операцію за допомогою пилки для нігтів, коли застала його з вищезгаданою натурницею. Комісія АМА з етики погрозила йому пальцем, і цим справа скінчилася.

- Мабуть, ними я і займуся насамперед, - вирішила Єва. - Те, що зробили зі Снуксом, вимагало не тільки досвіду, а й владності та самовпевненості.

- Тобі доведеться подолати чимало перешкод, Єво, - обережно зауважив Рорк. - Вони напевно зімкнуть ряди, обороняючись.

- У мене на руках убивство з понівеченим трупом і мотивом у вигляді крадіжки життєво важливого органу. - Вона пригладила волосся. - Якщо хтось із цих м'ясників щось знає, я змушу його розколотися.

- Якщо тобі потрібні, так би мовити, більш особисті враження, ми можемо наприкінці тижня відвідати благодійний показ мод і бал у Центрі Дрейка.

- Показ мод? - Єва скривилася: вона охочіше вступила б у рукопашну з наркоманом, який споживає "зева". - Добре, але тоді мені доведеться теж зробити внесок на допомогу нужденним.

- До речі, один із дизайнерів - Леонардо, - повідомив їй Рорк. - І там буде Мевіс.

Думка про присутність її розкутої й елегантною подруги на манірному благодійному заході в медичному закладі підбадьорила Єву.

- Подивимося, як там на неї прореагують.

Якби не ситуація з Бауерс, Єва провела б наступний день, працюючи у своєму домашньому кабінеті на комп'ютері, який не спричиняв їй жодних занепокоєнь. Але з гордості вона вирішила бути присутньою в Головному управлінні, коли почнуться розмови про те, що сталося.

Уранці Єва давала свідчення в суді у справі, розкритій їй кілька місяців тому, тому в управління вона прибула тільки після першої години. Її першим завданням було відшукати Пібоді, але замість того, щоб пройти до свого кабінету і зателефонувати їй звідти, Єва попрямувала до кімнат детективів.

- Гей, Даллас! - Бекстер, один із детективів, якому подобалося її дражнити, підморгнув їй і посміхнувся: - Сподіваюся, ти надереш їй дупу?

Єва розуміла, що це вираз підтримки, але промовчала і, знизавши плечима, рушила далі. З-за столів до неї донеслося кілька інших зауважень на ту саму тему.

- Даллас! - Йен Макнаб, перспективний детектив з електронного відділу, вийшов із комірчини Пібоді. Він був гарний як бог зі своїм довгим золотистим волоссям, зв'язаним на потилиці, срібною сережкою в лівому вусі та веселою посмішкою на обличчі. Єва працювала разом із ним над кількома справами і знала, що під гарненькою зовнішністю і балакучим язиком ховаються швидкий розум і безпомилкова інтуїція.

- Тобі нема чим зайнятися, Макнаб?

- Зовсім ні, - усміхнувся він. - Просто я добував інформацію для одного з ваших хлопців і вирішив відвідати Пібоді, перш ніж повернутися туди, де є робота для справжнього копа.

- Приберіть цей прищ із моєї дупи, лейтенанте! - покаржилася Пібоді.

- Я не чіпав її дупу - поки що, - усміхнувся Макнаб. Зводити Пібоді було його улюбленим заняттям. - Мені спало на думку, що ви могли б скористатися електронікою для вирішення своєї проблеми.

Відмінно вміючи читати між рядків, Єва підняла брови. Судячи з усього, він пропонував залізити в комп'ютерне дос'є Бауерс.

- Дякую, але зі своєю проблемою я впораюся сама. Мені потрібна Пібоді, Макнаб, тож вимітайся звідси.

- Як накажете. - Він кинув погляд у бік Пібоді й усміхнувся. - Зловлю тебе пізніше, красуне.

Пібоді сердито зашипіла, а Макнаб, насвистуючи, покрокував геть.

- Тупиця! - Пібоді піднялася з-за столу. - Мої рапорти у файлі, лейтенанте. Годину тому надійшов висновок медекспертизи.

- Надішли все, що стосується вбивства, доктору Мірі. І попроси її мене прийняти: мені необхідна термінова консультація. - Єва простягнула Пібоді диск. - Тут перелік найкращих хірургів міста. Постарайся за кілька годин позбутися метушні з паперами: ми вирушимо на місце злочину.

- Так, сер. З вами все гаразд?

- У мене немає часу турбуватися через різних ідіотів!

Єва повернулася і попрямувала до свого кабінету. Там вона виявила послання від ідіотів з ремонтного бюро, яке сповіщало, що її комп'ютер працює нормально. Насупившись, Єва зв'язалася з капітаном Фіні з електронного відділу.

- Привіт, Далласе! Послухай, що означає ця купа лайна? Хто така Бауерс? Чому ти досі її не вбила?

Єва мимоволі посміхнулася. Важко було знайти когось надійнішого, ніж Фіні.

- Я не можу витратити на неї час. У мене на руках убитий бомж із вилученим серцем.

- З вилученим серцем? - Єва уявила, як кошлаті, кольору іржі брови Фіні поповзли вгору. - Чому я про це не чув?

- Напевно, тобі було не до того. Плітки про чвари між копами куди цікавіші, ніж мертвий бомж. Але цей випадок справді цікавий.

Єва описала йому подію кількома стислими виразами, до яких поліцейські вдаються як до службової мови. Фіні уважно слухав.

- Життя стає дедалі мерзеннішим, - зауважив він, коли вона замовкла. - Що тобі потрібно?

- Можеш швидше відшукати для мене схожі злочини?

- У місті, у країні, на Землі, на інших планетах?

Єва посміхнулася.

- Скільки встигнеш знайти до кінця зміни.

Фіні помовчав, потім усміхнувся.

- Ти ніколи не просиш про дрібниці. Гаразд, спробую.

- Дякую. Я б сама цим зайнялася, але боюся, що не кінчу до другого прищестя. Мій комп'ютер знову барахлить.

- Може, тобі варто спробувати поводитися з ним поважніше?

- Це легше сказати, ніж зробити, коли найкраще обладнання забирає електронний відділ. Я буду тут - якщо на що-небудь натрапиш, зв'яжися зі мною.

- Наткнуся, якщо є на що натикатися. Бувай. - Він відключив зв'язок.

Єва вивчила остаточний висновок Морріса, але не знайшла в ньому жодних сюрпризів і нових даних. "Отже, Снукса відправлять у Вісконсин, - подумала вона. -

До дочки, яку він не бачив тридцять років. Чому ж все-таки він вважав за краще провести стільки часу на самоті, відрізанним від сім'ї і від минулого?"

Свого часу вона сама вчинила так само, хоча в неї не було іншого вибору. Так чи інакше, їй це допомогло стати тим, ким вона була зараз. Утім, те саме - в якомусь, вельми сумному сенсі - можна було сказати і про Снукса...

Відігнавши ці думки, Єва двома ударами кулака привела в дію комп'ютер, змусивши його видати перелік наркоторговців, які орудували в районі місця злочину. Побачивши одне ім'я, вона посміхнулася куточками рота і відкинулася на спинку стільця.

Вона вважала, що старий Ледо ще у в'язниці, але виявилося, що його випустили три місяці тому. Розшукати його і змусити говорити було не складно - у разі потреби завжди можна скористатися тими самими методами, які вона використовувала в боротьбі з комп'ютером.

Але спочатку - Міра. Зібравши все необхідне для обох інтерв'ю, Єва вийшла з кабінету, зазирнула дорогою до Пібоді і призначила їй зустріч у гаражі за годину.

Кабінет Міри заслужено вважався центром розв'язання емоційних і душевних проблем, а також обстеження й аналізу злочинного складу розуму, але в ньому завжди панувала атмосфера спокою й вишуканості. Єва ніколи не могла зрозуміти, як це виходить і яким чином доктору Мірі вдається, день за днем маючи справу з покидьками суспільства, зберігати спокій і незворушність.

Єва вважала її єдиною справжньою леді, яку вона коли-небудь знала.

Міра була елегантною жінкою з волоссям кольору соболиного хутра. Вона віддавала перевагу костюмам непомітних тонів, що обтягують фігуру, а з прикрас носила тільки нитку перлів. Щоправда, сьогодні на ній були також перлинні сережки, що ідеально гармоніювали з костюмом кольору хвої. Як завжди, вона кивнула Єві на одне з крісел у формі ковша і налила їй чаю.

- Як поживаєте, Єво?

- Добре.

Єва ніколи не забувала про необхідність переключити швидкість під час зустрічі з Мірою: і вона сама, і навколишнє оточення не давали змоги брати бика за роги й одразу переходити до справи. Дрібниці мали велике значення для Міри, а сама Міра дуже багато значила для Єви. Взявши чашку чаю, вона прикинулася, ніби п'є.

- Як минула ваша відпустка?

Міра посміхнулася, задоволена тим, що Єва пам'ятає про її відсутність протягом кількох днів.

- Чудово. Ніщо так не освіжає тіло і душу, як тиждень на курорті з мінеральними водами. Мене там пестили й плекали. - Вона засміялася і відхлебнула чаю. - Ви б не витримали там ані хвилини.

Міра закинула ногу на ногу, утримуючи однією рукою чашку і блюдо з тією недбалою витонченістю, що притаманна деяким жінкам від народження, і що завжди змушувала Єву відчувати себе незграбною.

- Я чула про ваші труднощі з однією з поліцейських. Співчуваю.

- Дрібниці, - відгукнулася Єва і зітхнула, розуміючи, що Миру не проведеш. - Зізнатися, мене це вивело з себе. Поліцейський із цієї Бауерс нікудишній, а в мене через неї тепер пляма на репутації.

- Я знаю, як багато це для вас означає. - Міра нахилилася вперед і торкнулася руки Єви. - Але вам слід знати, що що вище просуваєшся службовими сходами і що бездоганніша твоя репутація, то більше люди певного типу прагнуть її зганьбити. Однак цього разу з цього нічого не вийде. Я не можу вам багато чого повідомити, бо це лікарська таємниця, але скажу, що в цієї жінки репутація кляузниці, і її не сприймають всерйоз.

- Отже, ви її тестували? - вигукнула Єва.

Міра підняла брови.

- Без коментарів. - Ці слова практично означали ствердну відповідь. - Я просто хочу, як друг і колега, запропонувати вам мою підтримку. А тепер... - вона відкинулася на спинку стільця і знову ковтнула чаю, - ...перейдемо до вашої справи.

Єві знадобилося кілька секунд, щоб збагнути, про що йдеться, і вона вкотре сказала собі, що особисті справи не можна змішувати з роботою.

- Я не буду зупинятися на подробицях - гадаю, ви з ними вже ознайомилися. Скажу тільки, що вбивця, судячи з усього, має великий досвід у лазерній хірургії та видаленні органів.

- Так, я читала висновок доктора Морріса і згодна з ним. Проте, це не означає, що ви полюєте за членом медичної спільноти. - Міра підняла палець, перш ніж Єва встигла заперечити. - Він міг піти на спочинок або, наприклад, спитися - з хірургами таке трапляється. Зрозуміло, що ця людина збилася зі шляху, інакше вона ніколи не порушила б найсвятішу клятву і не забрала б чужого життя. Тож невідомо, чи є в нього диплом і чи практикує він зараз.

- Але ви згодні, що колись він, безумовно, практикував?

- Так. Судячи з ваших знахідок на місці злочину і розтину, проведеного Моррісом, ви шукаєте людину, яка має специфічний досвід, що вимагає багаторічної підготовки і практики.

Єва задумливо схилила голову набік.

- А що ви скажете про тип людини, яка може холоднокривно вбити когось заради зношеного і непотрібного органу, а потім врятувати пацієнта на операційному столі?

- Я б сказала, що це можливий прояв манії величчя. "Комплекс бога" притаманний багатьом лікарям. Найчастіше він необхідний, оскільки, щоб розрізати людське тіло, потрібна сміливість і навіть самовпевненість.

- Вважаю, що багато хто з тих, хто цим займається, отримують щире задоволення, - пробурмотіла Єва.

- Задоволення? - Міра зробила паузу. - Можливо. Я знаю, що ви не шануєте лікарів, але більшість із них має покликання, владну потребу зцілювати. У будь-якій професії, що вимагає досвіду, трапляються люди, які... забувають про смирення. - Вона посміхнулася. - Адже і вас, наприклад, робить чудовим поліцейським аж ніяк не смирення, а внутрішня переконаність у своїх здібностях до цієї роботи.

- Правильно, - кивнула Єва.

- Однак співчуття не дозволяє вам забувати про справжню мету професії. На жаль, ваші та мої колеги іноді втрачають це почуття.

- З копами це трапляється, коли робота стає рутиною або коли їм подобається демонструвати свою владу, - зауважила Єва. - А лікарі ж повинні заробляти гроші!

- Гроші - це стимул, - погодилася Міра. - Лікарю потрібні роки, щоб компенсувати витрачене на навчання і стажування. Однак компенсувати доводиться не тільки матеріальні витрати. Найшвидша компенсація - порятунок людського життя. Ну а володіння талантом і досвідом у цій царині дає змогу декому вважати себе надлюдиною. Як він може вважати інших рівними собі, занурюючи руки в їхні тіла і зцілюючи їх? - Вона знову помовчала, задумливо потягуючи чай. - У людей такого типу часто виникає захисна реакція у вигляді емоційної відстороненості - під їхнім скальпелем не людська істота, а всього лише черговий пацієнт.

- З поліцейськими відбувається те саме.

Міра подивилася Єві просто в очі.

- Далеко не з усіма. Найкращі з поліцейських на таке не здатні, хоча це часто завдає їм незручностей. Гадаю, у цьому розслідуванні ми одразу можемо позначити кілька основних моментів. Людина, яку ви шукаєте, не відчувала до жертви особистої ненависті і не була одержима пристрастю до насильства. Це холоднокрівна, цілеспрямована й організована особистість.

- Хіба будь-який хірург не повинен володіти цими якостями? - запитала Єва.

- Повинен. Але цій людині ці якості притаманні найвищою мірою. Крім того, він надзвичайно пишається своєю роботою - про це свідчать час і зусилля, витрачені ним на операцію. Вилучення і трансплантація органів не з моєї частини, але я знаю, що коли життя донора не має значення, ця процедура не вимагає подібної ретельності - акуратного розрізу, затискання судин. Він божеволіє від свого таланту і, по-моєму, не побоюється наслідків, бо просто не вірить у їхню можливість. Він вищий за це.

- Тобто він не боїться, що його спіймають?

- Ні. Або ж почувається надійно захищеним навіть у разі викриття. Я роблю висновок, що ця людина - чи є вона хірургом, який активно практикує, чи ні, - успішна в усьому, захоплена поставленою метою і, вочевидь, користується авторитетом у своєму колі. - Міра знову відсorbнула чаю і насупилася. - Мені слід було б говорити не "він", а "вони". Адже, судячи з вашої доповіді, їх було двоє. Та й мені відомо, що при такій процедурі обов'язково потрібен анестезіолог, досвідчений асистент або другий хірург із деякими знаннями в галузі анестезіології.

- Їм нема чого було піклуватися про збереження життя пацієнта, але я думаю, він у будь-якому разі вибрав би в помічники тільки першокласного фахівця і людину, якій міг би довіряти.

- Або якого міг би контролювати. Когось, настільки ж відданого їхній меті.

Єва піднесла чашку до рота і мимоволі поморщилася, згадавши, що це не кава.

- І що ж це, по-вашому, за мета?

- Я можу уявити собі тільки два мотиви вилучення серця. Один - прибуток, але це виглядає вельми сумнівним, враховуючи оцінку Моррісом стану здоров'я жертви. Другий - експеримент.

- Якого роду експеримент?

Міра розвела руками.

- Не знаю, але кажу вам як лікар: ця можливість мене лякає. В історії людства бували такі періоди, коли експерименти на мертвих і вмираючих ставали загальноприйнятими: Друга світова війна, наприклад. Тоді подібне виправдовувалося тим, що це розширить знання і допоможе врятувати інші життя. Але тепер такого виправдання не існує. - Вона відсунула чашку. - Молю бога, Єво, щоб це виявилось поодиноким інцидентом. Інакше ви маєте справу з чимось набагато небезпечнішим, ніж убивство, - з місією, замаскованою під благо.

- Пожертвувати небагатьма, щоб урятувати багатьох? - Єва похитала головою. - Я знаю, таке бувало раніше, але завжди закінчувалося невдачею.

- Так. - У спокійних очах Міри промайнуло щось, схоже на страх і жалість. - Однак далеко не одразу...

Більшість людей є рабами своїх звичок. Єва не сумнівалася, що другосортний наркодилер, з яким вона збиралася поговорити, не був винятком із правила. Якщо вона правильно пам'ятала, Ледо любив проводити свої нікчемні дні, оббиравши простаків за більярдом у мерзенному містечку під назвою Геймтаун. Єва не думала, що кілька років у в'язниці навчили його розважатися по-іншому.

Будинки і вулиці в цьому районі міських нетрів були вкриті брудом. Після нападу на "загін зелених", яким переламали кістки і спалили вантажівку, всі екологічні організації викреслили цю чотириквартальну ділянку зі своїх списків. Серед муніципальних службовців не було жодного, хто ризикнув би відвідати район, іменованій Сквером, без паралізатора і бойового спорядження. Утім, це було зазначено в їхніх контрактах.

Єва одягла під куртку куленепробивний жилет і веліла Пібоді зробити те саме. Хоча це нікому не завадило б перерізати їм горло.

- Установіть паралізатор на великий діапазон, - наказала Єва. Пібоді зітхнула, але промовчала.

Перевірка релігійних культів, які могли мати зв'язок із розслідуванням ними вбивством, нічого не дала, і Пібоді відчувала полегшення. Вона вже одного разу мала справу зі злочинами подібного роду і була б щаслива, якби цей досвід не повторився ніколи.

Однак опинившись у Сквері, Пібоді подумала, що вважала за краще б мати справу з кровожерливими сатаністами, ніж з мешканцями цього району!

Вулиці були не те що порожніми, але тихими. Активність тут починалася з настанням темряви. Ті деякі, хто стояв біля під'їздів або блукав тротуарами, трималися насторожено і не виймали руки з кишень, готуючись у будь-який момент пустити в хід зброю.

Зупинивши машину, Єва побачила посеред кварталу перекинуте таксі з розбитими вікнами, знятими покрівками і намальованими на корпусі інтригуючими сексуальними пропозиціями.

- Водій, мабуть, божевільний, якщо погодився везти сюди пасажир, - пробурмотіла Єва.

- Як тоді назвати нас? - поцікавилася Пібоді.

- Крутими копами! - усміхнулася Єва, зазначивши, що хоча графіті виглядали свіжими, ніде не було жодних слідів крові.

Побачивши двох патрульних, які здійснювали об'їзд у чорно-білій бронемашині з повним бойовим спорядженням, вона зупинила їх і показала у віконце свій значок.

- Водій урятувався?

- Ми були поблизу і розсіяли натовп. - Патрульний на пасажирському сидінні посміхнувся. - Ми врятували водія і доставили його до кордону сектора.

- Зате таксі врятувати не вдалося, - зауважила Єва. - Якщо ви обслуговуєте цей район, то, ймовірно, знаєте Ледо?

- Так, сер, - кивнув патрульний. - Він був засуджений за виробництво і розповсюдження наркотиків, але зараз повністю реабілітований.

- Так, вірно. Тепер він стовп суспільства. Ледо все ще околачується в Гейтауні?
- Це його улюблене місце.
- Я залишу тут мою машину і хочу отримати її в цілості й схоронності, коли повернуся.

Увімкнувши сигналізацію і захисні пристосування, Єва вийшла з машини і озирнулася. Її увагу привернув довготелесий хлопець, який потягував пиво з банки, притулившись до подряпаної сталевих стіни, пописаної тими самими реченнями на сексуальну тему, які прикрашали перевернуте таксі. Тексти були безграмотними, але малюнки мали непоганий вигляд.

Доки Пібоді намагалася вгамувати серцебиття, Єва підійшла до хлопця і подивилася йому в очі.

- Бачиш цю машину?

Його рот скривився в усмішці.

- Схоже на тачку поліцейської суки.

- Правильно. - Вона схопила його за вільну руку і вивернула її, перш ніж він встиг дотягнутися до кишені. - Так от, якщо ця поліцейська сука повернеться і побачить, що машина не в порядку, вона запхне твої яйця тобі в пащу, щоб ти ними подавився. Зрозуміло?

Хлопець більше не посміхався. Фарба прилила до його щік, в очах блиснула злість, але він мовчки кивнув.

- Чудово. - Єва відпустила його, зробила крок назад, потім повернулася і відійшла не озираючись.

- Господи, Даллас, навіщо ти це зробила?

- Щоб він наглядав за нашою машиною, коли ми підемо. Такі не люблять зв'язуватися з копами - як правило, - зі злою усмішкою додала Єва, коли вони почали спускатися в колишнє метро брудними металевими сходами.

- Це жарт? Ха-ха! - Пальці Пібоді стиснули рукоятку зброї.

- Стеж, що робиться позаду, - неголосно попередила Єва, коли вони пірнули в похмурий, тьмяно освітлений світ нью-йоркської підземки.

Цією лінією давно вже не користувалися, і вона практично була віддана на відкуп місцевим жителям. "Бруд має десь плодитися", - думала Єва. Позбавлений свіжого повітря і денного світла світ незареєстрованих повій і закінчених наркоманів слугував ідеальним ґрунтом для цього.

Кожні кілька років мерія здійснювала галас з приводу очищення підземки, а на телебаченні починалися жваві дебати. Іноді поліція влаштовувала рейди, заарештовуючи кількох бідолах і закриваючи на кілька днів найгірші притони. У ранні роки служби в поліції Єва брала участь в одному з таких рейдів, назавжди запам'ятавши нудотне відчуття страху, блиск ножів у темряві, несамовиті крики і сморід саморобного курива.

Тоді її інструктором був Фіні, який вів її через цей кошмар, як вона зараз вела Пібоді.

Єва швидко крокувала вперед, уважно озираючись на всі боки. З-за зачинених дверей клубів долинали різкі скреготливі звуки музики. Тунелі давно не опалювалися - з рота виривалися білі хмарки пари, що зникали в жовтуватому світлі.

Пощарпана повія в рваному бушлаті завершувала фінансовий розрахунок із настільки ж пощарпаним клієнтом. Помітивши Єву й уніформу Пібоді, обидва поспішно зникли.

Хтось розвів багаття у вузькому проході. Навколо нього юрмилися люди, обмінюючи кредитки на пакетики наркотиків. Коли Єва підійшла до проходу, всі застигли, але вона не стала затримуватися. Звісно, можна було спробувати розігнати їх, викликавши підкріплення і ризикнувши при цьому поламати собі кілька ребер, але Єва давно навчилася розуміти, що не все на цьому світі можна змінити на краще.

Вона зупинилася у звивистому тунелі, дивлячись на мерехтливі червоні та сині вогні Геймтауна. Вони виглядали аж ніяк не весело, а скоріше похмуро й безнадійно, як ті убогі повії, що траплялися їм на шляху.

Ці вогні несподівано нагадали їй червоне світло, що пульсувало за склом брудної кімнати, яку вона ділила з батьком. А потім він згвалтував її востаннє - і вона вбила його, покінчивши з цим раз і назавжди. "Та жалюгідна побита дівчина залишилася в минулому, - сказала собі Єва. - Я не пам'ятаю її!"

Вочевидь, останні слова вона вимовила вголос, бо Пібоді здивовано втупилася на неї, перелякана її відсутнім поглядом.

- Кого, Далласе? - запитала вона. - Ти когось побачила?

- Нікого. - Єва струснула головою, сердячись на себе. Ці спогади приходили знову і знову, приносячи з собою страх і почуття провини. - Ми увійдемо туди разом, - продовжувала вона. - Тримайся поруч зі мною і стеж за моїми рухами. Якщо справи підуть кепсько, забудь про правила і грай круто.

- Про мене можеш не турбуватися. - Судорожно ковтнувши, Пібоді підійшла до дверей і ступила через поріг пліч-о-пліч з Євою.

Гральні автомати вивергали постріли, крики, стогони і сміх. Із двох голографічних полів функціонувало лише одне, на якому кістлявий хлопець із порожніми очима бився то з римським гладіатором, то з терористом із "Зоряних воєн", то з іще яким-небудь лиходієм. Для любителів некомп'ютерних розваг було влаштовано обнесений канатами ринг, де дві жінки з величезними штучними грудьми, що лисніли від олії, пихкаючи, боролися під захоплені крики натовпу. Екрани на стінах транслявали різні спортивні заходи; присутні робили ставки і просаджували гроші, розмахуючи кулаками.

Не звертаючи ні на кого уваги, Єва пройшла повз засклені кабінки, де клієнти випробовували долю, граючи наодинці, повз бар, де відвідувачі проводили час за випивкою, до сусіднього приміщення, де неголосна і похмура музика акомпанувала іншим іграм.

Дюжина більярдних столів вишикувалися в ряд, як труни; коли кулі потрапляли в лузу або вдарялися одна об одну, збоку спалахували вогники. Половина столів була порожня, але біля інших робили великі ставки.

Негр із блискучою лисиною і витатуйованою на ній змеєю, що згорнулася, грав із товстою жінкою, все вбрання якої складалося з кількох зелених смуг на грудях і стегнах; до нижньої смуги був прив'язаний тонкий стилет. За заднім столом Єва побачила Ледо, який грав із трьома чоловіками. За його самовдоволеною посмішкою і похмурими фізіономіями інших можна було безпомилково визначити, хто виграє.

Проходячи повз напівоголену жінку, Єва помітила, як та торкнулася свого кинджала - машинально чи попереджаючи татуйованого партнера. Той пробурмотів щось про "лягавих сучок", але вона проігнорувала це зауваження, боячись злякати Ледо. Їй не хотілося розшукувати його знову.

У міру того як Єва переходила від столу до столу, розмови припинялися, змінюючись злісними і тривожними поглядами. Таким же звичним жестом, як у жінки за столом, Єва розстебнула куртку, стиснувши пальцями рукоятку зброї.

Ледо схилився над столом, спрямувавши виготовлений на замовлення кий зі срібним кінчиком у бік кулі. Єва мимоволі глянула на лампочку, знаючи, що, якщо йому вдасться влучити в ціль, вона заблимає.

Зараз Ледо не був ні п'яним, ні накуреним. Під час гри він не користувався власним товаром. Його кістляве тіло напружилося, солом'яного кольору волосся звисало на молочно-біле обличчя, на якому вирізнялися шоколадного відтінку очі з рожевими білками. Практично йому залишалося лише кілька кроків, щоб стати таким самим наркоманом, як ті, кого він обслуговував. Його утримувало лише те, що в такому разі зір втратить гостроту і з більярдом доведеться розпрощатися.

Єва дозволила Ледо завдати удару. Його руки злегка тремтіли, але він компенсував це вагою кия. Куля покотилася через стіл і впала в лузу.

Ледо вистачило розуму не надто демонструвати своє торжество, хоча, коли він випростався, його обличчя розпливлося в усмішці. Потім його погляд спрямувався на Єву. Він не відразу впізнав її, але одразу вгадав у ній копа.

- Гей, Ледо, нам потрібно поговорити.

- Я нічого не зробив. Просто граю.

- Схоже, настав час для перерви.

Єва зробила крок уперед і ледь не натрапила на гору м'язів, яка раптово перегородила їй шлях. У цієї гори була мідного кольору шкіра і груди завширшки зі штат Юта. Коли Єва перевела погляд із грудей на обличчя, по її спині забігли мурашки. В обох бровах громили бовталися золоті обручі, а в роті поблискували срібні, гостро заточені зуби. На зріст він був на цілий фут вищим за Єву, а важив, імовірно, на добру сотню фунтів більше.

"Господи, та він просто чудовий!" - подумала Єва і посміхнулася.

- Відійдіть з дороги, - майже ввічливо попросила вона.

- У нас тут гра. - Його голос був схожий на грім над каньйоном. - Я програв цьому засранцю п'ять сотень і не заспокоюся, доки не отримаю шанс відігратися.

- Щойно я побалакаю з "цим засранцем", ви зможете продовжити гру.

Єва більше не турбувалася, що Ледо втече: двоє інших гравців стояли з боків і тримали його за руки. Але гора м'яса, що маячила перед нею, загрозливо наблизилася; знову блиснули срібні ікла.

- Нам тут копи не потрібні. Ми ними закушуємо!

- Ну, в такому разі... - Єва зробила крок назад, зі швидкістю блискавки схопила кий Ледо, із силою тицьнула срібним кінчиком у бронзове черево і, не даючи супротивникові схаменутися, завдала іншим кінцем удару по голові.

Почувся тріск дерева, що ламається. Громила струснув головою і з налитими кров'ю очима кинувся на Єву, але, отримавши удар коліном у пах, зігнувся і впав на підлогу. Його обличчя з бронзового стало землисто-сірим.

Єва окинула поглядом кімнату.

- Ну, хто ще хоче закусити копом?

- Ви зламали мій кий!

Ледь не плачучи, Ледо схопив улюблену іграшку. Кий сіпнувся догори і вдарив Єву по вилиці. В очах у неї замиготіли зірки, рука лягла на кобуру, але в цей момент пролунав чийсь владний голос:

- Досить!

Чоловік, що увійшов, різко відрізнявся від решти присутніх. Бруд, що покривав усе навколо, здавалося, минув його. Він був стрункий, підтягнутий і елегантно одягнений.

Утримуючи однією рукою Ледо, Єва повернулася і продемонструвала значок.

- Наразі, - спокійно сказала вона, - у мене немає проблем із вами. Хочете, щоб ситуація змінилася?

- Зовсім ні... лейтенант. - Чоловік ковзнув блакитними очима по значку й обличчю Єви, потім спрямував їх на Пібоді, що стояла поруч. - Боюся, що нью-йоркська еліта рідко відвідує це місце. Мої клієнти були захоплені зненацька. - Він перевів погляд на громилу, який стогнав на підлозі, і додав: - У багатьох відношеннях. Мене звати Кармайн, і цей заклад належить мені. Чим можу служити?

- Нічим, Кармайне. Я просто хочу поговорити з одним із ваших... клієнтів.

- Напевно, вам краще поговорити в якомусь спокійному місці. Що, якщо я проведу вас в окрему кімнату?

- Дуже люб'язно з вашого боку, Кармайн. - Єва відібрала в Ледо кий і передала його Пібоді. - Ледо, моя помічниця йтиме прямо за тобою. Якщо надумаєш відстати, вона може спіткнутися, і твоя дорогоцінна палиця ткнеться тобі прямо в дупу.

- Я нічого не зробив, - плаксивим тоном заявив Ледо, але покірно рушив за Євою. Кармайн відкинув якусь фіранку, пройшов коридором уздовж довгого ряду дверей і відчинив одну з них.

- Можу я ще чимось допомогти, лейтенанте?

- Буду вам дуже зобов'язана, якщо ви заспокоїте ваших клієнтів, Кармайн. Нікому з нас не потрібно, щоб нью-йоркська поліція влаштувала тут облаву.

Він мовчки кивнув і пішов геть. Єва заштовхнула в кімнату плаксивого Ледо і сказала Пібоді:

- Залишайся тут. У разі потреби без вагань використовуй зброю.

- Так, сер. - Тримавши в одній руці кий, Пібоді опустила іншу на рукоятку паралізатора і стала біля дверей спиною до стіни.

Єва зробила крок у кімнату, зачинивши за собою двері. Приміщення з вузьким ліжком, брудним відеоекраном і слизькою підлогою не блищало зручностями, але принаймні було ізольованим.

- Ну, Ледо. - Єва доторкнулася до забою на вилиці - не стільки тому, що він болів, скільки щоб вселити співрозмовнику страх перед покаранням. - Давненько ми з тобою не бачилися.

- Я чистий! - швидко відгукнувся Ледо.

- Не вважай мене за дуру, - усміхнулася Єва. - Ти не був би чистим, навіть провівши шість днів у дезінфекційній камері. Знаєш, що це таке? - Вона постукала пальцем по забитій вилиці. - Напад на поліцейського офіцера дає мені право

обшукати тебе просто зараз, потім притягти твою худорляву дупу в Центральний відділок для допиту й отримати ордер на обшук твоєї халупи.

- Що ви, Далласе! - Ледо підняв обидві руки. - Це був нещасний випадок.

- Може, я з цим і погоджуся, Ледо. Якщо ти переконаєш мене, що готовий співпрацювати.

- Завжди готовий, Далласе! Що бажаєте? "Джаз"? "Екстазі"? Курево? - Він почав ритися в кишенях. - Для вас нічого не шкода. Щоправда, при собі в мене нічого немає, але я принесу.

Очі Єви перетворилися на дві золотисті щілинки.

- А ти, виявляється, ще дурніший, ніж я вважала, Ледо. Хоча я ніколи не думала, що твій мозок більший за волоський горіх.

Фізіономія Ледо витягнулася. Він спробував усміхнутися і вийняв руки з кишень.

- Ви самі сказали, Далласе, що ми давно не бачилися. Можливо, я призабув, як із вами мати справу. Я не хотів вас образити.

Єва мовчки дивилася на Ледо, поки в нього на лобі не виступив піт. "Потрібно простежити, щоб він знову вирушив до в'язниці за першої можливості", - подумала вона. Але зараз у неї на гачку була більша риба.

Ледо нарешті не витримав напруги мовчання.

- Ви... вам потрібна інформація? Я ніколи не був стукачем у копів, але можу її продати.

- Продати? - холодно перепитала Єва.

- Повідомити. - Його убогий мозок все-таки почав функціонувати. - Ви запитуєте - я відповідаю. Як щодо цього?

- Мене цікавить Снукс.

- Старий із квітами? - Ледо знизав худими плечима. - Я чув, його розкрили, як консервну банку, і дещо витягли. Але я такими речами не займаюся.

- Однак ти мав із ним справу?

- У нас іноді бували угоди, - ухильно відповів Ледо.

- Як він розплачувався? Звідки в нього були гроші?

- Жебракував або продавав свої квіти. Коли йому щось було потрібно, він зазвичай міг розплатитися.

- Він коли-небудь обманював тебе або інших торговців?

- Ні. Бомжам ми нічого в кредит не даємо - їм не можна довіряти. Але зі Снуксом усе було о'кей. Ніколи не чув, щоб він когось надув. Снукс був хорошим клієнтом - просто тримався сам по собі.

- Ти регулярно торгуєш у тому районі, де він ночував?

- Доводиться заробляти на життя, Далласе. - Єва знову пригвоздила його поглядом, і він одразу зрозумів свою помилку. - Так, це переважно моя ділянка. Ще кілька інших іноді там орудують, але ми одне одному не заважаємо. У нас вільне підприємництво.

- А ти не зустрічав когось стороннього, який розпитував про Снукса?

- На кшталт того піжона?

Кров застукала у скронях у Єви, але вона лише недбало притулилася до стіни.

- Якого піжона?

- Яюсь уночі приходив один розфуфирений тип. - Заспокоївшись, Ледо присів на вузьке ліжко і закинув ногу на ногу. - Він розшукав мене. Спочатку я подумав, що він блукає нетрями, бо не хоче купувати наркоти у своєму районі. Але він шукав не наркотики.

- А що?

- Очевидно, Снукса. Піжон описав, який він має вигляд, хоча мені це нічого не сказало, бо всі бомжі схожі один на одного. Але потім він додав, що цей робить квіти, і я зрозумів, що йдеться про Снукса.

- І ти сказав йому, де ночує Снукс?

- Так, а що такого? - Ледо посміхнувся, але посмішка швидко зів'яла: судячи з усього, його крихітний мозок взявся за тяжкий процес умовиводів. - Отже, цей піжон випотрошив Снукса? Але навіщо? Слухайте, Далласе, я тут чистий як скельце. Піжон запитав, де ночує бомж, і я відповів. Чому б і ні? Адже я не знав, що він замишляє вбивство. - Ледо схопився з ліжка; піт знову виступив у нього на лобі. - Ви не можете прийти це мені! Я просто поговорив із тим виродком...

- Який він мав вигляд?

- Не пам'ятаю. Піжон і є піжон. - Ледо розвів руками. - Весь лощений.

- Вік, раса, зріст, вага? - допитувалася Єва.

- Не знаю! - Смикнув себе за волосся, Ледо почав ходити взад-вперед. - Я не звернув уваги. Це було дві чи три ночі тому. - Він з надією глянув на Єву, але та мовчки спостерігала за ним. - Думаю, він був білий: чорномазого я б запам'ятав. А так я в основному дивився на його пальто. Воно було чорне, довге і на вигляд тепле та м'яке.

"Ідіот!" - подумала Єва.

- Згадай хоча б, якого він зросту. Коли ти говорив із ним, то дивився вгору, вниз або прямо перед собою?

- Вгору! - Ледо просяяв, як школяр, який правильно відповів на іспиті. - Так, він був високим хлопцем. Обличчя я не розгледів - було темно, а ми стояли в тіні. На ньому був капелюх, а пальто застебнуте на всі ґудзики. Було холодно, як в утробі в мертвої повії.

- Ти ніколи не бачив його раніше чи потім?

- Ні, тільки один раз. - Ледо провів по губах тильним боком долоні. - Я нічого поганого не зробив!

- Тобі слід було витатувати ці слова на лобі, Ледо, тоді б ти не повторював їх кожні п'ять хвилин. Поки що це все, але якщо ти знову знадобишся, я сподіваюся, мені не доведеться довго тебе розшукувати. Це виведе мене з себе.

- Я нікуди не подінуся. - Від полегшення в нього на очах виступили сльози. - Усі знають, як мене знайти.

Ледо метнувся до дверей, але застиг як укопаний, коли Єва поклала йому руку на плече.

- Якщо ти знову побачиш цього піжона або когось схожого на нього, одразу повідом мені. Не кажи йому нічого, що могло б його злякати, а просто подзвони мені. - Єва продемонструвала зуби в усмішці, від якої в нього закрутило в кишках. - Як мене знайти, теж усі знають.

Ледо відкрив було рот, але потім вирішив, що холодний погляд Єви не сприяє спробам вимагати плату за інформацію. Він тричі кивнув і вибіг у двері, які відчинила Єва.

М'язи Пібоді були напружені доти, доки вони не повернулися у свою машину і не проїхали три квартали на схід.

- Це було кумедно, - зауважила вона. - Наступного разу давай знайдемо місце, де водяться акули, і поплаваємо.

- Ти впоралася, Пібоді.

В устах Єви це був найкращий із компліментів, і Пібоді з полегшенням посміхнулася.

- Зізнатися, я тремтіла з голови до ніг.

- Це тому, що ти добре розумієшся. В іншому разі я не взяла б тебе з собою. Гаразд, тепер ми знаємо, що їм був потрібен саме Снукс. Не просто будь-який бомж чи будь-яке серце, а саме він і його серце. Що ж у ньому було особливого? Ну-ка, прочитай мені знову всі дані про нього.

Вислухавши ще раз етапи життя жертви від дня народження, Єва похитала головою.

- Тут має щось бути. Не могли ж вони просто витягнути його прізвище з капелюха! Можливо, це сімейна справа? - Вона помовчала, обмірковуючи це припущення. - Хтось із його дітей чи онуків, наприклад, не пробачив йому того, що він покинув їх. Серце може виявитися символом...

- Ти розбив моє серце, і я заберу твоє?

- Щось на кшталт цього. - Сімейні стосунки з їхньою любов'ю і ненавистю, що іноді набувають найпотворніших форм, завжди бентежили і спантеличували Єву. - Потрібно більше дізнатися про його сім'ю - хоча б для того, щоб виключити цю версію.

Вони знову вирушили на місце злочину. Поліцейські датчики все ще забезпечували контроль, і Єва сподівалася, що тутешнім мешканцям не вистачило знань і досвіду, щоб обійти їх і поритися в оселі Снукса. На розі вона помітила двох торговців, що їжилися в хмарах пари, які піднімалися з каналізаційної решітки. Бізнес явно не процвітав. Парочка жебраків тинялася туди-сюди. На іншому боці вулиці кілька безхатченків юрмилися біля багаття, від якого виходило більше смороду, ніж тепла.

- Поговори з торговцями, - наказала Єва Пібоді. - Вони помічають більше за інших. Можливо, нам пощастить. А я хочу ще раз поглянути на його житло.

- Мабуть, вони будуть більш балакучими, якщо я куплю сосиску.

Єва підняла брови, виходячи з машини.

- Ти, мабуть, дійшла до відчаю, якщо ризикуєш їсти щось, куплене в цьому районі.

- До повного відчаю, - кивнула Пібоді і, розправивши плечі, рішуче крокували до ґрат.

Поки Єва розкодовувала датчики, вона відчувала на собі погляди мешканців тутешніх вулиць. Її спину обпалювали очі, сповнені гніву, розгубленості, страждання.

Вона немов відчувала, як відчай і надія цих людей заповзають їй під шкіру, і щосили намагалася не думати про це.

Відсунувши убогу ковдру, Єва пірнула в клітку, знову вдихаючи запахи злиднів і смерті.

"Хто ж ти був, Снуксе?"

Вона підбрала букетик паперових квітів, покритий тонким шаром порошку, який залишила слідча група. Їм довелося брати на аналіз кожну волосинку і шматочок тканини, враховувати всі флюїди, що виділяються мертвим тілом, просівати весь бруд... Це вимагало багато часу, але Єва сумнівалася, що їхні знахідки допоможуть їй знайти відповіді на запитання, яких вона потребувала.

- Ти був обережний і акуратний, - пробурмотіла вона, звертаючись до вбивці. - Ти не залишив жодних слідів. Або думав, що не залишив.

І жертва, і вбивця завжди залишають за собою якийсь слід - або просто відлуння. Єва навчилася бачити і чути все це.

Отже, вбивці прибули сюди зимової ночі в розкішному автомобілі, гарно й тепло одягнені. Вони не підкрадалися потайки і не намагалися маскуватися, не поспішали і не метушилися. Що це було? Зухвалість? Самовпевненість? Мабуть, вони відчули огиду, відсунувши фіранку і відчувши запах. Але лікарі мали звикнути до неприємних запахів.

Експерти виявили, що на обох були хірургічні маски та рукавички. Чому вони їх наділи? Для захисту, з обережності або просто за звичкою. Вони скористалися антисептиками, стерилизували інструменти... Але ж це безглуздо, оскільки їм було абсолютно все одно, чи постраждає пацієнт від інфекції!

Єва важко зітхнула і озирнулася. Їм було потрібне освітлення, яскравіше за хитливе світло недогарка свічки або ліхтарика на батарейках, що знаходилися на одній з похилих полиць Снукса. Очевидно, у саквояжі лікаря разом із лазерним скальпелем та іншими інструментами лежала потужна лампа. Цікаво, чи прокинувся Снукс, коли спалахнуло світло? Чи вистачило йому часу подумати, здивуватися, злякатися, перш ніж укол позбавив його свідомості?

Єва нічого не знала про процедуру розтину пацієнта хірургом, але не сумнівалася, що все протікало найрутиннішим чином. Вони працювали швидко, чітко, майже не розмовляючи...

Що відчуваєш, коли тримаєш у руках людське серце? Чи є це такою самою рутинною, чи при цьому відчуваєш збудження, задоволення досягнутим, почуття всемогутності? Єві здавалося, що хоча б на один момент ці люди повинні були відчути себе богами. Богами, досить гордими, щоб не поспішати і, використовуючи всі свої таланти, виконати роботу на найвищому рівні.

"Ось сліди, які вони залишили за собою, - подумала вона. - Гордість, самовпевненість і холоднокрівність..."

Очі Єви все ще були задумливо примружені, коли пролунав сигнал стільникового телефону. Відклавши вбік паперові квіти, вона дістала його з кишені й почула голос Фіні:

- Я знайшов ще один випадок, Даллас. Тобі краще приїхати і подивитися самій.

- Ерін Спіндлер, - почав Фіні, кивнувши в бік зображення на екрані в маленькій конференц-залі Головного управління. - Жінка, раса - змішана, вік - п'ятдесят вісім років. Була повією, останні кілька років утримувала маленький бордель. Часто отримувала повістки з поліції моралі за те, що її дівиці не мали ліцензії і не проходили регулярну медичну перевірку. Кілька разів притягувалася за обман клієнтів, але виходила сухою з води.

Єва уважно вивчала зображення. Худорляве обличчя, поживкла шкіра, різкий погляд, плоский рот із невдоволено опущеними куточками.

- У якому районі вона працювала?

- У Лоуер-Іст-Сайді, хоча починала ближче до центру міста. Схоже, років тридцять тому вона мала пристойний вигляд, але потім покотилася під гору. - Він знизав плечима. - Пристрастилася до "джазу", а це, як ти розумієш, не сприяє збереженню здоров'я. Спочатку вона працювала дівчиною за викликом, а до сорока років перейшла на панель.

- Коли її вбили?

- Шість тижнів тому. Тіло виявила одна з дівчат у її ж комірчині на 12-й вулиці.

- І в неї теж вилучили серце?

- Ні. Нирки. - Фіні повернувся і переніс дані на екран. - Її житло не мало жодної системи безпеки, тому немає відомостей про входи та виходи. Слідство не змогло встановити, впустила вона вбивцю чи він якимось чином проник у квартиру сам. Жодних ознак боротьби, сексуального насильства або пограбування. Жертву знайшли в ліжку, без нирок. Розтин показав, що на той час вона була мертва близько дванадцятої години.

- І який теперішній статус справи?

- Відкрито. - Помовчавши, він додав: - І нерухомо.

- Що означає "нерухомо"?

- Я так і думав, що це тебе здивує. - Фіні переніс на екран чергову порцію відомостей. - Розслідування вів якийсь тупиця зі 162-ї дільниці на ім'я Россуелл. Він дійшов висновку, що жертву вбито розлюченим клієнтом, що справу не можна розкрити і вона не варта подальших зусиль і часу департаменту.

- 162-й? Це ж ділянка Бауерс! Вони що, вирощують там олухів? Пібоді, терміново зв'яжися з Россуеллом зі 162-го. Вважаю, його потрібно якомога швидше викликати для консультації. Я хочу, щоб він за годину притягнув свою дупу до мого кабінету. Дякую, Фіні. Є ще що-небудь?

- З місцевих злочинів підходить тільки цей. Перевіряти решту я доручив Макнабу.

- Скажи йому, що, якщо він щось виявить, нехай одразу ж дасть мені знати. Можеш перевести ці дані в мій робочий і домашній комп'ютер?

- Уже зроблено. - Фіні усміхнувся. - Слухай, Далласе, останнім часом у мене було замало розваг. Не заперечуєш, якщо я подивлюся, як ви будете розпикати Россуелла?

- Звісно, не заперечую. Чому б тобі не допомогти нам?

Він полегшено зітхнув.

- Я сподівався, що ти це скажеш.
- Ось і чудово. Ну, що там, Пібоді?
- Россуелл буде тут за годину, лейтенанте. - Намагаючись не виглядати самовдоволеною, вона сховала телефон. - По-моєму, він добряче перелякався.
Єва похмуро посміхнулася.
- Це добре. Я буду у себе в кабінеті - повідом, коли він з'явиться.

Варто було Єві переступити поріг кабінету, телефон на її столі задзвонив. Вона неуважно підняла слухавку, риючись у шухлядах у пошуках чогось, схожого на їжу.

- Привіт, лейтенанте.
Почувши голос Рорка, Єва опустила на стілець.
- Хтось знову вкрав мою шоколадку, - поскаржилася вона.
- Я завжди говорив, що копам не можна довіряти. А ще я завжди говорив, що якщо зголоднієш, треба зайти в бістро, а не перекушувати на ходу чим попало.
- У бістро? З таким синцем?
Єва прикусила язик, але було вже пізно.
- Звідки в тебе синяк? - грізно поцікавився Рорк.
- Та так, дурниця. - Вона дуже старалася, щоб її голос звучав безтурботно. - Грала в більярд із хлопцями, трохи захопилася, і в результаті один кий став коротшим за інші.

Рорк деякий час мовчав, і Єва уявляла собі, як він стискає кулаки. Він терпіти не міг бачити забої на її обличчі.

- Ти ніколи не говорила, що любиш більярд. Треба буде з тобою зіграти.
- Коли захочеш.
- Боюся, не сьогодні ввечері. Я повернуся пізно.
- От як? - Єву все ще зачіпало, що він так буденно сповіщав її про свої поїздки. - І де в тебе зустріч?

- У Лос-Анджелесі. Я вже там. Маленька проблема, що вимагає мого термінового втручання. Але до ночі я буду вдома.

Єва нічого не сказала. Вона прекрасно розуміла - Рорк дає зрозуміти, що їй не доведеться спати самій серед жахів, які переслідують її.

- Ну і як там погода?
- Чудово. Спека і сонце. - Рорк усміхнувся. - Не стану прикидатися, ніби не насолоджуюся цим, бо тебе немає поруч.
- Насолоджуйся скільки душі завгодно. До вечора.
- Тримайтеся подалі від більярдних столів, лейтенанте!
- Добре.

Єва поклала слухавку, намагаючись відігнати засмучення з приводу того, що Рорка не буде вдома, коли вона повернеться. Минуло менше року, а вона встигла звикнути, що він чекає на неї там.

Сердячись на себе, Єва ввімкнула комп'ютер, забувши навіть стукнути по ньому кулаком. Як не дивно, він доволі бадьоро загудів і швидко видав дані на Снукса і Спіндлер.

Обидва обличчя виглядали жалюгідними й виснаженими, але якщо в обличчі Снукса відчувалися м'якість і добродушність, то в Спіндлер вони були геть відсутні. Між ними була різниця у двадцять років. Різні вік, стать, раси, минуле...

Єва зажадала фотографії з місця вбивства Спіндлер, і на екрані з'явилася тісна кімнатка з єдиним вікном. Єва зазначила, що вона була чистою й охайною. Спіндлер лежала в ліжку на злинялих простирадлах, забруднених кров'ю. Очі були закриті, рот ввалився. Оголене тіло являло собою вельми малоприємне видовище. На столику біля ліжка виднілася складена нічна сорочка.

Якби не кров на простирадлах, жінка могла б виглядати сплячою. Її приспали, роздягнули, а сорочку поклали на столик. Усе було зроблено дуже акуратно, як і у випадку зі Снуксом. І знову Єва марно намагалася знайти відповідь на запитання, чому обрали саме цю жінку...

Наступний знімок демонстрував тіло у всіх подробицях, не зважаючи на скромність і пристойність. Кістляві ноги, опалі груди, зморщена шкіра... Спіндлер вочевидь не витратила своїх прибутків на догляд за тілом, що, можливо, було розумно з огляду на характер її смерті.

Єва збільшила зображення рани. Розрізи виявилися ще тоншими, ніж вона собі уявляла. І хоча ніхто не подбав про те, щоб зашити рану, злочинці скористалися затискачами та підморожувальним покриттям, щоб зупинити кровотечу.

"Знову все за правилами, - подумала Єва, - Знову професійна гордість... Але ж хірурги часто доручають зашивати розрізи своїм асистентам. Вони виконали найважливішу роботу, то чому б не доручити решту комусь дрібнішому?"

Звичайно, потрібно навести довідки, але Єві здавалося, що вона спостерігала таке на відеокасетах.

Вона дала комп'ютеру нове завдання - проаналізувати обидві хірургічні процедури і виявити, який відсоток імовірності, що обидві операції зроблені однією і тією ж особою.

На екрані з'явився напис:

"Команду прийнято. Аналіз потребуватиме близько десяти хвилин".

- Чудово.

Єва встала і підійшла до вікна. У похмурому небі міні-вертоліт боровся з поривами вітру. До кінця зміни напевно почнеться хуртовина або дощ зі снігом. Добиратися додому буде нелегко.

Єва думала про Рорк, що за три тисячі миль звідси, під пальмами і блакитним небом, і про бідняків, які намагаються зігрітися біля вогню, розведеного в іржавих залізних баках. Як їм доведеться, коли піде сніг і на вулицях заволає вітер?

Вона притиснула пальці до холодного скла, і на неї раптово нахлинули спогади про дитинство...

Худе дівчисько із запалими очима, замкнене в кімнаті з тріснутим шибкою віконним склом і зламаним обігрівачем. По кімнаті гуляє вітер, стрясаючи стіни і молотячи по її шкірі крижаними кулаками. Вона сидить у темряві, замерзла, голодна і перелякана, знаючи, що батько рано чи пізно повернеться. Іноді він повертався настільки п'яним, що просто заваливався на ліжку і залишав її в спокої. Але частіше... Єва скручувалася за єдиним хитким кріслом, пропахлим димом і потом, намагаючись

сховатися від нього, і часом засинала там, тремтячи всім тілом і дивлячись, як пара, вириваючись у неї з рота, тане в темряві.

- Чикаго! - Єва виплюнула це слово, як отруту, що обпікає горло, і прийшла до тям. Вона стояла біля вікна, притискаючи до грудей стиснуті кулаки і тремтячи, як тремтіла в тій промерзлій кімнаті багато років тому.

"Звідки я знаю, що це було в Чикаго? - Єва судорожно ковтнула, намагаючись позбутися нудотного присмаку в роті та вирівняти дихання. - Чому я в цьому так упевнена? Та й яке це має значення?"

Сердячись на себе, Єва ритмічно барабанила пальцями по склу. Із цим давно покінчено... Має бути покінчено!

За її спиною комп'ютер подав сигнал, що завдання виконано. Єва заплющила очі й провела рукою по сухих губах. "Ось що має значення, - нагадала вона собі. - Робота, правосуддя, відповіді на запитання..."

Вона підійшла до комп'ютера і сіла, хоча в неї розколювалася голова. Через кілька секунд на екрані з'явився напис: "Розрахунок можливостей завершено. Імовірність того, що обидві операції зроблені однією і тією ж особою, становить 97,8 %".

- О'кей, - тихо сказала Єва. - Він прикінчив їх обох. Але скількох ще? І скількох збирається прикінчити?

Забувши про нудоту і головний біль, вона схилилася до екрана і почала вивчати інформацію. За цим заняттям її й застала Пібоді, яка просунула голову в двері.

- Россуелл тут.

- Чудово.

Очі Єви блиснули. Пібоді відчула жалість до Россуелла і - що гріха таїти - цікавість, очікуючи майбутньої сцени. Вона намагалася приховати обидві емоції, слідуючи за Євою в конференц-зал.

Єва вже встигла вивчити досьє Россуелла і бачила його фотографію. Це був товстий і лисий чоловік середніх років. Платні детектива мало б вистачити на елементарний догляд за тілом, якщо він був занадто ледачий або тупий, щоб робити зарядку, і на стандартну процедуру з відновлення волосся, якщо він мав хоча б краплю марнославства. Однак усе перемагала нестримна пристрасть Россуелла до гри. Як з'ясувала Єва, це була пристрасть без взаємності: гра не любила Россуелла. Вона жорстоко карала його і сміялася з нього. Але він не міг від неї відмовитися. Тому Россуелл жив у тісній кімнатці на відстані кварталу від його поліцейської ділянки і за дві хвилини ходьби від найближчого грального притону. Коли йому щастило, виграшу вистачало лише на те, щоб покрити попередні втрати. Він насилу викручувався, раз у раз зв'язуючись із темними особистостями.

У конференц-залі Єва побачила злинялого копа, який тягне свою лямку, чекаючи пенсії. Россуелл не встав з-за столу, коли вона з'явилася, і вона деякий час мовчки дивилася на нього, поки він не почервонів і не піднявся на ноги.

Пібоді мала рацію - незважаючи на гадану безтурботність, в очах детектива поблискував страх.

- Лейтенант Даллас?

- Абсолютно вірно, Россуелл. - Єва вказала йому на стілець. Заміна слів жестами була способом гри на нервах. А з засмученими нервами важче приховати правду.

Похмурі карі очі на одутлуватому обличчі ковзнули по Фіні та Пібоді, потім знову кинулися на Єву.

- У чому справа, лейтенанте?

- Справа в недбалій поліцейській роботі. - Єва присіла на край столу, дивлячись на нього зверху вниз. - Ви вели справу Спіндлер, Россуелл. Розкажіть мені про неї.

- Спіндлер? - Детектив знизав плечима. - Господи, лейтенанте, я вів купу справ. Хто ж запам'ятовує імена?

"Хороший коп запам'ятовує", - подумала Єва.

- Ерін Спіндлер, повія на спокої. Можливо, це освіжить вашу пам'ять. У неї зникли деякі внутрішні органи.

- Ах так! - Його обличчя прояснилося. - Її вкоротили в ліжку - можна сказати, на робочому місці. - Ніхто не посміхнувся, і Россуелл відкашлявся. - Там усе було ясно, лейтенант. У неї була погана репутація. Скандалила зі своїми дівчатами та їхніми клієнтами та ще й пристрастилася до "джазу". Ніхто про неї доброго слова не сказав і жодної сльозинки не пролив. Вочевидь, хтось із дівчат або клієнтів із нею і розправився. - Він знову знизав плечима. - Невелика втрата.

- Можливо, ви тупі від народження, Россуелл, але ви носите поліцейський значок. А це означає, що ви не маєте права проявляти недбалість і тим більше вирішувати, чи варта справа того, щоб витратити на неї час. Ваше розслідування анекдотичне, рапорт убогий, а висновки безглузді.

- Я виконав свою роботу!

- Чорт забирай! - Єва ввімкнула комп'ютер, і на екрані з'явився акуратний розріз на тілі Ерін Спіндлер. - По-вашому, це справа рук вуличної дівки? Тоді чому б їй не кинути своє ремесло і не заробляти семизначну суму на рік у якомусь центрі здоров'я? Клієнт - куди не йшло, але Спіндлер із клієнтами давно не працювала. Як він міг до неї дістатися? І навіщо йому вилучати в неї нирки?

- Господи, та звідки мені знати, що діється в голові у маніяка-вбивці?

- Ось тому я і маю намір подбати, щоб відсьогодні ви не працювали у відділі розслідування вбивств.

- Зачекайте! - Россуелл схопився на ноги. Пібоді кинула швидкий погляд на Фіні, який похмуро усміхнувся. - У вас немає підстав скаржитися на мене, я все робив за правилами!

- Отже, у вашому підручнику бракує кількох сторінок. - Голос Єви був спокійним, але в цьому спокої звучала загроза. - Ви не звернулися в центри трансплантації органів, не перевірили хірургів, не спробували встановити контакт із джерелами на чорному ринку...

- Чому, чорт забирай, я повинен був це робити? - Він зробив крок уперед, ледь не наступивши Єві на ногу. - Якийсь псих розрізав її і взяв на пам'ять сувеніри. Справу поки що не закрито, але хто стане турбуватися через стару повію?

- Я. І якщо ви через п'ять секунд від мене не відійдете, я подам рапорт про порушення вами субординації.

Россуелл скрипнув зубами, але зробив крок назад - на це йому вистачило трьох секунд.

- Я виконав свою роботу, - повторив він. - У вас немає приводу пхати носа в мої справи і псувати мені життя.

- Ви кепсько виконали роботу, Россуелл. А коли одна з ваших справ перетинається з моєю, і я бачу всю вашу халтуру, то приводів у мене більш ніж достатньо. Я розслідую вбивство бомжа, у якого вилучили серце. Судячи з результатів сканування, це зробила та сама людина, яка прооперувала Спіндлера.

- Я чув, що ви зациклилися на цій справі. - Россуелл зухвало посміхнувся.

- Ви знаєте Бауерс, чи не так? - Посмішка у відповідь Єви була такою лютою, що в нього на лобі виступив піт, але він не здавався.

- Зрозуміло. І, мушу сказати, вона не належить до числа ваших шанувальників.

- Запам'ятайте, Россуелл, це зачіпає мене по-справжньому. А коли мої почуття зачеплені, мені подобається на когось це зганяти. - Єва подивилася на нього зверху вниз. - Ви претендуєте на цю роль?

Россуелл облизнув губи. Якби вони були наодинці, він легко міг би дати їй відсіч. Але в кімнаті були ще два копи, які могли свідчити не на його користь.

- Якщо ви піднімете на мене руку, я подам на вас скаргу, як Бауерс. Те, що ви улюблениця Вітні, не позбавить вас від розслідування Бюро внутрішніх справ.

Єва стиснула кулаки. Їй дуже хотілося пустити їх у хід, але вона тільки продовжувала свердлити детектива поглядом.

- Чули, Фіні? Россуелл збирається повчити мене розуму-розуму.

- Бачу, він налякав вас до смерті, Далласе. - Фіні зробив крок уперед. - Дозвольте мені здуги як слід цього товстозадого мудака.

- Це дуже люб'язно з вашого боку, Фіні, але давайте спочатку спробуємо розібратися у всьому, як дорослі люди. Мене нудить від вас, Россуелле. Можливо, ви чесно заробили ваш значок свого часу, але зараз ви його не заслуговуєте. Саме це я і маю намір повідомити у своєму рапорті. А поки що ви звільняєтеся від ведення справи Спіндлер. Передайте всю інформацію щодо неї моїй помічниці.

- Я не зроблю цього без прямого розпорядження мого боса. - Спроба Россуелла зберегти обличчя виглядала до огиди жалюгідною. - Я не ваш підлеглий, Далласе, тож ваш ранг, репутація і гроші вашого чоловіка нічого для мене не значать.

- Так і запишемо, - спокійно сказала Єва. - Пібоді, зв'яжися з капітаном Дезевром зі 162-ї дільниці.

- Так, сер.

Єва змогла стриматися, але це багато чого їй коштувало. Головний біль став нестерпним, нудота підступила до горла. Деяким полегшенням було спостерігати за Россуеллом, доки вона ретельно викладала його начальнику всі подробиці, доводячи недобросовісність проведеного розслідування, і просила передати їй справу з усіма наявними даними.

Дезевр попросив годину на обдумування, але всі розуміли, що це виключно для проформи. Мабуть, на Россуелла чекала ще більш серйозна прочуханка від начальника власної дільниці.

Закінчивши переговори, Єва збрала дискети.

- Ви відсторонені, детектив.

Побілівши від люті, Россуелл піднявся.

- Бауерс мала рацію. Ви її не знаєте, Даллас, а вона здатна на багато що. Сподіваюся, вона вас поховає.

- Вас відсторонено від справи, детектив Россуелл, - повторила Єва. - Пібоді, зв'яжися з Моррісом із відділу медекспертизи. Йому потрібно повідомити про другий випадок. Фіні, ти можеш дізнатися в Макнаба, що він виявив?

Россуелл почервонів від гніву, зрозумівши, що його ігнорують. Коли двері за ним зачинилися, Фіні з усмішкою подивився на Єву.

- Швидко ти заводиш нових друзів.

- Це все моя яскрава індивідуальність та іскрометна дотепність. Проти них ніхто не може встояти. Боже, що за кретин! Ну та гаразд, бог із ним. Я збираюся перевірити клініку на Канал-стріт: Спіндлер користувалася нею останні дванадцять років. Хтозна, можливо, і Снукс відвідував її кілька разів. Пібоді, ходімо зі мною.

Вони спустилися на ліфті до гаражів, і, щойно вийшли з кабіни, Єві зателефонував Фіні.

- Даллас, Макнаб знайшов ще один випадок. Наркоман на ім'я Джеспер Мотт, у нього також вилучили серце. Це сталося три місяці тому.

- Три місяці? І що дало розслідування? Хто його вів?

- Нью-йоркський департамент цим не займався. Це сталося в Чикаго.

- Що!!! - Перед уявним поглядом Єви одразу постала схожа на павука тріщина у шибці, а її шкіру обпекло крижаним холодом.

- У Чикаго, - розгублено повторив Фіні. - Що сталося, Далласе? З тобою все гаразд?

- Так-так. - Єва глянула в бік гаража, де Пібоді терпляче чекала біля їхньої машини. - Можете передати Пібоді ім'я слідчого і всі необхідні дані? Я доручу їй зв'язатися з чиказьким департаментом, замовити файли і з'ясувати статус справи.

- Немає проблем. Можливо, хочеш перекусити, малятко? Ти, напевно, втомилася. У тебе такий голос...

- Зі мною все гаразд. Подякуй Макнабу за хорошу роботу, і нехай він продовжує пошуки.

- Неприємності, сер? - поцікавилася Пібоді.

- Ні. - Єва підійшла до машини, розкодувала замок і влізла всередину. - Ще один випадок у Чикаго. Фіні повідомить тобі подробиці. Щойно повернемося, зв'яжися зі слідчим і начальником дільниці та вимагай копії їхніх даних. Передаси їх майору Вітні. Роби все за правилами, але швидше.

- На відміну від декого, я завжди працюю за правилами, - манірно відгукнулася Пібоді. - І чому тупиці на кшталт Россуелла стають детективами?

- Тому що, - з почуттям відповіла Єва, - життя часто буває лайном.

Це зауваження було, безумовно, справедливим щодо пацієнтів клініки на Канал-стріт, переповненої хворими і вмираючими. У коридорі жінка з пом'ятим обличчям годувала грудьми немовля, доки біля її ніг скиглила старша дитина. Хтось монотонно і хрипло кашляв. Півдюжини повій, які мають ліцензію, нудьгували, чекаючи на чергову перевірку, що дозволяє продовжувати їхню нічну роботу.

Єва підійшла до віконця, за яким сиділа чергова сестра.

- Заповніть бланк, - сказала та втомленим голосом і простягнула їй листок. - Не забудьте вказати номер медичної картки, посвідчення особи та теперішню адресу.

Замість відповіді Єва показала значок через армоване скло.

- Хто черговий лікар?

Сірі стомлені очі сестри ковзнули по значку.

- Доктор Дігатто. Але вона зараз із пацієнтом.

- Тут є вільна кімната?

- Якщо її можна так назвати. - Сестра відчинила кодовий замок і з явним небажанням зашаркала коридором. Рухнувшись слідом за нею, Пібоді кинула погляд через плече.

- Я ще жодного разу не була в такому місці.

- Вважай, що тобі пощастило. - Єва провела в таких місцях багато часу і прекрасно знала, що державні медичні заклади не йдуть ні в яке порівняння з приватними.

За знаком сестри вони увійшли в кімнатку, яку лікарі по черзі використовували як офіс. Усі меблі складали два стільці і крихтний письмовий стіл з комп'ютерною системою ще гіршою за ту, якою Єві доводилося користуватися в управлінні. Вікон у кімнаті не було, але хтось постарався оживити атмосферу за допомогою пари плакатів і виноградної лози в тріснутому горщику.

На полиці між стопками дискет був букетик паперових квітів.

- Снукс, - пробурмотіла Єва. - Він бував тут.

- Сер?

- Його квіти! - Єва зняла букет із полиці. - Він подарував їх комусь, хто йому тут сподобався, і ця людина зберегла їх. Ми знайшли сполучну ланку, Пібоді!

Єва все ще тримала в руці квіти, коли двері відчинилися і ввійшла мініатюрна молода жінка в білому халаті поверх мішкватого светра і злинялих джинсів. Коротке волосся кольору меду, розпатлане ще сильніше, ніж у Єви, обрамляло приємне рум'яне обличчя. Однак очі жінки нагадували штормове море, а голос звучав настільки ж грізно.

- Можу приділити вам три хвилини. На мене чекають пацієнти, а ваш значок тут нічого не означає.

Єва підняла брови. За звичайних обставин такий вступ розсердив би її, але вона звернула увагу на темні тіні під очима молодої жінки та її напружену позу.

Єва сама досить часто працювала до знемоги, щоб уміти розрізняти ці ознаки.

- Лейтенант Єва Даллас, - представилася вона. - Мені потрібні відомості про кількох пацієнтів.

- Доктор Луїза Дігатто. Я не даю відомостей про пацієнтів ні копам, ні кому б то не було. Тож якщо це все...

- Про мертвих пацієнтів, - уточнила Єва, коли Луїза повернулася до дверей. - Точніше, убитих. Я працюю у відділі вбивств.

Обернувшись через плече, Луїза подивилася на Єву уважніше. Вона побачила худорляву фігуру, жорстке обличчя і втомлені очі.

- Ви розслідуєте вбивство?

- Цілих дві. - Єва простягнула Луїзі паперові квіти, - Це ваші?

- Так. Значить... - Вона обірвала фразу, і на її обличчі промайнуло занепокоєння. - О, тільки не Снукс! Кому могло знадобитися вбивати Снукса? Він був абсолютно нешкідливим.

- Снукс був вашим пацієнтом?

- Взагалі-то він не був нічийм пацієнтом. - Луїза підійшла до стародавньої кавоварки й увімкнула її. - Раз на тиждень ми виїжджаємо в медичному фургоні для обстеження хворих на місці. - Автомат видав шиплячий звук і відключився, вода не встигла закипіти. Луїза з досадою стукнула кулаком по столу. - Казала ж я, що треба купити нову кавоварку! А тепер нам знову урізали бюджет.

- Розкажіть мені про Снукса, - сухо зажадала Єва.

Посміхнувшись, Луїза провела рукою по волоссю.

- Я часто бачила Снукса, коли була моя черга виїжджати у фургоні, і одного вечора, близько місяця тому, вмовила його погодитися на огляд. Мені не важко було виявити, що без лікування він помре від раку через півроку. Я намагалася втовкмачити йому це, але він тільки рукою махнув, подарував мені квіти і сказав, що я славна дівчина. - Вона глибоко зітхнула. - Не думаю, що Снукс був божевільним, хоча на психіатричне обстеження він не погоджувався ні за які гроші. Просто його це не турбувало.

- У вас є записи результатів огляду?

- Я могла б їх відшукати, але який сенс? Якщо його вбили, раку до нього не дістатися.

- Я б хотіла долучити їх до моїх файлів, - сказала Єва. - А як щодо Ерін Спіндлер? Вона проходила тут обстеження.

- Спіндлер? - Луїза похитала головою. - Не думаю, що вона лікувалася в мене, інакше б я її запам'ятала. Але якщо вам потрібні відомості про пацієнтів, лейтенанте, то надайте мені побільше даних про них. Як вони померли?

- Можна сказати, під час операції. - Єва повідомила їй подробиці.

Коли Луїза впоралася зі здивуванням, її погляд знову став спокійним і холодним. Подумавши, вона похитала головою.

- Я нічого не знаю про Спіндлер, але впевнена, що жоден орган Снукса не годився навіть для чорного ринку.

- Проте хтось вилучив у нього серце, і зробив це на найвищому рівні майстерності. Хто ваш головний консультант-хірург?

- У нас немає консультантів зі сторони, - втомлено відповіла Луїза. - А тут я головний хірург. Тож якщо хочете відвезти мене на допит або пред'явити мені звинувачення, вам доведеться тільки почекати, поки я закінчу справи з пацієнтами.

Єва насилу стримала посмішку.

- Наразі я вас ні в чому не звинувачую, лікарю. Якщо тільки ви самі не хочете зізнатися. Ось у цьому. - Вийнявши з сумочки фотографії жертв, вона простягнула їх докторові.

Луїза, насупившись, довго вивчала збільшені знімки ран.

- У того, хто це зробив, золоті руки, - пробурмотіла вона нарешті. - Я сама непоганий хірург, але про такий досвід навіть мріяти не можу. Зробити подібну операцію в оселі бомжа на тротуарі... - Вона похитала головою і повернула Єві

фотографії. - Я можу ненавидіти людину, яка це створила, але захоплююся її майстерністю.

- А у вас є припущення, хто міг би це зробити?

- Я не спілкуюся з богами від хірургії, а ви шукаєте бога. Я попрошу Джен знайти відомості про Спіндлер, а мені потрібно повертатися до пацієнтів.

Але Луїза затрималася, знову подивившись на квіти. В її очах з'явилося щось більше, ніж втома, - можливо, горе.

- Ми навчилися зцілювати майже всі недуги, але деякі люди страждають і помирають передчасно, бо вони надто бідні, боягузливі або вперті, щоб звертатися по допомогу. Але ми впораємося і з цим. - Вона знову глянула на Єву. - Ми переможемо на всіх фронтах, але на вашому, лейтенанте, ніколи не досягти повної перемоги. Найстрашнішим ворогом людини завжди буде інша людина. Тому мені доведеться продовжувати лікувати побитих, порізаних і пошматованих двоногими хижаками, а вам - на них полювати.

- Я теж здобуваю перемоги, докторе, щоразу, коли відправляю в клітку чергового хижака. І я відправляю туди вбивць Снукса і Спіндлер - можете на це розраховувати.

- Я вже більше ні на що не розраховую, - похитала головою Луїза і вирушила туди, де на неї чекали хворі та вмираючі.

Я... бавлюся. Зрештою, велика праця має бути врівноважена періодами дозвілля і розваг. Крім того, мені потрібно подумати про одну прикру перешкоду. У самий розпал роботи моїм супротивником виявилася вперта, рішуча і розумна жінка, що має величезний досвід у своїй професії.

Але якою б упертою, рішучою і розумною не була Єва Даллас, вона залишається копом. Я й раніше мав справу з копами, тож знаю, що їх легко позбутися тим чи іншим способом.

Однак який абсурд, що ті, хто видає закони - закони, які змінюються так само швидко і часто, як вітер, - вважають, ніби я перебуваю під їхньою юрисдикцією.

Вони називають те, що я роблю, вбивством. Але усунення, і до того ж гуманне, каліцтва, непотрібних і непродуктивних - не більше вбивство, ніж усунення вошей з людського тіла. Жертви, обрані мною, не більше ніж паразити, до того ж хворі і вмираючі.

Ці істоти заражені, зіпсовані й засуджені тим самим суспільством, чії закони покликані мстити за них. Але де ж були закони і заклики до правосуддя, коли ті самі створіння тіснилися в жалюгідних оселях серед покидьків і нечистот, їх зневажали, зневажали і проклинали?

Мертві, вони послужать значно більшій меті, ніж та, якої вони не змогли досягти за життя.

Утім, якщо це називають убивством, я готовий прийняти такий термін, як приймаю виклик впертого лейтенанта. Нехай вона метушиться, шукає, розмірковує і робить висновки. Я впевнений, що буду насолоджуватися цим поєдинком.

Але якщо вона стане на заваді, якщо якимось дивом підбереться занадто близько до мене і моєї роботи, тоді нею доведеться зайнятися.

Навіть у лейтенанта Даллас є свої слабкості.

Макнаб виявив ще одного мертвого бомжа в одному з паризьких провулків. У нього не було печінки, але його тіло було так понівечене здичавілими кішками, які блукали нетрями, що більшість фізичних доказів злочину виявилось знищеним. Проте Єва включила його ім'я у свої файли.

Вона взяла їх додому, вирішивши попрацювати там до повернення Рорка з Лос-Анджелеса.

Цього разу Соммерсет її не розчарував, з'явившись у холі за кілька секунд після того, як вона ступила через поріг. Темні очі дворецького вступилися на Єву, а довгий тонкий ніс гидливо зморщився.

- Оскільки ви з'явилися пізно, лейтенанте, і не визнали за потрібне повідомити мене про ваші плани, я вважаю, ви вже пообідали.

Єва не їла нічого, крім шоколадки, яку їй вдалося знайти, але тільки знизала плечима, знімаючи куртку.

- Я не потребую вас, щоб приготувати собі обід.

- Ось і добре. - Соммерсет спостерігав, як Єва кидає куртку на стійку поручнів, чудово розуміючи, що вона чинить так знову і знову через те, що це ображає його педантичне почуття порядку. - Тим паче що я нічого готувати не маю наміру, якщо ви не спромоглися інформувати мене про час вашого приходу.

Схиливши голову набік, Єва зі свого боку окинула поглядом його високу кістляву фігуру і перебільшено зітхнула.

- Це послужить мені уроком.

- У вас є помічниця, лейтенанте. Було б так просто доручити їй повідомляти мені про ваші плани, щоб у будинку міг підтримуватися якийсь порядок.

- У Пібоді є важливіші турботи - як, утім, і в мене.

- Ваша робота мене не стосується, - фиркнув дворецький. - На відміну від домашнього господарства. Я відзначив у вашому календарі благодійний прийом в АМА. Вам слід приготуватися і мати презентабельний вигляд... - Зробивши паузу, він байдуже подивився на її обшарпані черевики та м'яті штани. - Якщо це можливо, звісно. Прийом відбудеться в п'ятницю о пів на восьму.

Єва загрозово зробила крок уперед.

- Тримайте свої лапи подалі від мого календаря.

- Рорк доручив мені зробити в ньому позначку і нагадати вам про прийом. - Соммерсет самовдоволено посміхнувся.

Єва вирішила вимагати від чоловіка, щоб він припинив нав'язувати їй свого нациста-дворецького.

- Чорт забирай, я сто разів казала вам, щоб ви не лізли в мої справи.

- Я отримую вказівки від Рорка, а не від вас.

- А я не потерплю їх ні від вас, ні від нього! - кинула вона, піднімаючись сходами. - Зарубайте це собі на носі.

Вони розлучилися, цілком задоволені сутичкою.

Увійшовши у свій кабінет, Єва попрямувала прямо до мікрохвильовки. Вона б померла від сорому, якби здогадалася, що Соммерсет навмисно вклав їй у голову думку про обід, чудово розуміючи, що тепер Єва поїсть хоча б на зло йому.

На Єву чекала сковорідка з тушкованою яловичиною в тісті; це була одна з її улюблених страв. Щойно вона ввімкнула піч, підійшов Галахад і почав тертися об її ноги.

- Я прекрасно знаю, що ти вже пообідав, - проворчала Єва. Але коли вона відчинила дверцята, і в повітрі поширився аромат м'яса, Галахад вимогливо зам'якав. Щоб позбутися його, Єва поклала трохи м'яса в миску, і кіт стрибнув на неї, наче це була миша, яка могла втекти.

Єва віднесла м'ясо і каву в кабінет і почала їсти, увімкнувши комп'ютер і вивчаючи інформацію, яка надходила. Інтуїція багато чого їй підказувала, але, щоб упевнитися в правильності висновків, доводилося чекати перекладу файлів і встановлення відсотка ймовірності.

У медичній карті Спіндлер із клініки на Канал-стріт йшлося про те, що пацієнтка страждала на ниркове захворювання внаслідок перенесеної в дитинстві інфекції. Нирки функціонували, але потребували регулярного лікування.

Хворе серце і хворі нирки... Єва була готова посперечатися на місячну платню, що органи, вилучені у жертв у Парижі, опиняться в такому ж поганому стані.

"Доктор Смерть вибирає специфічні органи у специфічних жертв", - подумала вона.

Нью-Йорк, Чикаго, Париж... Де ще він побував і куди збирається вирушити далі?

Можливо, вбивця зовсім не проживає в Нью-Йорку. Він може в пошуках жертв перебиратися з місця на місце, мандруючи по всьому світу. Але ж хтось напевно знає його, а отже, має дізнатися і його роботу.

Єва міркувала, додаючи власні висновки до опису Міри. Цей чоловік - майстер своєї справи, він здобув блискучу освіту і має величезний досвід. Можливо, протягом своєї кар'єри хірурга він врятував безліч життів. Що ж спонукало його забирати їх? Божевілля? Але навряд чи це звичайне божевілля. Швидше, річ у гордості та зарозумілості. Ще б пак - адже в нього "руки від бога"! Він працює методично, вибираючи зразки в найбідніших районах різних міст.

Зразки... Єва стиснула губи. Очевидно, він саме так і думає про своїх жертв. Зразки для експериментів, але яких і з якою метою?

Мабуть, слід почати пошуки в дослідницькому відділі Центру Дрейка. Але який же може бути зв'язок між цим розкішним палацом здоров'я і гетто клініки на Канал-стріт? Ймовірно, убивця бачив медичні карти, знав пацієнтів, їхні звички та вади. Судячи з усього, вади цікавили його найбільше...

Зсунувши брови, Єва зажадала відомості про трансплантацію та реконструкцію органів. Через годину в неї почало стукати в голові, а слова на екрані стали розпливатися. Їй доводилося вимагати пояснення сотень термінів. "Знадобиться вічність, щоб зорієнтуватися в цій медичній абракадабрі", - думала Єва. Їй потрібен був досвідчений консультант, обізнаний у цій царині, який міг би пояснити все у виразах, доступних розумінню любителя. Краще - у поліцейських виразах...

Поглянувши на годинник, Єва виявила, що вже майже північ. Було надто пізно зв'язуватися з Мірою або Моррісом - єдиними медиками, яким вона довіряла.

Шиплячи від роздратування, Єва почала вивчати чергову статтю з газети десятирічної давнини, і в голові в неї раптово прояснилося.

"КЛІНІКА НОРДІКА ОГОЛОШУЄ ПРО НАЙБІЛЬШЕ МЕДИЧНЕ ВІДКРИТТЯ!"

Після більш ніж двох десятиліть досліджень і роботи над створенням штучних органів доктор Вестлі Френд, голова дослідницького відділу клініки Нордіка, оголосив про успішну імплантацію штучних серця і нирок пацієнтові Ікс. Клініка Нордіка разом із Центром Дрейка в Нью-Йорку присвятила близько двадцяти років вишукуванню в галузі розробки штучних органів, які можуть масово вироблятися й успішно замінювати людські".

Далі стаття описувала значення цього відкриття. Створення матеріалу, який не відторгає людський організм, зробило революцію в медицині. З огляду на сучасні методи тестування, діагностувати вроджену ваду серця можна на дуже ранніх стадіях, і тепер з'явилася можливість швидко видалити хворе серце та замінити його на штучне, що продовжуватиме функціонувати щонайменше сімдесят п'ять років, що становить середню тривалість життя.

У разі смерті первісного володаря штучного органу його можна витягти та імплантувати іншому пацієнту.

"Відтепер дослідження в галузі реконструкції людських органів припинено в обох центрах, оскільки це вкрай дорогі операції. Натомість робота над штучними аналогами просуватиметься вперед".

"Отже, реконструювання людських органів припинилося років десять тому, - подумала Єва. - Можливо, хтось вирішив запустити процес знову?"

Центр Нордіка в Чикаго і Центр Дрейка в Нью-Йорку. Ще одна сполучна ланка.

Єва зажадала дані про доктора Вестлі Фрейда, який працював у клініці Нордіка в Чикаго, і на екрані дуже скоро з'явилася інформація: "Д-р Вестлі Френд. Ідентифікаційний номер 987-002-34РФ. Народився в Чикаго, штат Іллінойс, 15 грудня 1933 р. Помер 12 вересня 1999 р. Наклав на себе руки, ввівши собі смертельну дозу барбітурату. Дружина, Еллен, син, доктор Вестлі Френд-молодший, дочка, Клер, онуки..."

- Стоп! - наказала Єва, вирішивши, що сім'єю вона займеться пізніше, і зажадала дані про причину самогубства.

"Вимога нездійсненна. Доступ до даних закрито".

Вилаївшись, Єва встала і почала ходити по кімнаті. Потрібно дізнатися якомога більше про доктора Вестлі Фрейда, його роботу і його співробітників.

"Чикаго!" - знову подумала вона і здригнулася. Можливо, знадобиться туди з'їздити. Адже їй уже доводилося там бути, нагадала собі Єва, і це її анітрохи не турбувало.

Так, але тоді вона не згадувала про минуле...

Насилу відігнавши ці думки, Єва налила собі ще кави. Їй вдалося знайти зв'язок між двома медцентрами у двох містах. Чи знайде вона такий самий медцентр у Парижі? Крім того, ще не факт, що злочинець влаштувався в одному з цих центрів. Але ж здобувши потрібні зразки, він повинен десь із ними працювати. Йому потрібні першокласні лабораторії, де його знають і не ставитимуть зайвих запитань.

Єва похитала головою. Ні, у будь-якому разі вбивця має працювати в якомусь великому медичному закладі. Інакше яким чином він зможе проводити експерименти, дослідження або що він там збирається робити? Для цього потрібна відповідна документація, і при отриманні її запитань не уникнути.

З якою ж метою він краде ці чортові органи?

Єва протерла втомлені очі й опустила в крісло. П'ятихвилинна перерва дасть мозку можливість засвоювати нову інформацію. Усього п'ять хвилин...

Вона заплющила очі - і тут же провалилася в сон, немов камінь у ставок.

Йй снівся Чикаго.

Під час зворотного перельоту із Західного узбережжя Рорк встиг обміркувати свої ділові проблеми і прибув додому з ясною головою. Він не сумнівався, що знайде Єву в її кабінеті: вона намагалася не лягати в ліжко без нього. Крім того, Рорк знав, що, коли бізнес змушує його виїжджати з дому, Єву переслідують нічні жахи, і останні кілька місяців прагнув звести свої поїздки до мінімуму.

Тепер удома була людина, яка на нього чекала... Рорк не переставав дивуватися, що до того, як Єва увійшла в його життя, він не почувався самотнім. Бізнес цілком задовольняв його, а для розваг існували інші жінки.

"Любов змінює людину, - думав він, входячи в хол. - Все інше відсувається на другий план".

- Де Єва? - запитав він Соммерсета, який вийшов привітати його.

- Лейтенант Даллас у своєму кабінеті, - манірно доповів дворецький.

- Природно, - пробурмотів Рорк.

Мабуть, вона працює, якщо тільки не довела себе до знемоги і не дримає, згорнувшись калачиком у кріслі. Рорк добре знав Єву і знаходив у цьому дивну розраду. Він знав, що ця справа займатиме її розум і серце, вимагатиме всього її часу і всього досвіду, поки жертви не будуть помститися. Сам він міг лише ненадовго відволікати її, послаблюючи напругу, або допомагати їй, і це йшло на благо їм обом. Йому подобалося брати участь у поліцейській роботі, що нагадувала повільне збирання воедино фрагментів картини-загадки.

Можливо, причина полягала ще й у тому, що більшу частину життя Рорк провів, так би мовити, по інший бік закону. Це пробуджувало в нього ностальгічні спогади. Однак, озираючись назад, він щоразу думав, що не став би змінювати жодного етапу свого життя, бо кожен із них приводив його до Єви.

Піднявшись сходами, Рорк рушив одним із численних коридорів із класичними полотнами на стінах та іншими скарбами, які він збирав рік за роком чесними і нечесними способами. Єва не цілком розуміла його любов до матеріальних цінностей, зате сам Рорк чудово знав, звідки в нього це. Купуючи і навіть роздаючи їх, він відчував, як збільшується прірва між ним і хлопчиськом із дублінських провулків, який не мав нічого, окрім мізків і бажання домогтися свого.

Рорк ступив у кімнату, де найцінніший з його скарбів дримав у кріслі, повністю вдягнений і навіть не знявши кобуру.

Під очима Єви чорніли тіні, а на щоці виднівся синяк. Те й інше було візитною карткою її роботи. На колінах у неї розлігся Галахад, втупившись перед собою немигаючим поглядом.

- Охороняєш її? Я прийшов тебе замінити.

Посмішка втекла з обличчя Рорка, коли Єва раптом здригнулася і застогнала. Він швидко перетнув кімнату і обійняв її, але вона почала вириватися.

- Не треба! Не роби мені боляче!

Цей тонкий безпорадний голос, схожий на голос дитини, розривав йому серце.

- Усе гаразд. Ніхто тебе не образить. Ти вдома, Єво. Це я. - Рорка завжди дивувало, що жінка, здатна день за днем дивитися в обличчя смерті, була така беззахисна перед сновидіннями. Він посадив її собі на коліна і почав заколисувати. - Я тут. Ти в безпеці.

Єва нарешті розплющила очі. Шкіра її була холодною і вологою, вона важко і хрипло дихала.

- Не звертай уваги. Зі мною все гаразд.

Рорк знав, що Єва соромиться власних страхів і слабкості. Коли вона спробувала встати, він утримав її.

- Не йди. Обійми мене.

Єва притискала до нього, поки тремтіння не припинилося.

- Усе гаразд, - повторила вона більш упевнено. - Просто поганий спогад.

Рука Рорка опустилася на напружену потилицю Єви і почала погладжувати її.

- Ще одне? - Вона мовчки знизала плечима, і Рорк, злегка відсунувши її від себе, подивився їй в очі. - Розкажи мені.

- Ще одна кімната, ще одна ніч... - Єва глибоко зітхнула. - Це було в Чикаго. Не знаю, чому я так упевнена, що саме там. У кімнаті був страшний холод, а вікно все потріскалося. Я ховалася за стільцем, але він повернувся, знайшов мене і знову згвалтував. Не розумію, чому на мене це так подіяло. Адже все це я вже знаю...

- Знання не зменшує біль.

- Очевидно. Мені потрібно походити. - Вона піднялася, струшуючи залишки кошмару. - Ми виявили ще один труп у Чикаго - та сама картина. Очевидно, це пробудило в мене спогади. Нічого, я можу з ними впоратися.

- Звісно, можеш, і впораєшся. - Рорк теж встав і поклав руки їй на плечі. - Але ти більше не будеш робити це сама.

Єва зніяковіло посміхнулася.

- Я думала, що знаю тебе вздовж і впоперек, але, виявляється, ні. - Вона знову притулилася до нього. - Я рада, що ти вдома.

- Я привіз тобі подарунок.

- Рорк!

Сердиті нотки в голосі Єви змусили його усміхнутися.

- Тобі він сподобається. - Рорк чмокнув її в ямочку на підборідді, потім підійшов до дверей і підняв кейс, який кинув, увійшовши в кімнату.

- Мені скоро знадобиться склад для твоїх подарунків, - невдоволено сказала Єва. - По-моєму, тобі час зупинитися.

- Чому? Це приносить мені задоволення.

- Можливо, але... - Вона обірвала фразу, приголомшено дивлячись на те, що Рорк вийняв із кейса. - Що це?

- По-моєму, це кіт. - Сміючись, він простягнув їй подарунок. - Іграшковий. У вас же не так багато іграшок, лейтенанте.

Єва мимоволі посміхнулася.

- Схожий на Галахада. - Вона провела пальцем по усміхненій котячій фізіономії. - Подивися на ці нахабні очі.

- Я спеціально вибрав такого. Закохався в нього з першого погляду.

Єва погладила пухнасте хутро. Їй жодного разу не спадало на думку, що в неї ніколи не було іграшок, але це спало на думку Рорку...

- Напевно, це нерозумно, але страшенно зворушливо. Дякую.

Рорк подивився на Галахада, який знову заволодів кріслом. Його різнокольорові очі з підозрою примружилися, потім він потягнувся і почав умиватися.

- Суперництво між дітьми, - пробурмотів Рорк.

Єва поставила іграшку на письмовий стіл.

- Подивимося, як вони порозуміються одне з одним.

- Тобі потрібно поспати, - сказав Рорк, помітивши, що вона дивиться на комп'ютер. - Роботу відкладемо до ранку.

- Мабуть, ти маєш рацію. Уся ця медична бодяга перемішалася в мене в голові. Скажи, ти що-небудь знаєш про фірму "Нове життя"? Вона теж спеціалізується на штучних органах?

Рорк здивовано підняв брови, але Єва занадто втомилася, щоб це помітити.

- Давай поговоримо про це вранці. Ходімо спати.

- Гаразд, до ранку я все одно не можу ні з ким зв'язатися, - Єва зберегла інформацію і вимкнула комп'ютер. - Можливо, завтра мені доведеться деінде з'їздити, щоб поговорити з іншими слідчими.

Рорк мовчки кивнув і повів її до дверей. Якщо Чикаго пробудив у Єви важкі спогади, їй краще не залишатися самій.

Єва прокинулася на світанку, здивована тим, що так міцно спала. Серед ночі вона притулилася до Рорка, обхопивши його руками і ногами і немов прив'язавши до себе. Їй так рідко вдавалося прокидатися, коли він ще не встав, що вона не стала відсуватися, насолоджуючись відчуттям теплоти.

"У нього таке пружне, гладке і... смачне тіло", - подумала Єва, торкнувшись губами плеча Рорка. Його обличчя, розслаблене уві сні, здавалося зразком суто чоловічої краси. Видатні вилиці, повний, чітко окреслений рот, темні вії...

Єва відчула, як її охоплює бажання. Серце почало прискорено битися при думці про те, що він поруч і вона може любити його...

Обручка Єви блиснула у світлі, що проникало крізь зашклені люк у стелі, коли вона ковзнула долонею по спині Рорка і притулилася губами до його теплих губ. Повільний рух власних рук по вигинах його тіла поступово посилював збудження Єви. Тепер серце Рорка калатало поруч із її серцем. Він усміхнувся, прокидаючись,

притиснув Єву до себе, і вона відчула, як її захлеснула хвиля солодкого до болю бажання...

Єва застогнала, коли Рорк проник у неї. Рухи їхніх тіл були повільними й ковзними, губи знову злилися в поцілунку.

Відчувши, що Єва тремтить, Рорк злегка відсторонився, спостерігаючи за її обличчям. У світлі холодного зимового ранку він бачив, як насолода дедалі яскравіше виблискує в золотисто-карих очах, що були спрямовані на нього.

Приймаючи душ, Єва почувалася заспокоєною і майже веселою. Вилязючи з ванни, вона почула приглушені звуки ранкових теленовин і уявила собі Рорка, який слухає їх абияк, вивчаючи біржові зведення та потягуючи каву.

"Як же це по-сімейному!" - подумала Єва, надягаючи халат.

У спальні все виглядало саме так, як вона собі уявляла. Рорк пив каву, вивчаючи фінансову інформацію на комп'ютері, поки за його плечем Надін Ферст по 75-му каналу повідомляла новини дня.

Рорк подивився на Єву і посміхнувся.

- Ви виглядаєте відпочилою, лейтенанте.

- Я чудово почуваюся.

Вона підійшла до шафи, майже не дивлячись, дістала звідти білу сорочку і скинула халат.

- Між іншим, на сьогодні обіцяли мороз, - зауважив Рорк, спостерігаючи, як вона застібає гудзики. - Ти занадто легко одягнена.

- Я майже весь час буду в приміщенні. - Єва безпомічно закотила очі, коли Рорк піднявся, перетнув кімнату, дістав пуловер із тонкої теплої вовни й передав його їй. - Який же ти зануда, Рорк!

- У мене немає вибору. - Коли Єва натягнула пуловер через голову, він поправив комір її сорочки. - Я замовлю сніданок.

- Я перекушу у відділку, - спробувала заперечити вона.

- Думаю, тобі краще поснідати тут, щоб ми могли дещо обговорити. Здається, вчора ти питала мене про компанію "Нове життя"...

- Так. - Єва смутно пригадувала це - тоді вона ще не зовсім прийшла до тями після кошмару. - Я займуся цим пізніше. Вони виготовляють штучні органи з невідторгнутого матеріалу, відкритого в клініці Нордіка. Можливо, тут є зв'язок із крадіжкою органів, яку я розслідую.

- Якщо так, нам обом доведеться несолодко. Річ у тім, що я купив "Нове життя" років п'ять тому.

Єва втупилася на нього.

- Чорт забирай, Рорк!

- Я очікував саме такої реакції. Хоча я ж казав тобі, що одна з моїх компаній виробляє штучні органи.

- І це "Нове життя"?

- Саме так. Чому б нам не сісти? Ти розповіси мені, яким чином вийшла на "Нове життя", а я постараюся роздобути потрібні тобі відомості.

Єва запустила у волосся обидві руки, намагаючись вгамувати роздратування. Злитися на Рорка було б несправедливо.

- О'кей, спробую дивитися на це як на удачу. Зрештою, мені не доведеться бігати в пошуках інформації. Але чорт тебе забирай, Рорк! - Єва сердито подивилася на нього. - Невже тобі потрібно мати абсолютно все?

- Так, - подумавши, відповів Рорк і посміхнувся. - Але зараз мені потрібно поспідати.

Незабаром з'явився Коммерсет, несучи на таці свіжоспечені шоколадні вафлі, свіжі фрукти і каву. Рорк сів за стіл, але Єва продовжувала стояти, насупивши брови, в очікуванні, коли за дворецьким закриються двері.

- Не розумію, чому тобі постійно потрібно що-небудь купувати.

- Тому що, дорога Єво, я можу це робити. Пий каву - тоді не будеш такою сердитою.

- Я не серджуся. От ще, дурниці які. - Вона сіла і взяла чашку. - А що, штучні органи - великий бізнес?

- Так. "Нове життя" виробляє також штучні кінцівки. Усе це дуже прибутково. Тобі потрібні фінансові звіти?

- Можливо. У вас є лікарі-консультанти?

- Думаю, що так, хоча там радше потрібні інженери. - Він знизав плечима. - У нас є дослідницький відділ, але виробництво було доведено до досконалості задовго до того, як я придбав компанію. Тож я не вникав у деталі. А який стосунок "Нове життя" має до твого розслідування?

- Техніка масового виробництва штучних органів була розроблена в клініці Нордіка в Чикаго. Вони співпрацюють із Центром Дрейка. Труп з вилученими органами виявлено в Чикаго і Нью-Йорку. Ще один знайдений у Парижі - мені належить з'ясувати, чи є там центр здоров'я, пов'язаний із цими двома. Я знаю тільки, що продукцію "Нового життя" Вестлі Френд особливо схвалював.

- У мене немає інформації з Парижа, але я можу швидко її отримати.

- Ти знав доктора Вестлі Фрейда?

- Тільки злегка. Він був членом правління "Нового життя" під час продажу компанії, але я ніколи не мав із ним справи. Ти його підозрюєш?

- Навряд чи. Він наклав на себе руки минулої осені.

- Ось як?

- Так. Наскільки я зрозуміла з отриманих даних, доктор Френд очолював групу, яка працювала над процесом масового виробництва штучних органів. Коли робота завершилася, дослідження в галузі відтворення людських органів було припинено. Ось я і думаю: можливо, хтось вирішив запустити їх знову в такий ось вельми оригінальний спосіб?

- Навряд чи гра варта свічок. Я мало про це знаю, але, здається, відтворення вважають безперспективним. Вирощування органів - довготривалий і дорогий процес, а виробництво штучного серця обходиться доларів у п'ятдесят. Навіть з огляду на накладні витрати і прибутки, його можна продати не більше ніж за сто. Звичайно, покупцеві доведеться розщедритися на лікарів і операцію, але менш ніж за тисячу доларів він отримає нове серце з гарантією на сто років. Це чудова угода.

- Тим паче що робота з пошкодженим донорським органом, усунення дефектів і відтворення з'їли б увесь прибуток.

Рорк схвально посміхнувся.

- Чудово, лейтенанте. У вас правильний погляд на бізнес. Думаю, тобі зрозуміло, що ніхто з головних акціонерів "Нового життя" не зацікавлений у такому сценарії.

- А що, якщо йдеться не про гроші? Так чи інакше, мені потрібні всі матеріали про купівлю "Нового життя", що стосуються обох сторін угоди, а також список осіб, які займаються дослідженнями, і медичних консультантів.

- Я можу роздобути це за годину.

- Не заперечую, якщо ти додаси якомога більше даних про Фрейда - зокрема й особистого характеру. Вже дуже своєчасним виглядає його самогубство.

- Добре, постараюся.

- Дякую. Принаймні у двох випадках убивця полював за сильно пошкодженими органами. У Снукса було хворе серце, а у Спіндлер - нездорові нирки. Б'юся об заклад, ми дізнаємося те ж саме і про дві інші жертви. Для цього має бути якась причина.

Рорк задумливо потягував каву.

- Якщо він практикуючий лікар, то чому б йому було не конфіскувати пошкоджені органи, які видалили під час цілком законної операції?

- Не знаю. - Єва розлютилася на себе, що вчора ввечері не помітила цей пролом у своїй теорії. - Очевидно, для цього потрібен дозвіл донора або його найближчого родича. До того ж медичний заклад має санкціонувати експерименти. - Вона побарабанила пальцями по коліну. - Адже ти член правління Центру Дрейка, вірно? Що ти можеш сказати про його політику? Центр проводить якісь ризиковані, дуже радикальні експерименти?

- Центр Дрейка має у своєму розпорядженні першокласний дослідницький відділ, і політика його надзвичайно консервативна. Щоб піти на ризик, їм би знадобилася метушня з паперами, безліч дебатів, юридичне оформлення і, нарешті, робота над тим, як краще викласти програму засобам масової інформації.

- Значить, це було б складно?

- А ти як думаєш? - Рорк усміхнувся. - Адже рішення ухвалює комітет. Коли йдеться про політику, навіть найшвидші колеса обертаються повільніше.

- Можливо, ця людина отримала відмову - або знала, що отримає, - і тому вирішила діяти самостійно?.. - Єва відсунула блюдо і встала. - Гарзд, мені пора.

- Увечері у нас благодійний прийом у Центрі Дрейка.

- Я не забула.

- Бачу. - Рорк засміявся, помітивши, як вона одразу похмурішала, і притягнув її до себе. - У разі чого зв'яжися зі мною.

Він знав, що за всієї нелюбові до світських заходів Єва не запізниться на прийом: цього разу це було важливо для них обох.

Оскільки Єва мала намір одразу ж узятися за роботу, вона не надто зраділа, побачивши у своєму кабінеті Дона Вебстера. Утім, це не принесло б їй особливого задоволення в будь-якому разі.

- Злізь з мого стільця, Вебстере!

Однак він не підвівся, а тільки обернувся й обдарував її сліпучою посмішкою.

Єва познайомилася з Доном Вебстером, вступивши до поліцейської академії. Хоча він був уже на другому курсі, вони час від часу стикалися один з одним. За кілька тижнів Єва зрозуміла, що Дон спеціально потрапляє їй на очі. Вона була частково задоволена, частково роздратована, але незабаром викинула це з голови. Зрештою, академія потрібна була їй не для того, щоб влаштовувати своє особисте життя.

Але потім їх обох розподілили до Головного управління, і одного вечора, після того, як Єва розкрила своє перше вбивство, вони відзначили це випивкою - і сексом. Єва вирішила, що для них обох це було всього лише розвагою, і їхні стосунки залишалися просто приятельськими. Потім Вебстер перейшов працювати в Бюро внутрішніх справ, і відтоді їхні шляхи перетиналися рідко.

- Привіт, Даллас. Гарно виглядаєш.

- Злізь із мого стільця, - повторила Єва і попрямувала до кавоварки.

Вебстер зі зтіханням піднявся.

- Я сподівався, що ми зможемо поговорити по-дружньому.

- Присутність у моєму кабінеті будь-кого з щурячої команди не викликає у мене дружніх почуттів.

Єва звернула увагу, що Дон майже не змінився. Ті самі холодні блакитні очі, вузьке обличчя, чарівна усмішка, кучеряве каштанове волосся. Їй запам'яталися його пружне натреноване тіло і лукавий гумор.

На ньому був строгий чорний костюм - неофіційна уніформа Бюро внутрішніх справ, яку він індивідуалізував за допомогою яскравої різнокольорової краватки. Єва пригадала, що Вебстер завжди був франтом.

Не звернувши уваги на образ, він зачинив двері.

- Ти, напевно, здогадуєшся про мету мого візиту? Коли на тебе надійшла скарга, я зголосився нею зайнятися. Мені здавалося, це все полегшить.

- Мені не потрібне ніяке полегшення. У мене на це немає часу, Вебстере. Я повинна працювати.

- Нічого, ти надолужиш згаяне. І що охочіше ти будеш із нами співпрацювати, то менше тобі доведеться надолжувати.

- Ти чудово знаєш, що ця скарга - повна нісенітниця.

- Ще б пак! - Вебстер знову посміхнувся, від чого на його лівій щоці на мить з'явилася ямочка. - Легенда про твою каву досягла вищих сфер нашого відділу. Може, пригостиш?

Єва відхлебнула кави, спостерігаючи за Вебстером. "Якщо все одно доведеться розбиратися з цією нісенітницею, то вже краще мати справу з ким-небудь зі знайомих", - вирішила вона і налила ще одну чашку.

- Ти ж був чудовим копом, коли працював на вулицях, Вебстере. Чого заради ти перейшов у БВС?

- З двох причин. По-перше, це пряма дорога в адміністрацію. Я ніколи не хотів бути вуличним копом, Далласе. Віддаю перевагу виду з вежі.

Єва підняла брови. Вона не підозрювала, що його амбіції простягаються до прагнення стати шефом поліції або комісаром.

- А причина номер два?

- Погані копів завжди доводили мене до сказу, - Вебстер скуштував кави і заплющив очі від задоволення. - Бадьорить надзвичайно! - Він розплющив очі й уважно подивився на неї.

Вебстер відчував легке приниження при думці, що Єва ніколи не розуміла, яких почуттів він до неї зазнавав усі ці роки. Утім, вона завжди була занадто зосереджена на роботі, щоб приділяти багато уваги чоловікам. Доки не з'явився Рорк.

- Важко уявити тебе заміжною жінкою. Для тебе робота завжди була на першому місці.

- Це й тепер так.

- Невже? - Він випростався. - Я взявся за розгляд цієї скарги не тільки заради того, що у нас було в минулому...

- Наше минуле не так вже й багато значить, щоб заради нього варто було щось робити.

- Для тебе, можливо, небагато. - Вебстер знову ковтнув кави. Його погляд став серйозним. - Ти хороший коп, Далласе.

Він вимовив це так просто, що Єва пом'якшала. Відвернувшись, вона подивилася у вікно.

- Ця Бауерс зіпсувала мою репутацію.

- Тільки на папері. Але хочу тебе попередити, порушуючи всі правила, - вона жадає твоєї крові.

- Якого біса? Тільки тому, що я зробила їй зауваження за недбалу роботу?

- Справа не тільки в цьому. Ти ж не пам'ятаєш її з академії, вірно?

- Не пам'ятаю.

- Зате можеш не сумніватися, що Бауерс тебе чудово пам'ятає. Вона була зі мною на одному курсі - ми вже закінчували академію, коли ти там з'явилася. Ти одразу продемонструвала блискучі результати - у класах, на тренажері, під час тестів на витривалість і занять із бойової підготовки. Інструктори стверджували, що кращої студентки в них ніколи не було. Про тебе всі говорили! - Вебстер усміхнувся, коли вона здивовано підняла брови. - Зрозуміло, ти цього не чула, бо ніколи не прислухалася. Ти зосередилася тільки на одному - отримати значок. Ну а я вже тоді тримав вухо гостро і багато чого помічав. Бауерс весь час говорила про тебе гидоти. Твердила, що ти напевно спиш із половиною інструкторів, щоб отримувати відмінні оцінки.

- Я зовсім її не пам'ятаю, - знизала плечима Єва, хоча їй стало недобре при думці, що вона слугувала предметом пліток.

- Так, але ручаюся, що вона тебе не забула. Попереджаю знову: остерігайся Бауерс. Вона строчить скарги швидше, ніж регулювальник виписує штрафні

квитанції. Більшість її кляуз відправляють у кошик, але вона знаходить дедалі нові й нові приводи зіпсувати кар'єру якомусь копу. Не давай їй приводів, Далласе.

- І що ж, чорт забирай, я маю робити? - поцікавилася Єва. - Вона схалтурила, я їй дорікнула - ось і все. Я не можу весь час турбуватися через те, що Бауерс хоче зіпсувати мені життя. Зараз я полюю за вбивцею, який розрізає людей і краде їхні органи. Він продовжуватиме цим займатися, якщо я його не знайду, а я не зможу його знайти, якщо мені заважатимуть працювати.

- Тоді давай скоріше з цим покінчимо. - Він вийняв із кишені диктофон і поставив його на стіл. - Зараз ми проведемо формальну бесіду і забудемо про це. Повір, ніхто в БВС не хоче, щоб у тебе були неприємності. Ми всі прекрасно знаємо Бауерс.

- Тоді чому ви не займетеся нею? Повинна ж бути від щурячої команди хоч якась користь!

Єва підібгала губи, коли Вебстер багатозначно посміхнувся.

Єва відчувала гнів і досаду, але постаралася переконати себе, що тепер справу закрито, і про Бауерс можна більше не турбуватися. Вона зателефонувала в Париж і після звичайної тяганини зв'язалася через Інтернет із детективом Марі Дюбуа, яка розслідувала аналогічний злочин, що стався там.

Оскільки співрозмовниця Єви майже не розуміла англійською, а вона сама і зовсім не говорила французькою, вони розмовляли через комп'ютерних перекладачів. Проблеми почалися, коли комп'ютер Єви раптом поставив Дюбуа запитання голландською.

- Зачекайте хвилину - я покличу помічницю, - попросила Єва.

Відповідь Дюбуа змусила її здивовано заморгати:

- Чому вас цікавить, що я їм на сніданок? - переклав комп'ютер.

Єва в розпачі розвела руками. Очевидно, її розгубленість передалася Марі на відстані, бо вона, не дочекавшись відповіді, поставила нове запитання:

- У вас барахлить обладнання?

- Так. Будь ласка, зачекайте... - Єва викликала Пібоді, потім знову спробувала звернутися до Марі. - Прошу вибачення. З моїм обладнанням постійні проблеми.

- Нема чого вибачатися. Такі проблеми у всіх поліцейських у світі. Вас цікавить справа Леклерка?

- Так, дуже. У мене два схожих злочини. Ваші дані у цій справі були б дуже корисними.

Наступна репліка Марі надійшла після паузи:

- Комп'ютер стверджує, що ви хотіли б переспати зі мною. Навряд чи це правильно.

- Чорт! - Єва стукнула кулаком по апарату, і якраз у цей момент до кабінету увійшла Пібоді. - Цей шматок лайна щойно зробив непристойну пропозицію французькому детективу! Щось не так із програмою перекладу.

- Зараз подивимось. - Пібоді обійшла навколо столу і почала возитися з комп'ютером, дивлячись на монітор. - Можливо, вона дуже приваблива, і не варто дорікати комп'ютеру за цю спробу?

- Ха-ха! Краще відрегулюй цього засранця.

Пібоді віддала розпорядження перевірити й очистити програму перекладу.

- Це займе близько хвилини. Я трохи розмовляю французькою, тож спробую пояснити. - Вона закликала на допомогу свою шкільну французьку і дуже ввічливо вибачилася перед Марі. - Нічого страшного, Даллас. Ця мила жінка каже, що все розуміє.

На моніторі виник напис: "Програму перекладу очищено".

- Спробуй ще раз, - запропонувала Пібоді. - Хто знає, наскільки його вистачить?

- О'кей. У мене два схожих злочини, - почала Єва і швидко описала ситуацію.

- Я надішлю вам копії моїх файлів, щойно звільнюся, - погодилася Марі. - Сподіваюся, ви зрозумієте, чому, з огляду на стан трупа, ми не визнали незвичним зникнення органу. Над ним попрацювали кішки.

Єва подумала про Галахада і про його вовчий апетит.

- Вважаю, ваша жертва нам підійде. Ви перевірили його медичні дані?

- У цьому не було необхідності. Боюся, справа Леклерка для нас не була пріоритетною - доказів майже не залишилося. Але тепер я б хотіла поглянути на ваші дані, що стосуються аналогічних злочинів.

- Добре. Чи не могли б ви надати мені перелік лікувальних і дослідницьких медцентрів у Парижі, особливо тих, які займаються пересадкою органів?

Комп'ютер цього разу працював без перебоїв, Марі та Єва чудово розуміли одне одного.

- Отже, ось куди веде ваше розслідування?

- Так. Упевнена, що ви зможете з'ясувати, де Леклерк востаннє проходив медогляд. Мені потрібно знати, в якому стані була його печінка, перш ніж він її втратив.

- Постараюся, лейтенант Даллас. Сподіваюся, мені вдасться швидко отримати все, що нам потрібно. Вважалося, що вбивство Леклерка - поодинокий, а не серійний злочин. Якщо це не так, справа може стати пріоритетною.

- Думаю, ви самі цього захочете, порівнявши знімки трупів. Дякую. Щойно з'ясуєте що-небудь, негайно повідомте мені.

- По-твоєму, цей хлопець їздить у пошуках зразків по всьому світу? - запитала Пібоді, коли Єва відключила зв'язок.

- У всякому разі, все напрочуд сходиться. Специфічні райони, специфічні жертви, специфічні зразки... Очевидно, він дуже педантичний. Тепер давай зателефонуємо в Чикаго.

Незважаючи на те, що для розмови з Чикаго не був потрібен переклад, вона завдала Єві значно більше клопоту, ніж попередня. Офіцер, який вів справу, пішов у відставку менш ніж через місяць після початку розслідування. Коли Єва попросила до телефону детектива, який змінив його, їй довелося вислухати ідіотську рекламу благодійного прийому на користь чиказького поліцейського департаменту.

Єва відчувала, що її голова готова луснути, коли в слухавці нарешті пролунав голос детектива Кімікі.

- Нью-Йорк? Чим можу допомогти?

Вона пояснила ситуацію, яка, судячи з усього, анітрохи не зацікавила Кімікі.

- Так-так, знаю цю справу. Тупик. Мак-Рей нічого не виявив. Справа вважається відкритою, але її перевели в розряд нерозв'язних.

- Я щойно сказала вам, Кімікі, що у мене тут є аналогічні злочини. Ваші дані важливі для мого розслідування.

- Даних вкрай мало, але, якщо вам вони потрібні, я запитаю в боса, чи можна їх передати.

- Вибачте, що турбую вас, Кімікі.

Сарказм Єви мав свою дію.

- Коли Мак-Рей передчасно пішов у відставку, більшість його незакритих справ звалили на мене, - незадоволено проворчав він. - Тож мені доводиться вибирати, над чим працювати насамперед. Надішлю вам дані, коли зможу. Кінець зв'язку.

- Дурень! - пробурмотіла Єва, потираючи потилицю. - Передчасно пішов у відставку? - Вона подивилася на Пібоді. - З'ясуй, наскільки передчасно.

Через годину Єва міряла кроками коридори моргу, чекаючи, поки її пропустять до Морріса. Невдовзі клацнув замок, і вона зробила крок у прозекторську.

Солодкуватий запах плоті, що розкладається, змусив її зціпити зуби. Кинувши погляд на безформну масу на столі, Єва швидко одягла маску.

- Господи, Моррісе, як ви можете це виносити?

Він продовжував робити розріз, дихаючи через маску повільно і рівно.

- Усього лише ще один день у раю, Далласе. - Повітряний фільтр надавав його голосу механічного відтінку, а очі за скельцями захисних окулярів здавалися виряченими, як у жаби. - Цю маленьку леді виявили минулої ночі, коли її сусіди нарешті вирішили з'ясувати причину запаху, що мучить їхній нюх. Мертва майже тиждень. Схоже, її задушили голими руками.

- У неї був коханець?

- Очевидно, слідчий зараз намагається це з'ясувати. А я можу лише стверджувати, що інших у неї не буде.

- Як завжди, гумор висельника, Моррісе! Ви порівняли дані Спіндлер і Снукса?

- Так. Мій висновок ще не цілком закінчено, але раз ви тут, можу відповісти відразу. По-моєму, одні й ті самі руки попрацювали над обома.

- Так я і думала. Скажіть, чому про справу Спіндлер одразу ж не повідомили мені?

- Недбала робота. - Морріс занурив руки в рукавичках у розпухле тіло. - Якби я робив розтин, то тут же згадав би цей випадок, коли побачив ваш труп, та й результати були б іншими. Патологоанатомка, яка проводила розтин Спіндлер, отримала догану. - Він подивився на Єву. - Навряд чи вона знову припуститься подібної помилки. Звичайно, це не виправдання, але вона стверджує, що слідчий квапив її. Казав, що йому й так усе ясно. Тому вона й не звернула особливої уваги на той випадок.

- Хай там як, мені потрібна вся ваша документація у цій справі.

Морріс відірвався від роботи.

- Тут-то вся й проблема. Ми не можемо її відшукати.

- Що ви маєте на увазі?

- Те, що всі документи у справі Спіндлер зникли. Я б узагалі не знав, що тут проводили її розтин, якби ви не отримали доступ до файлів слідчого. У нас нічого не залишилося.

- І що говорить про це ваш патологоанатом?

- Вона клянеться, що все було належним чином задокументовано.

- Або вона бреше, або дурна, або файли стерли.

- Не думаю, щоб брехала. І хоча вона ще не надто досвідчена, але аж ніяк не дурна. Звичайно, файли могли стерти ненавмисно, але пошуки і спроби відновлення нічого не дали. Прізвище Спіндлер взагалі ніде не значиться.

- Отже, файли стерли навмисно? Але навіщо? - Єва насупилася і за звичкою сунула руки в кишені. - Хто мав до них доступ?

- Усі співробітники першого рівня. - Морріс уперше виявив занепокоєння. - Я вже призначив збори відділу і буду змушений провести розслідування. Але я довіряю своїм підлеглим, Далласе.

- Наскільки забезпечена безпека ваших комп'ютерних даних?

- Мабуть, недостатньо.

- Хтось не хотів, щоб між злочинами виявили зв'язок. Проте це сталося... - пробурмотіла Єва, звертаючись наполовину до самої себе. - Цьому ідіоту зі 162-ї дільниці доведеться за багато чого відповісти! Моррісе, я виявила аналогічні випадки в Чикаго і Парижі. Боюся, що це не останні. У мене є досить обґрунтована версія про те, що ці злочини пов'язані з парою першокласних центрів здоров'я. Я намагаюся прогризтися через купу медичних статей на професійному жаргоні, але мені потрібен консультант, який на цьому розуміється.

- Якщо ви маєте на увазі мене, буду радий допомогти. Але моя сфера дещо інша. Вам потрібен простий і тямущий лікар.

- Міра?

- Вона, звісно, доктор медицини, - погодився Морріс, - але її діяльність також протікає в іншій сфері. Звісно, якщо вибрати між нами двома...

- Здається, у мене є дехто на прикметі! - Єва повернулася до Морріса. - Почну з неї. Хтось намагається нам заважати, Моррісе. Я хочу, щоб ви скопіювали для мене всі ваші диски і дані щодо Снукса. Зробіть копії і для себе та сховайте їх у надійне місце.

На губах Морріса промайнула усмішка.

- Я вже це зробив. Ваші копії відправлено до вас додому з особистим кур'єром. Можете вважати мене параноїком...

- Думаю, не варто. - Єва зняла маску і попрямувала до дверей, але щось змусило її обернутися. - Моррісе, будьте обережні.

Пібоді чекала на Єву в коридорі.

- Я нарешті отримала деякі дані про Мак-Рея з Чикаго. Легше отримати інформацію про якогось психа, ніж про копа! - Разом з Євою вона попрямувала до виходу. - Нашому колезі всього тридцять з невеликим - він прослужив лише вісім років і пішов у відставку, заробивши менше десяти відсотків від повної пенсії. Якби Мак-Рей пропрацював ще два роки, то отримував би вдвічі більше.

- Жодних даних про каліцтва, депресію, адміністративні причини для відходу?

- У досьє - жодних. - Вони вийшли на вулицю, вітер одразу ж хльоснув їм в обличчя, і Пібоді ледве перевела подих. - Судячи з усього, він був нормальним копом, просувався по службі і менш ніж за рік мав отримати чергове підвищення. У нього хороший відсотковий показник розкритих справ, жодних зауважень, а останні три роки він працював у відділі розслідування вбивств.

- Спробуй добути якісь особисті відомості. Можливо, піти у відставку його змусили сімейні проблеми, загроза розлучення, грошові труднощі. Можливо, він пив, грав або вживав наркотики.

- З особистими даними важче. Мені доведеться подати стандартний запит і обґрунтувати його.

- Гаразд, я сама цим займуся, - сказала Єва, сідаючи за кермо. Вона подумала про Рорка і його домашній кабінет із незареєстрованим і нелегальним обладнанням. - Тільки потім не питай, як мені це вдалося. А тепер ми зробимо невелику перерву для особистих справ. Повідом про це черговому, Пібоді. Не хочу, щоб наш візит зареєстрували.

- Це означає, що ми пошукаємо собі мужиків для випадкового сексу?

- Тобі що, мало сексу з Чарльзом?

- Ну, взагалі-то останніми днями я відчуваю деяку порожнечу, - невизначено відгукнулася Пібоді, увімкнувши радіотелефон. - Говорить сержант Делія Пібоді. Доповідаю про перерву для особистих справ за дорученням лейтенанта Єви Даллас.

- Прийнято. Вас відключено від спостереження.

- Що стосується чоловіків, - продовжувала Пібоді, - то нехай вони спочатку пригостять нас ланчем.

- Я сама пригощу тебе ланчем, Пібоді, тільки на секс не розраховуй. А тепер перестань думати про шлунок і оргазм, і я введу тебе в курс справи.

На той час, як Єва під'їхала до клініки на Канал-стріт, обличчя Пібоді стало серйозним.

- Ти думаєш, тут криється щось більше, ніж кілька мертвих бомжів і повій?

- Я думаю, що тепер нам потрібно копіювати всі рапорти і дані, а також не привертати уваги до місць, де ми ведемо розслідування.

Помітивши сонного п'янчугу біля дверей, Єва поманила його пальцем.

- У тебе вистачить мізків, щоб заробити двадцятку?

- Ага. - Його налиті кров'ю очі пожвавилися. - А як?

- Якщо, коли я вийду, моя машина буде в такому вигляді, як тепер, ти отримаєш гроші.

- Буде зроблено. - Не випускаючи з рук пляшку, він втупився на машину, як кіт на мишачу нірку.

- Ти могла б пригрозити йому, як учора тому хлопцеві, що засунеш його яйця йому в глотку, - зауважила Пібоді.

- Навіщо погрожувати нешкідливим? - Єва увійшла до клініки, яка мала такий самий вигляд, як під час її попереднього візиту, і попрямувала прямо до реєстратури.
- Мені потрібно поговорити з доктором Діматто.

Чергова сестра похмуро подивилася на неї.

- Вона зараз із пацієнтом.

- Я почекаю там же, де минулого разу. Скажіть їй, що я не заберу в неї багато часу.

- Доктор Діматто сьогодні дуже зайнята.

- Забавно. Я - теж.

Єва спрямувала немигаючий погляд на сестру, і та, тяжело зітхнувши та роздратовано знизавши плечима, встала зі стільця. "Чому, - подумала Єва, - так багато людей обурюються, коли їм доводиться виконувати свою роботу?"

- Спасибі, - ввічливо подякувала вона, коли сестра відчинила двері в кімнату і відійшла вбік, пропускаючи її. - З вашої люб'язної посмішки я бачу, як вам подобається працювати з людьми. - Дивлячись на приголомшений вираз обличчя сестри, Єва зрозуміла, що знадобиться час, перш ніж її сарказм досягне мети.

Пройшовши до тісного маленького офісу, вона стала чекати Луїзу.

Очікування тривало двадцять хвилин, і лікарка явно не надто зраділа, коли знову побачила Єву.

- Будь ласка, швидше. У мене пацієнт зі зламаною рукою.

- Ви потрібні мені як консультант-експерт з медичних аспектів моєї справи. Попереджаю, що гонорар мізерний і при цьому є можливість ризику. Крім того, я дуже вимоглива до тих, хто зі мною працює.

- Коли приступати?

Єва не очікувала такої реакції і посміхнулася. Луїза витріщила на неї очі.

- Коли у вас найближчий вихідний?

- У мене немає повністю вільних днів, але завтра я починаю прийом із двох.

- Чудово. Рівно о восьмій ранку я чекаю на вас у моєму домашньому кабінеті.

Пібоді, дай доктору адресу.

- Я знаю, де ви живете, лейтенанте. - Тепер прийшла черга Луїзи посміхнутися. - Усім відомо, де живе Рорк.

- Отже, побачимося завтра о восьмій ранку.

Задоволена, Єва попрямувала до виходу.

- Думаю, мені сподобається з нею працювати, - сказала вона Пібоді, вийшовши в коридор.

- Мені подати заяву про її прийняття як консультанта?

- Поки що ні. - Подумавши про стерті файли і про поліцейських, не надто зацікавлених у розкритті справ, Єва похитала головою і сіла в машину. - Нехай попрацює неофіційно. Підключи нас до спостереження.

Пібоді створила жалісливу гримасу.

- А ланч?

- Чорт! Добре, але в цьому районі я нічого їсти не буду.

Вірна своєму слову, Єва спрямувала машину на північ і зупинилася, побачивши чистий ларьок. Вона купила собі порцію печені, а Пібоді - кебаб з овочами. Нашвидкуруч перекусивши, вони рушили далі.

Дивлячись на жваві вулиці, що проносяться повз, і вогні магазинів, що рекламують щорічний зимовий розпродаж, Єва розмірковувала. Ті, хто прагнув придбати товари задешево, відважно ігнорували мороз, але для кишенькових злодіїв і лохотронщиків це був невдалий час. Ніхто не зупинявся достатньо надовго, щоб його обібрали чи обдурили.

Утім, Єва помітила в кількох місцях карткову гру і пару злодюжок на роliках.

"Якщо хочеш чогось дуже сильно, - подумала вона, - маленькі незручності тебе не зупинять".

Люди чудово знали, що кишенькові злодії і грабіжники зайняті своїм рутинним промислом, і просто сподівалися, що зможуть уникнути з ними контакту. Бомжі, що шуляться від холоду, теж сподівалися - вони розраховували пережити зиму, уникнувши поцілунку смерті, що наздоганяв їх, коли мороз заповзав в імпровізовані оселі.

Кожен вірить, що саме йому пощастить, можливо, на це і розраховує вбивця? Ні в кого з його жертв немає ні рідних, ні друзів, ні коханих, які стали б ставити запитання.

Єва не чула жодного повідомлення про нещодавні вбивства по інформаційних каналах. Вочевидь, такі новини не піднімають рейтинг. Її зацікавило, як би прореагувала Надін Ферст на пропозицію ексклюзивного матеріалу, і зателефонувала їй.

- Це Ферст. Говоріть швидше - у мене ефір із десятої.

- Хочеш ексклюзивний матеріал, Надін?

- Даллас? - зраділа Надін. - Звичайно, хочу! А що з мене за це вимагатимуть?

- Просто зроби свою роботу. У мене вбивство бомжа...

- Не піде. Минулого місяця в нас уже була передача про бомжів - як вони мерзнуть і як їх убивають. Такі сюжети йдуть не більше двох разів на рік. Зараз занадто рано для повторення.

- Цього бомжа не просто вбили, а розрізали йому груди, вилучили серце і забрали з собою.

- Якщо йдеться про сатанинський культ, то ми робили таку передачу на минулий Геловін. Моєму продюсеру не потрібна ще одна. А ось про твоє сімейне життя з Рорком я б поговорила.

- Моє сімейне життя, Надін, стосується тільки мене. У мене є ще колишня повія, яка утримувала бордель. Її вбили кілька місяців тому і вилучили нирки.

У голосі Надін уперше почувся інтерес:

- Ці два випадки пов'язані один з одним?

- Спробуй з'ясувати сама, - запропонувала Єва, - а потім зателефонуй мені в офіс і постав це запитання знову.

Вона відключила зв'язок.

- Спритно зроблено, Даллас, - схвалила Пібоді.

- Надін за годину розкопає більше, ніж шість поліцейських за тиждень. Потім вона зателефонує мені з проханням про офіційну заяву та інтерв'ю. Я погоджуся, бо ціную співпрацю.

- Тобі слід було б поводити її за ніс, щоб підтримати традицію.

- Встигне. Підключи нас до спостереження, Пібоді. Ми поїдемо на квартиру до Спіндлер, і я хочу, щоб це було запротокольовано. Якщо дехто сумнівається, що зв'язок між злочинами встановлено, то нехай дізнається про це і як слід попітніє!

Сліди злочину давно прибрали, але Єва не шукала речових доказів. Їй потрібні були враження, а можливо, якщо пощастить, - одна-дві розмови із сусідами.

Спіндлер мешкала в одній вельми невибагливій, наспіх зведених будівлі. Спочатку планувалося, що ці тимчасові споруди знесуть і замінять надійнішими й естетично привабливішими протягом десяти років, але минуло вже кілька десятиліть, а потворні споруди з металу залишалися на місці.

Вуличний художник цікаво провів час, зображуючи оголені пари в різних стадіях злягання на гладкій сірій поверхні. Єва оцінила стиль і відчуття перспективи, а також вибір місця - у будівлі проживала більшість повій цього району.

Зовні не було ні камери стеження, ні навіть кодового замка. Якщо такі пристосування коли-небудь були, то їх давно знищили місцеві вандали.

Єва зробила крок у темний під'їзд із низкою подряпаних поштових скриньок і замкненим ліфтом.

- Вона жила у квартирі 4С, - сказала Пібоді й подивилася на брудні сходи з похиленими сходинками. - Доведеться підніматися пішки.

- Нічого, це допоможе тобі перетравити ланч.

Десь нагорі оглушлива музика змінилася пронизливим вереском. Кошмарні звуки відгукнулися луною по всій сходовій клітці, і Єва поморщилася. Проте це було краще, ніж пихтіння і стогони, що лунали з-за одних із тонких дверей на другому поверсі. Судячи з усього, там одна з повій заробляла свій гонорар.

- Звуконепроникність не належить до зручностей цього чарівного будиночка, - зауважила Пібоді.

- Сумніваюся, що це турбує мешканців.

Єва зупинилася і постукала у двері квартири 4С. Вуличні повії працювали день і ніч, але, як правило, позмінно, тому вона думала, що хтось із них може відпочивати вдома.

- Я не працюю до заходу сонця! - почулася відповідь. - Вимітайтеся!

Єва піднесла до вічка свій значок.

- Поліція. Я хочу поговорити з вами.

- Моя ліцензія в порядку. Ви не маєте права до мене чіплятися.

- Відкрийте, інакше побачите, маю я право чи ні.

Почулося злісне бурмотіння і клацання замків, потім двері злегка відчинилися, і в щілині з'явилося налите кров'ю каре око.

- У чому справа? Я намагалася хоч трохи поспати.

Судячи з ока, вона намагалася це зробити не без допомоги наркотиків.

- Скільки часу ви живете в цій квартирі?
- Кілька тижнів. Ну і що з цього?
- А де ви жили раніше?
- У квартирі навпроти. Слухайте, у мене є ліцензія і довідка про здоров'я...
- Ви були однією з дівчат Спіндлера?
- Так. - Двері відчинилися трохи ширше, з'явилися друге око і рот. - Ну і що з цього?

- Як вас звати?
- Менді. Ну і що з...
- Так-так, це я вже чула. Відкрийте, Менді. Мені потрібно поставити вам кілька запитань про вашу колишню господиню.

- Вона мертва - це все, що я можу вам сказати.

Однак Менді все-таки відчинила двері. Її коротке волосся стирчало в різні боки, і Єва подумала, що на роботі вона, подібно до багатьох її колег, користується перукою. Можливо, їй було не більше тридцяти, але виглядала вона років на десять старшою. Вочевидь, усі свої заробітки Менді витрачала на догляд за тілом - пишним і округлим, з великими грудьми, напруженими під тонким вицвілим рожевим халатом. Єва вважала, що для жінки її професії це розумне капіталовкладення: клієнти рідко звертають увагу на обличчя.

Зробивши крок через поріг, Єва зазначила, що квартиру пристосували для двох різновидів бізнесу. Завіса посередині розділяла кімнату навпіл, в одній половині знаходилися два ліжка на коліщатках, іншу займав письмовий стіл з комп'ютером і телефоном. Над столом висіла дошка, на якій були позначені види послуг та їхня вартість.

- Це ви успадкували бізнес Спіндлер?
- Ми вчотирьох. Хтось же має утримувати стайню, і ми вирішили, що якщо візьмемося за це, то зможемо скоротити роботу на вулицях. - Менді посміхнулася. - Ганятися за клієнтами в розпал зими мало радості.
- Охоче вірю. Ви були поблизу тієї ночі, коли вбили Спіндлер?
- Загалом, так - приходила і йшла. Тієї ночі справи йшли жваво. - Вона сіла на стілець і витягнула ноги. - Не було так до біса холодно, як зараз.

- У вас при собі реєстраційна книга?
Менді одразу похмурішала.
- Вам нема чого пхати носа в мої книги! Я веду справи як треба!
- Тоді не намагайтеся мене переконати, ніби не пам'ятаєте, де ви були. Навіть у такому барлозі, як цей, господиню ріжуть не щоночі.

- Звичайно, я пам'ятаю. - Вона смикнула плечем. - У мене якраз була перерва, коли Ліда знайшла її і підняла крик. Господи, вона волала, як незаймана, яку гвалтують! Стала бити в мої двері й кричати, що стара сука здохла і що там повно крові. Я веліла їй заткнутися і викликати копів, якщо вона хоче, а сама лягла подрімати.

- Навіть не перевіривши, що тут коїться?
- Чого заради? Якщо стара мертва, її вже не воскресити, а якщо ні - тим краще.
- Скільки часу ви працювали на неї?
- Шість років. - Менді позіхнула. - Тепер я працюю на себе.

- Вона вам не подобалася?

- Я їй на дух не переносила! Та до неї ніхто інакше не ставився - я вже говорила іншим копам. Я нічого не бачила і не чула, а якби бачила, то їй пальцем би не поворохнула.

- З яким копом ви розмовляли?

- Звідки я знаю? З якоюсь бабою. Усі ви однієї породи. Вони не стали здійсмати через це галас. Не зрозумію, чого ви смикаєтеся.

- Ви не знаєте моєї породи, Менді, але я знаю вашу. - Єва впритул подивилася на неї. - А "смикаюся" я тому, що дещо мені здається дивним. Жінка утримує притон і отримує щодня готівкою. У банк вона серед ночі не побіжить - піде тільки вранці, коли ваша "зміна" закінчить роботу. Проте серед ночі її вбили, а я не виявила в жодному рапорті згадки про те, що в її квартирі знайшли якісь гроші.

Менді закинула ногу на ногу.

- Ну і що з цього? Отже, один із копів їх привласнив.

- Думаю, копу вистачило б розуму не забирати все. Сумніваюся, що, коли сюди прибула поліція, тут щось залишалось. Краще розкажіть, як усе сталося, інакше я впритул займуся вами і вашими книжками - і все з вас витягну. Мені начхати, якщо ви взяли її гроші, але я маю знати, що тут трапилося тієї ночі. - Зробивши паузу, щоб дати Менді переварити почуте, Єва додала: - Отже, ваша подруга постукала до вас у двері й повідомила, що господиня мертва. Ми обидві чудово знаємо, що ви не повернулися і не лягли спати. Тож почнемо з цього місця ще раз.

Менді уважно вивчала обличчя Єви. Жінка її професії, яка збирається дожити до відходу на спокій, волею-неволею мала навчитися розбиратися в людях. Вона зрозуміла, що цей коп не заспокоїться, поки не доб'ється відповіді.

- Все одно хто-небудь привласнив би ці гроші. Ми з Лідою поділили їх. Ну, і кому це завадило?

- Отже, ви увійшли сюди - і що побачили?

- Мені не потрібно було входити в спальню, щоб переконатися, що вона мертва. Досить було зазирнути - стільки крові, та й запах...

- О'кей, розкажіть, що відбувалося вночі. Ви сказали, що йшли і приходили, бо справи йшли жваво. Вам відомо, які клієнти тут зазвичай бувають. Ви бачили кого-небудь, хто був на них не схожий?

- Слухайте, я не маю наміру вплутуватися в різне поліцейське лайно через цю стару суку!

- Якщо не хочете вплутуватися, то розкажіть, кого і що ви бачили. Інакше ви станете важливим свідком, який до того ж міг знищити речові докази. - Єва знову зробила паузу, даючи Менді можливість зрозуміти, звідки дме вітер. - Я можу отримати ордер на ваше тимчасове затримання.

- Чорт би вас побрав! - Менді встала, підійшла до міні-бару і вийняла банку пива. - Я працювала всю ніч як проклята! Ну, бачила я пару мужиків, які начебто не були схожими на місцевих, коли приводила чергового клієнта... Я ще подумала: "Чорт візьми, я тягну ще одного голодуна, а хтось підчепив цих двох франтів, які виглядають так, немов у них грошей кури не клюють!"

- І який же вони мали вигляд?

- На них були дорогі пальта, і кожен ніс щось на кшталт сумки або валізки. Я вирішила, що вони принесли із собою свої сексуальні іграшки.

- Ви впевнені, що бачили двох чоловіків?

- А кого ж іще? - Вона ковтнула пива. - Їх було двоє, це точно. Я прийняла їх за чоловіків, але до пуття не змогла роздивитися, бо на мені висів цей придурок.

Єва кивнула і присіла на край столу.

- Гарзд, Менді. Повторимо все ще раз і подивимося, чи не покращить це вашу пам'ять.

Зазвичай Єва сприймала бали, прийоми та інші світські заходи, як гіркі ліки. Вона намагалася якомога більше уникати їх - що їй нечасто вдавалося після того, як вона вийшла заміж за Рорка, - а коли не могла відкрутитися, то зціплювала зуби і намагалася ігнорувати гіркоту в роті.

Однак на благодійний прийом у Центрі Дрейка Єва очікувала з нетерпінням. Цього разу це було частиною її роботи, хоча зброю довелося залишити вдома - заховати її під вечірньою сукнею було неможливо.

Єва вирішила вдягнути один з виробів Леонардо, який останнім часом став одним з наймодніших кутюр'є. У неї був багатий вибір. Відтоді, як Леонардо увійшов у життя Мевіс - а отже, і самої Єви, - її гардероб, окрім джинсів, штанів, сорочок і одного сірого костюма, почав містити вбрання, що здавалося їй підходящим тільки для театральної трупі.

Єва дістала з шафи довгу сукню мідно-червоного кольору, яка їй подобалася. Вона доходила їй до щиколоток, і вона навіть подумала про те, щоб прикріпити вище за коліно паралізатор, але потім сховала його разом зі значком у вечірню сумочку - просто про всяк випадок.

Опинившись у бальному залі серед ошатних людей, блиску золота й коштовного каміння, Єва зрозуміла, що вчинила правильно: зброя була б тут недоречною. Голова її злегка паморочилася від аромату оранжерейних квітів, надушених тіл і волосся. Неголосно грала музика. Офіціанти в чорній уніформі розносили шампанське й різні модні екзотичні напої в кришталевих келихах. Шум голосів іноді переривався приглушеним сміхом.

На погляд Єви, ніщо не могло виглядати більш надумано, фальшиво і нудно. Вона вже збиралася сказати про це Рорку, коли почувся радісний крик і різкий звук кришталю, що б'ється.

Мевіс Фрістоун змахнула унизаною перснями рукою, недбало вибачилася перед офіціантом, якого штовхнула, і кинулася крізь натовп у туфлях на п'ятидюймових підборах, чий срібний колір ефективно відтіняв вкриті яскраво-блакитним лаком нігті.

- Даллас! - вигукнула вона, кинувшись на шию Єві. - Не очікувала, що ти прийдеш. Ти маєш шикарний вигляд - потрібно, щоб тебе побачив Леонардо. Він зараз у гардеробі і, по-моєму, близький до непритомності. Я порадила йому прийняти таблетку, а то він ось-ось почне кидатися на людей. Привіт, Рорк!

Перш ніж Єва встигла щось сказати, Мевіс уже стиснула в обіймах Рорка.

- Чорт забирай, ви обидва виглядаєте якимись загальмованими! Ще не встигли випити? А я вже проковтнула три "торнадо"!

- Це помітно. - Рорк не втримався від усмішки. Мініатюрна, як ельф, Мевіс галасливо пустувала, виявляючи всі ознаки непомірного вживання алкоголю.

- Ти маєш рацію. Але в мене із собою мій кишеньковий "протверезник", тож я зможу протриматися, поки демонструватимуть колекцію Леонардо. А тепер...

Вона спробувала вхопити черговий келих у офіціанта, що проходив повз, і ледве втрималася на ногах. Єва обійняла її за плечі.

- А тепер давай чимось закусямо.

Вони являли собою вельми мальовниче тріо: Рорк, у чорному фрак, елегантний і надзвичайно сексуальний, висока худорлява Єва в мідно-червоному вечірньому вбранні й Мевіс у сріблястому напівпрозорому вбранні, крізь яке виднілася ящірка, витатуйована на правому стегні. Волосся, що спадало на плечі, було пофарбоване в такий самий яскраво-блакитний колір, як і нігті.

- Ми поїмо як слід після шоу, - відгукнулася Мевіс, але все-таки відкусила шматочок тістечка.

- Навіщо чекати? - Єва наклала повну тарілку закусок і простягнула її подрузі.

- Чорт забирай, щось підлога піді мною хитається. - Мевіс розсміялася, притиснувши руку до живота. - Мабуть, краще зробити перерву, а то я сама почну на всіх кидатися. Краще я візьму свій "протверезник" і піду до Леонардо. Він завжди так нервує перед шоу. Рада була вас побачити, хлопці. А то тут суцільні зануди.

- Іди до свого Леонардо, - сказала Єва. - А мені доведеться залишитися і розмовляти з занудами.

- Сядемо поруч за обідом, гаразд? І вже тоді посміємося над цим збіговиськом! - Тряхнувши блакитним волоссям, вона побігла геть.

- Ми випускаємо наприкінці місяця її диск і відеокасету, - сказав Рорк Єві. - Цікаво, що подумає світ про Мевіс Фрістоун?

- Він не зможе протистояти її чарам. - Єва посміхнулася. - Представ мене, будь ласка, всім цим занудам. Я сподіваюся змусити декого понервувати.

Їй уже не було нудно. Кожне нове обличчя вона сприймала як потенційного підозрюваного. Почувши, що вона - поліцейський з відділу розслідування вбивств, одні натягнуто посміхалися, інші мовчки кивали, а треті здивовано піднімали брови.

Єва помітила серед присутніх доктора Міру, Кегні і, з деяким здивуванням, Луїзу Діматто. Вирішивши залишити їх на потім, вона простягнула руку доктору Тіа Во, якій її щойно представили.

- Я чула про вас, лейтенанте.

- Справді?

- Так. Я ніколи не пропускаю місцеві новини. За останній рік ви часто в них фігурували - завдяки Рорку і власним подвигам.

Голос цієї високої жінки був грубуватим, але аж ніяк не неприємним. У чорній сукні вона мала строгий і величний вигляд. На ній не було жодних коштовностей, окрім маленької золотої брошки у вигляді стародавнього медичного символу - двох змії, що обвилися навколо жезла, увінчаного крилами.

- Ніколи не думала про поліцейську роботу, як про подвиг, - усміхнулася Єва. На губах доктора Во промайнула усмішка, але очі залишалися холодними.

- Я не хотіла вас образити. Телевізійні новини мені часто здаються найкращою формою розваги. Вони показують людей набагато реальнішими, ніж книжки або відео. До того ж мене завжди цікавили злочини.

- Мене теж. - Початок був непоганий. - До речі, я зараз займаюся справою, яка може вас особливо зацікавити. Серійні вбивства. Жертви - бомжі, наркомани і повії.

- Їхньому життю не позаздриш, - зауважила Во.

- Смерті - теж. У кожної з жертв хірургічним способом видалено якийсь орган. Причому операцію проводив явно досвідчений хірург.

Очі доктора Во блиснули.

- Я нічого про це не чула.

- Ще почуєте, - безтурботно відгукнулася Єва. - Зараз я встановлюю зв'язки і перевіряю різні версії. Ви ж фахівець із трансплантації органів, доктор Во? - Єва зробила паузу, помітивши, як її співрозмовниця відкрила й одразу ж закрила рот. - Цікаво, чи не виникне і у вас якась версія - з медичної точки зору?

- Ну... - Її довгі пальці з коротко стриженими нігтями, що не знають лаку, смикали брошку. - Можливо, це пов'язано з чорним ринком, хоча доступність штучних органів спростовує таке припущення.

- До того ж вилучені органи здоровими не назвеш.

- От як? Тоді це справа рук маніяка, хоча я, зізнатися, ніколи не розбиралася в психології. З тілом усе зрозуміло - це машина, яку можна відремонтувати або налаштувати. А ось у психіки, навіть якщо вона здорова клінічно, стільки шляхів, примх, можливостей для помилок... Але ви маєте рацію, це цікавий випадок.

Погляд доктора Во кинувся кудись у простір. "Їй хочеться піти, - усміхнулася Єва про себе, - але вона не знає, як від мене звільнитися, не образивши Рорка. І все через його гроші!"

- Моя дружина - першокласний коп. - Рорк поклав руку на плече Єви. - Вона не заспокоїться, поки не знайде того, що шукає. Вважаю, у вас із нею багато спільного. Поліцейським і лікарям однаково необхідні дисципліна і цілеспрямованість.

- Мабуть. - Во несподівано обернулася і застережливо підняла палець.

Єва одразу впізнала Майкла Вейверлі - за фото у файлі з його даними. Він був наймолодшим у її списку хірургів і був нинішнім президентом АМА.

Вейверлі досить високий, щоб Ледо дивився на нього знизу вгору, подумала Єва. Виглядав він вельми привабливо і менш традиційно порівняно з колегами - золотисте волосся доходило до плечей, а під смокінгом була чорна сорочка без коміра зі срібними гудзиками.

- Тіа! - Незважаючи на напружену позу доктора Во, Вейверлі посміхнувся і поцілував її в щоку, потім простягнув руку Рорку. - Радий бачити вас знову. Ми в Центрі Дрейка високо цінуємо вашу щедрість.

- Якщо вона служить благій меті, для мене це тільки задоволення. Моя дружина, - представив Рорк Єву, не знімаючи руки з її плеча. Він відчував суто чоловічий інтерес у спрямованому на неї погляді Вейверлі і не надто його схвалював. - Лейтенант Єва Даллас.

- Лейтенант? - Вейверлі знову посміхнувся і простягнув руку. - Ах так, я забув. Радий з вами познайомитися. Можна бути впевненим, що місто в безпеці, раз ви змогли приєднатися до нас сьогодні ввечері?

- Коп ніколи ні в чому до кінця не впевнений, докторе.

Він розсміявся і дружньо потиснув її руку.

- Тіа вже зізналася вам у своєму таємному інтересі до злочинів? Якщо не брати до уваги медичних журналів, вона читає виключно детективи.

- Я якраз розповідала їй про одну з моїх справ.

Єва коротко виклала Вейверлі факти, спостерігаючи, як змінюється вираз його обличчя: ввічливий інтерес, здивування, спантеличеність і, нарешті, розуміння...

- Ви вважаєте, що це справа рук хірурга? У таке важко повірити.

- Чому?

- Присвятити довгі роки порятунку людських життів тільки для того, щоб забирати їх без видимої причини? Це дивно. Але інтригуюче. У вас уже є підозрюваний?

- Навіть кілька, але поки що жодного очного. Нині я придивляюся до провідних хірургів міста.

Вейверлі коротко усміхнувся.

- Включно зі мною та моєю приятелькою? Як приємно! Тіа, ми з тобою підозрювані у справі про вбивство!

- Іноді тебе підводить почуття гумору, Майкл. - Доктор Во сердито відвернулася. - Прошу вибачення.

- Вона сприймає все занадто серйозно, - пробурмотів Вейверлі. - То що ж, лейтенанте, ви не збираєтеся запитати мене про моє місцеперебування в ніч убивства?

- Ідеться не про одну ніч, - безтурботно відгукнулася Єва. - І це було б дуже корисно.

Вейверлі здивовано заморгав - його усмішка зблякла.

- Ну, зараз навряд чи час і місце це обговорювати.

- Тоді призначте зручний для вас час.

- От як? - Його голос упав на кілька градусів і зупинився на нулі. - Бачу, лейтенанте, ви берете бика за роги.

Вейверлі здавався ображеним, але не переляканим. "Очевидно, він просто не очікував, що його почнуть розпитувати", - подумала Єва.

- Буду вдячна вам за співпрацю. Рорк, ми повинні привітатися з Мірою.

- Звичайно. Прошу вибачення, Майкл. - Пробираючись крізь натовп, Рорк шепнув на вухо Єві: - Спритно зроблено!

- Я досить часто спостерігала, як ти ввічливо осаджуєш кого-небудь, і засвоїла техніку.

- Дякую, люба. Я дуже гордий.

- Тоді знайди мені ще кого-небудь.

Рорк окинув натовп поглядом.

- Ганс Вандергавен має тобі підійти.

Він підвів її до великого чоловіка з блискучою лисиною й акуратною сивою бородою, що стояв біля мініатюрної, але повногрудої рудоволосої жінки.

- Мабуть, остання дружина доктора, - шепнув Єві Рорк.

- Очевидно, він віддає перевагу молоденьким.

- І добре складених, - погодився Рорк, зробивши крок уперед, перш ніж Єва встигла уїдливо прокоментувати його зауваження. - Здрастуйте, Гансе.

- Рорк! - Його звучний голос луною відгукнувся залом. Живі карі очі зупинилися на Єві. - Напевно, це ваша дружина? Радий познайомитися. Ви, здається, служите в поліції?

- Абсолютно вірно.

Єві не надто подобалося, як він нишпорив по ній очима, цілуючи руку. Однак це, мабуть, анітрохи не турбувало нову місіс Вандергавен, яка доволі нерозумно

посміхалася, стоячи з келихом шампанського в руці, на безіменному пальці якої виблискував величезний діамант.

- Моя дружина Фон, - представив Вандергавен.

- Єва Даллас.

- О! - Фон захихотіла, витріщивши на Єву блакитні очі. - Я ще ніколи не розмовляла з жінкою-поліцейським!

Єва не мала наміру виправляти це упущення і легенько штовхнула Рорка ліктем. Одразу зрозумівши, що від нього вимагається, він зробив крок до Фон і почав розхвалювати її сукню.

Єва переключила увагу на Вандергавена.

- Я помітила у доктора Во брошку, яка дуже нагадує ваш значок.

Він торкнувся рукою золотої шпильки в петлиці.

- Кадукей - наш маленький знак пошани. Думаю, у вашої професії теж є свої символи. Хоча напевно ви попросили Рорка відволікти мою чарівну дружину, щоб обговорити зі мною подібні аксесуари.

- Саме так. Ви дуже спостережливі, лікарю.

Погляд Вандергавена став серйозним.

- Колін говорив мені, що ви розслідуєте вбивство, яке супроводжувалося крадіжкою органа, - продовжував він, злегка понизивши голос. - Ви дійсно вважаєте, що в цьому брав участь хірург?

- Так, і до того ж дуже досвідчений. - Тепер можна було обійтися без передмов, і Єва була вдячна Вандергавену, хоча він і входив до її списку підозрюваних. - Сподіваюся, я можу розраховувати на вашу допомогу? Мені потрібно поговорити з вами протягом найближчих кількох днів.

- Я міг би зробити ображений вигляд, але не стану цього робити. - Він підняв чарку, у якій, як Єва зрозуміла за кольором і запахом, було віскі, а не один із модних коктейлів. - Я розумію, що це необхідно з вашої точки зору. Хоча, по-моєму, жоден лікар не здатний позбавити людину життя так холоднокривно і безглуздо, як ви описали Коліну.

- Це здається безглуздом, поки ми не знаємо мотиву. - Єва помітила, як щільно стиснулися туби Вандергавена. - Скоєно вбивство, вилучено орган, і операцію, на думку кількох експертів, провів досвідчений хірург. У вас є інша теорія?

- Якийсь бузувірський культ. - Він сьорбнув віскі і глибоко зітхнув. - Вибачте, що я сприймаю це так близько до серця, але ми говоримо про медичну спільноту - практично про мою родину. На мій погляд, це справа рук якоїсь секти, члени якої, зрозуміло, мають медичну підготовку. Часи хірургів, які полюють за людськими органами, канули в минуле. Яка користь від нездорових органів?

Єва подивилася йому в очі.

- Здається, я не згадувала, що вилучений орган був нездоровим.

Настала невелика пауза.

- Ви казали, що його вилучили в бездомного, - нарешті відгукнувся Вандергавен.

- У цієї категорії людей не може бути здорових органів. Прошу вибачення. Нам із дружиною потрібно відійти.

Він узяв за лікоть Фону, яка все ще хихикала, і відвів її вбік.

- Ти в мене в боргу. - Рорк узяв із таці келих шампанського і зробив великий ковток. - Тепер мені всю ніч буде снитися це ідіотське хихикання.

- У неї багато дорогих брязкалец. - Єва задумливо схилила голову набік, вивчаючи діадему, що саяла у волоссі Фон. - Усі ці штуки - справжні?

- У мене немає з собою лупи, - сухо відповів Рорк, - але виглядають вони справжніми. Її діаманти і сапфіри я оцінюю приблизно в чверть мільйона. Утім, першокласний хірург може собі таке дозволити. - Він передав їй келих. - Хоча Вандергавен має зазнавати певних труднощів, бо колишні дружини та їхні діти висмоктують солідну частину його гонорарів.

- Цікаво... Він одразу перейшов до справи, і моя версія йому явно не сподобалася. - Єва ковтнула шампанське і віддала келих Рорку. - Схоже, Вандергавен і Кегні консультувалися один з одним з цього приводу.

- Це цілком зрозуміло. Вони колеги і друзі.

- Можливо, Міра повідомить мені якісь відомості особистого порядку про цю компанію.

Рорк звернув увагу на зміну ритму музики.

- Зараз почнеться показ мод. Поговоримо з Мірою пізніше. Здається, вона зайнята цікавою розмовою.

Єва вже це помітила. Кегні щось говорив Мірі, і, судячи з його похмурого обличчя, тема розмови була серйозною і неприємною.

Міра похитала головою, щось відповіла, потім поплескала його по руці й зробила крок убік.

- Він чимось її засмутив, - зауважила Єва. - Може, все-таки підійдемо до неї? Дізнаємося, у чому справа...

Але тут гримнула музика, і всі заметушилися, прагнучи зайняти зручне місце для майбутньої демонстрації. Єва загубила з поля зору Міру, але раптово опинилася вічна-віч з Луїзою Діматто.

- Даллас? - Луїза досить холодно кивнула. На ній була проста, але елегантна бузкова сукня, волосся модно зачесане, а діамантові сережки не виглядали імітацією. - Не очікувала зустріти вас тут.

- Я теж. - Якщо говорити точніше, Єва не очікувала побачити Луїзу такою ошатною, надушеною і процвітаючою. - У клініці ви мали зовсім інший вигляд, докторе Діматто.

- У Головному поліцейському управлінні ви теж, очевидно, маєте інший вигляд, лейтенанте.

- Я змушена мати вигляд відповідно до оточення, - сухо сказала Єва.

- Я теж. - Луїза простягнула руку Рорку. - Луїза Діматто. Я консультуватиму вашу дружину. Думаю, за цей час ми або станемо кращими друзями, або зненавидимо одне одного.

- Можу я зробити ставку? - усміхнувся Рорк.

- Треба подумати про умови. - Луїза подивилася на перших моделей, що з'явилися на подіумі. - Вони завжди нагадують мені жирафів.

- Спостерігати за жирафами набагато веселіше, - зауважила Єва. - Мені здається, якби Центр Дрейка залишив при собі всі бакси, які витратив на цей захід зі збору коштів, не було б потреби його влаштовувати.

- Ти занадто раціоналістична, люба, щоб зрозуміти мету подібних заходів. Що дорожче вони обходяться, то щедрішими будуть пожертвування і тим веселіше організатори стануть поплескувати один одного по спині, порахувавши внески.

- До того ж це привід для спілкування, - вставила Луїза, удостоївши Рорка посмішкою. - Медичні світила приходять із дружинами та коханками, спілкуються одне з одним і з різними стовпами суспільства на кшталт Рорка.

- Гарний стовп! - фиркнула Єва.

- Думаю, Луїза розуміє, що кожен, хто має чільне становище у фінансовій сфері, автоматично стає стовпом, - манірно заявив Рорк.

- І його дружина отримує такий самий статус, - додала Луїза.

- Ну, скажімо, з копів виходять нікуди не придатні стовпи. - Єва відірвала погляд від демонстрації мод прийдешньої весни й уважно подивилася на Луїзу. - Отже, ми з'ясували причину присутності тут мене і Рорка, але як щодо вас? Яким чином лікарка, яка працює в безоплатній клініці, купує квиток на такий захід у Центрі Дрейка?

- Цьому лікарю не доводиться купувати квиток, будучи племінницею його керівника. - Луїза примудрилася, незважаючи на натовп, дотягнутися до таці й схопити келих шампанського.

- Ви племінниця Кегні?

- Вгадали.

"Друзі, колеги, родичі... - подумала Єва. - У таких компаніях усі липнуть одне до одного, як грудки бруду, перегороджуючи шлях стороннім".

- Чому ж ви працюєте в нетрях, а не у фешенебельному районі?

- Тому що, лейтенанте, я роблю те, що мені подобається. Побачимося вранці. - Луїза кивнула Рорку і зникла в натовпі.

Єва повернулася до чоловіка.

- Привітай мене: я щойно найняла консультантом племінницю одного з підозрюваних.

- І ти залишиш її при собі?

- Поки що так. - Єва знизала плечима. - Подивимося, як підуть справи.

Коли остання довгонога модель зісковзнула зі срібного подіуму і музика знову змінила ритм, заманюючи пари на викладену глянцевими плитками підлогу танцювального залу, Єва спробувала визначити, що за продукт маскує хитромудру за формою споруду на її тарілці.

Поруч із нею Мевіс совалася на стільці, занадто збуджена, щоб їсти.

- Колекція Леонардо була найкращою, правда? Інші не йдуть з нею ні в яке порівняння! Рорк, ти маєш купити Даллас ту червону сукню з голою спиною.

- Цей колір їй не підійде. - Леонардо прикрив своєю ручищею мініатюрні пальчики Мевіс.

У його очах світилися любов і полегшення. Незважаючи на масивну статуру, у нього було серце шестирічної дитини, яка очікує першого шкільного дня. Перед шоу

він і справді, як висловилося Мевіс, був готовий на всіх кидатися. Але зараз, коли все було позаду, він знову став добродушним і безпосереднім.

- А ось сукня із зеленого атласу... - Леонардо боязко посміхнувся Рорку. - Зізнаюся, я працював над нею, думаючи про Єву. Колір і крій якраз для неї.

- Отже, вона його отримає. Чи не так, Єво?

Заклопотана думками про те, що на її тарілці - м'ясо чи якийсь сурогат, - Єва кинула невпопад:

- Я тут уже дещо отримала. Якого біса вони не скажуть прямо, чим годують гостей?!

- Це *cuisine artiste* (Художня кулінарія (франц.)) , - пояснив Рорк. - Естетика в ній часто превалює над смаковими відчуттями. - Нахилившись, він поцілував Єву. - Не засмучуйся, ми купимо піцу дорогою додому.

- Вдала думка. Але спочатку я маю пошукати Міру і спробувати сполохати когось іще.

- Я піду з тобою. - Рорк піднявся.

- Гаразд. Шоу було приголомшливим, Леонардо. Мені особливо сподобалася та зелена сукня.

Просяявши від задоволення, Леонардо притягнув Єву до себе і чмокнув у щок. Відходячи, вона чула, як Мевіс каже Леонардо, що має відзначити його успіх ще одним келихом "торнадо".

Столи з білосніжними скатертинами і срібними свічниками стояли по всьому бальному залу. Шість величезних люстр проливали сріблясте, приглушене плафонами світло з високої стелі. Офіціанти снували туди-сюди, розливаючи вина і прибираючи посуд зі справді хореографічною елегантністю.

Напої поступово розв'язували язики. Розмови і сміх ставали дедалі гучнішими. Люди переходили від одного столу до іншого і, як звернула увагу Єва, більше хвалили їжу, ніж їли її.

- У скільки ж обійшлася кожна тарілка - сотень у п'ять чи десять? - запитала вона Рорка.

- Думаю, трохи більше.

- Кошмар! Дивись, Міра йде до виходу. Мабуть, до туалету, бо її чоловік не з нею. Мабуть, я її наздожену. - Єва покосилася на Рорка. - Чому б тобі не поблукати в натовпі й не послухати, про що вони базикають, якщо вже всі так розслабилися?

- Із задоволенням. Але за це я хочу один танець і пепероні до моєї піци.

Єва усміхнулася.

- Згодна. Я ненадовго.

Вона попрямувала до дверей, через які вийшла Міра, пройшла через просторий вестибюль і відшукала жіночу туалетну кімнату. Усі стіни тут були обвішані підсвіченими дзеркалами, на рожевих поличках під ними стояли флакончики з парфумами і кремами, лежали одноразові гребінці і щітки, гелі для волосся, лосьйони і пульверизатори. Черговий у чорно-білому вбранні був готовий у будь-який момент прийти на допомогу. Якби мадам загубила губну помаду або будь-що ще, він залюбки відчинив би стінну шафу, запропонувавши гості широкий вибір усіляких аксесуарів будь-яких сортів і відтінків.

Міра сиділа на стільці перед дзеркалом, увімкнувши підсвічування, і збиралася поправити макіяж. "Виглядає вона блідою і нещасною", - подумала Єва. Не бажаючи бути нав'язливою, вона хотіла потихеньку вислизнути, але Міра обернулася і побачила її.

- Я чула, що ви тут, Єво, - усмінулася вона.

- А я вже бачила вас. - Єва підійшла до ряду стільців. - Але почався показ мод, і ми захопилися.

- Видовище справді захопливе. Було кілька чудових зразків, але мушу визнати, що Леонардо залишається неперевершеним. Адже на вас його сукня?

- Так. Він спеціально конструює для мене простіші вбрання.

- Отже, він вас розуміє.

- У вас засмучений вигляд, - не втрималася Єва й одразу зніяковіла, помітивши, як очі Міри розширилися від здивування. - Вибачте, якщо я лізу не у свою справу, але... Щось не так?

- Зі мною все гаразд. Невелика мігрень - ось і все. Я вирішила ненадовго вибратися з натовпу. - Вона повернулася до дзеркала і почала підфарбовувати губи.

- Я бачила, як ви розмовляли з Кегні, - зауважила Єва. - Точніше, він говорив із вами. Чим він вас засмутив?

- Це що, допит третього ступеня? - Міра вимовила це різкіше, ніж хотіла б, і швидко додала; - Вибачте, я не повинна була так говорити. Я не засмучена, а... стурбована. Але мені здавалося, я добре це приховую.

- Просто я тренований спостерігач. - Єва спробувала посміхнутися. - Ви завжди маєте бездоганний вигляд.

- Справді? - Міра з усмішкою подивилася в дзеркало. Досвідчений погляд помічав усі вади, але чисто жіночому марнославству лестило, що Єва вважає її зовнішність бездоганною. - А я якраз подумала, що час скористатися тутешнім асортиментом послуг.

- Я мала на увазі не тільки зовнішність, а й манери. Сьогодні ви не така ж незворушна, як завжди. Якщо причина особиста, я замовкаю, але якщо вона стосується Кегні та мого розслідування, то мені потрібно про це знати.

- Причина і особиста, і неособиста. Колін мій старий друг. - Вона зустрілася очима з Євою. - Колись ми були більше, ніж друзями.

- О! - Зніяковівши, Єва відкрила сумочку, але, згадавши, що поклала туди тільки зброю і значок, поспішно закрила її і взяла з прилавка щітку.

- Це було ще до того, як я познайомилася з моїм чоловіком. Ми з Коліном залишаємося друзями, хоча тепер не такими вже й близькими... Але в нас є минуле, Єво. Я не думала, що це має значення, коли ви попросили мене про консультацію. Але виявилося, що все набагато складніше, ніж можна було припустити.

- Якщо ви хочете відмовитися...

- Не хочу. Саме це я і сказала Коліну. Природно, він занепокоєний вашим розслідуванням, розуміючи, що разом із багатьма хірургами буде під підозрою, поки справу не розкриють. Колін сподівався, що я триматиму його в курсі того, що вам і мені вдасться виявити.

- Він просив вас передавати йому конфіденційну інформацію?

- Ну, не настільки прямо, - поспішно сказала Міра. - Зрозумійте, Колін відчуває відповідальність за своїх підлеглих.

- І все одно друг не повинен був просити вас робити неетичні вчинки, - відрізала Єва.

- Можливо, але він зараз відчуває сильний стрес. Боюся, ця справа позначиться на нашій дружбі, якщо зовсім не покладе їй край. Але в мене теж є почуття відповідальності. - Вона глибоко зітхнула. - Тепер ви маєте право шукати собі іншого фахівця-консультанта. Я зрозумію, якщо ви це зробите.

Єва відклала щітку і подивилася в стурбовані очі Міри.

- Завтра я повідомлю вам нові дані і сподіваюся отримати від вас інформацію на початку наступного тижня.

- Дякую.

- Ви не повинні мені дякувати. Мені потрібен найкращий консультант, а краще за вас я нікого не знайду. - Вона швидко встала, побачивши сльози, що блиснули в очах Міри. - До речі, що ви знаєте про племінницю Кегні - Луїзу Діматто?

- Не надто багато. - Намагаючись заспокоїтися, Міра закрила помаду. - Луїза завжди йде своєю дорогою. Вона дуже розумна, цілеспрямована і незалежна.

- Чи можу я їй довіряти?

Чисто інстинктивно Міра ледь не відповіла "так", але потім відкинула особисті почуття.

- Мабуть. Але я вже сказала, що не дуже добре її знаю.

- Гаразд. Ви хочете, щоб я побула з вами?

Звук, який видала Міра, був чимось середнім між усмішкою і схлипуванням. Єва майже зі страхом очікувала ствердної відповіді.

- Ні. Я просто посиджу трохи в тиші.

- Тоді я краще піду в зал. - Єва рушила до дверей, але, не доходячи, обернулася. - Міро, якщо все почне вказувати на Кегні, ви зможете з цим упоратися?

- У такому разі це буде вже не та людина, яку я знала і колись любила. Так, я зможу впоратися.

Однак коли Єва вийшла, Міра заплющила очі й дозволила собі поплакати.

"Інтуїція - це одне, а факти - зовсім інше", - вирішила Єва наступного ранку. Родинні зв'язки між Коліном Кегні та її новим консультантом були надто близькими, щоб їх ігнорувати. Засунувши руки в кишені, вона постояла біля вікна, за яким снігопад однаково не давав змоги щось добре розгледіти, потім підійшла до комп'ютера і витребувала дані про Луїзу Діматто.

"Діматто Луїза Енн, ідентифікаційний номер 3452-100-34ФВ. Народилася 1 березня 1971 р. у Вестчестері, штат Нью-Йорк. Сімейний стан - незаміжня. Дітей немає. Батьки - Алісія Кегні Діматто і Марк Роберт Діматто. Братів і сестер немає. Нинішня домашня адреса - Нью-Йорк, сектор С, Г'юстон-авеню, 28. Нинішнє місце роботи - практикуючий лікар у клініці на Канал-стріт. Обіймає цю посаду два роки. Закінчила з відзнакою Гарвардську медичну школу. Стажування проходила в лікарні Рузвельта..."

Єва наказала комп'ютеру видати інформацію про фінансовий стан Луїзи і неуважно обернулася, коли Рорк увійшов до кімнати.

"Платня в клініці на Канал-стріт - 30 000 доларів на рік..."

- Діамантові сережки, які були на ній учора ввечері, не купиш на жалюгідні тридцять тисяч, - фиркнула Єва. - Я й то отримую більше!

"Доходи з трастового фонду, цінних паперів і відсотків становлять приблизно 268 000 доларів на рік..."

- Це вже щось. Чому б їй із таким доходом не жити в якомусь шикарному районі?

- Тому що квартиру там не купиш і за чверть мільйона, - відгукнувся Рорк і кинув погляд на монітор. - Кого ти перевіряєш - цю молоду лікарку?

- Так. Вона буде тут за кілька хвилин. Мені потрібно вирішити, брати її консультантом чи ні. - Єва насупилася. - Трастовий фонд, високопоставлений родич у Центрі Дрейка, а вона за копійки лікує жебраків у безплатній клініці. Чому?

Рорк присів на край столу і схилив голову набік.

- Я знаю одного копа, який, володіючи солідними особистими статками і великими родинними зв'язками в усіх галузях бізнесу, продовжує за копійки працювати на вулицях, часто наражаючи себе на ризик. Чому?

- На відміну від тебе, для мене гроші не найголовніше!

- Можливо, для неї теж.

- Схоже, тобі вона сподобалася, - зауважила Єва.

- За першим враженням - так. А тобі хіба ні?

- Можливо, але я не знаю, як вона вчинить, якщо її дядько потрапить під серйозну підозру. - Єва знизала плечима. - Думаю, зараз ми це з'ясуємо...

- Я роздобув відомості, про які ти просила мене вчора. - Рорк вийняв із кишені дискету і передав її Єві. - Не знаю, чи буде від цього користь. Я не бачу жодного зв'язку між твоєю справою і "Новим життям". Що стосується Вестлі Фрейда, то в ньому начебто немає нічого підозрілого. Його вважали цілком відданим своїй сім'ї і своїй роботі.

- Що більше я знаю, то більше версій можу виключити. Дякую.

- Завжди радий допомогти, лейтенанте. - Рорк узяв Єву за руки і притягнув до себе, із задоволенням відчуючи, як почастишав її пульс. - Гадаю, ти займатимешся цим більшу частину дня?

- Так я планую. А ти хіба не збираєшся в офіс?

- Ні, я буду працювати тут. Адже сьогодні субота.

- Справді. - Єва постаралася приховати почуття провини. - Але ж у нас не було планів на вікенд, чи не так?

- Так. - Скориставшись збентеженням Єви, Рорк поклав руки на її стегна. - Але я можу скласти плани на сьогоднішній вечір.

- Які?

- Інтимні. - Нахилившись, він злегка вкусив її за нижню губу. - Куди б ти хотіла вирушити? Чи мені зробити тобі сюрприз?

- Твої сюрпризи завжди чудові. - Єві дуже хотілося заплющити очі й розслабитися, але вона не могла собі цього дозволити. - Рорк, ти відволікаєш мене від роботи...

- Особисто я свою роботу зараз закінчу. - Перш ніж вона встигла заперечити, він запечатав їй рот поцілунком.

Коли Луїза в супроводі Соммерсета ступила до кабінету Єви, вона одразу ж застигла наче вкопана. Звісно, можна було б кашлянути, але Луїза не змогла відмовити собі в задоволенні поспостерігати за цим раптовим поривом пристрасті, який засвідчував, що лейтенант Даллас, незважаючи на свою діловитість і різкість, - звичайна жінка із серцем і бажаннями.

Вони мали просто приголомшливий вигляд на тлі засніженого вікна - жінка в простій сорочці та штанах з кобурою на стегні і чоловік, елегантно одягнений у чорне. Виходить, шлюб не завжди вбиває пристрасть...

У підсумку кашлянув Соммерсет.

- Прошу вибачення. Прибула доктор Діматто.

Єва спробувала вирватися, але Рорк міцно тримав її. Його завжди обурювало, коли вона ухилялася від обіймів у чийсь присутності. Єва намагалася побороти збентеження, відчуючи при цьому, як її кров перетворюється на гарячий сироп.

- Ви прийшли вчасно, лікарю, - сказала вона.

- Як завжди, лейтенанте. Доброго ранку, Рорк.

- Доброго ранку. - Рорк з усмішкою розтиснув обійми. - Можемо ми запропонувати вам що-небудь? Каву?

- Я ніколи не відмовляюся від кави. У вас прекрасний будинок. - Луїза окинула поглядом кімнату.

- Підійде, поки ми не підберемо що-небудь побільше, - сухо відгукнулася Єва.

Луїза розсміялася і поставила свій кейс на стіл. Денне світло, що проникало через вікно, блиснуло на золотому значку в її петлиці. Єва підняла брови.

- У Вандерхавена такий самий значок, а в доктора Во - брошка.

Луїза неуважно піднесла руку до петлиці.

- Це традиція. З початку століття більшість медичних установ стали видавати значок кадукея лікарям, які завершили стажування. Думаю, більша їх частина валяється в запорошених ящиках, але мені ця штука подобається.

- Не буду вам заважати. - Рорк передав Луїзі чашку кави і подивився на дружину. - Побачимося пізніше, лейтенанте, і тоді вирішимо питання про наші плани.

- Звичайно. - Губи Єви все ще відчували його поцілунок.

Луїза почекала, поки Рорк вийшов і зачинив за собою двері.

- Сподіваюся, ви не образитеся, якщо я скажу, що ваш чоловік - найкрасивіший чоловік, якого я коли-небудь бачила?

- Я рідко ображаюся, коли мені кажуть правду. Але тоді вже - відвертість за відвертість. Ваш дядько - один із моїх підозрюваних. Наразі я не можу виключити його зі списку. Це є для вас проблемою?

Луїза роздратовано зсунула брови.

- Це не є проблемою, бо я не сумніваюся, що швидко допоможу вам виключити його. У мене з дядьком Коліном досить багато розбіжностей, але він насамперед прагне підвищити якість людського життя.

- Цікава фраза. - Єва присіла на край столу. Вона знала, що вони мають випробувати одне одного, перш ніж зможуть працювати разом. - Не рятувати чи подовжувати життя, а підвищувати його якість?

- Дехто вважає, що життя без високої якості - суцільний біль.

- І ви теж?

- По-моєму, життя гарне саме по собі, тим паче що страждання можна полегшувати.

Єва кивнула і взяла свою чашку, хоча кава вже охолола.

- Навряд чи Снукс, наприклад, насолоджувався скільки-небудь високою якістю життя. Він був жебраком і смертельно хворою людиною. Хтось, можливо, вважає, що покласти край такому існуванню було б актом милосердя.

Луїза зблідла, але її погляд залишався спокійним.

- Жоден лікар, що володіє почуттям обов'язку і вірою в дану ним клятву, не позбавить життя пацієнта без його згоди. Перший обов'язок медика - не завдавати шкоди пацієнту. Мій дядько, безумовно, цим керується.

Єва кивнула.

- Подивимося. Я хочу, щоб ви поглянули на отримані мною дані і переклали їх мовою, зрозумілою тому, хто не закінчував Гарвардську медичну школу.

Луїза підняла брови.

- Ви мене перевіряєте?

- По-вашому, я не повинна цього робити?

- Чому ж? - Луїза посміхнулася. - Я була впевнена, що ви це зробите, і виявилася права. Це навіть приємно.

- Тоді давайте почнемо. - Єва вказала Луїзі на стілець перед монітором і обернулася, коли в кімнату увійшла захекана Пібоді. - Ти запізнилася.

- Метро... - Пібоді притиснула руку до грудей, переводячи подих. - Потяги ледве ходять. Та ще й погода мерзена. Прошу вибачення. - Вона скинула вкриту снігом куртку. - Будь ласка, чашку кави...

У цей момент задзвонив телефон. Єва ткнула пальцем у бік кавоварки і взяла слухавку.

- Далас.

- Ви коли-небудь переглядаєте повідомлення? - поцікавилася Надін. - Я з учорашнього вечора намагаюся з вами зв'язатися.

- Мене не було вдома. У чому справа?

- Я офіційно прошу про інтерв'ю з приводу вбивств Семюела Петринські та Ерін Спіндлер. За моїми відомостями, ви ведете першу справу і замінили слідчого у другій.

Обидві знали, що це всього лише гра, - телефон могли прослуховувати.

- Департамент ще нічого не заявляв щодо цих справ.

- Згідно з моїми джерелами, вони пов'язані один з одним. Ви можете нічого не говорити, і тоді я вийду в ефір із власною інформацією. Вирішувати вам, Далласе.

Єва могла б продовжувати ламатися, але вирішила, що для запису цього достатньо.

- Взагалі-то сьогодні я працюю вдома.

- Чудово. Я буду у вас за двадцять хвилин.

- Ні-ні, у моєму будинку - жодних камер. - Щодо цього у Єви були тверді принципи. - Зустрінемося в моєму кабінеті, в управлінні, за годину.

- Давайте через півгодини. Мене кваплять із передачею.

- Через годину, Надін. Погодьтеся, інакше ніякого інтерв'ю не буде. - Вона відключила зв'язок. - Пібоді, попрацюй із доктором Діматто. Я повернуся, щойно зможу.

- На вулицях затори, лейтенанте, - попередила Пібоді, радіючи, що їй не доведеться знову виходити на вулицю. - Дороги ще не почали розчищати.

- Ще одна пригода, - пробурмотіла Єва і вийшла.

Вона розраховувала, що їй вдасться вислизнути непоміченою, але не встигла простягнути руку за куртку, як на моніторі у вестибюлі з'явилося обличчя Рорка.

- Збираєтеся йти, лейтенанте?

- Господи, Рорк, чому б тобі просто не стукнути мене по голові тупим знаряддям? Ти шпигуєш за мною?

- У міру можливості. Якщо вийдеш із дому, одягни пальто. Для такої погоди куртки недостатньо.

- Я просто з'їжджу в управління на кілька годин!

- Одягни пальто, - повторив він, - і поклади в кишеню рукавички. Я відправляю до під'їзду машину.

Єва відкрила рот, але екран уже згас.

- Зануда! - пробурмотіла вона і здригнулася від несподіванки, коли монітор увімкнувся знову.

- Я теж люблю тебе, - сказав Рорк, і Єва почула його усмішку, коли зображення вже зникло.

Єві хотілося наполягти на своєму, і вона знову простягнула руку до куртки, але, згадавши про тепле і м'яке пальто, яке Рорк їй нещодавно подарував, вирішила не вператися. Зрештою, вона зараз їде не на місце злочину.

Закутавшись у пальто, Єва зробила крок через поріг у заметіль якраз у ту мить, коли блискучий сріблястий автомобіль підкотився до основи сходів. Шофер Рорка, усміхнувшись, поступився їй своїм місцем.

Поїздка в такій машині - потужній, як реактивний танк, - здавалася Єві суцільним задоволенням. Вона залізла всередину, з радістю зазначивши, що підігрів уже працює. Рорк ніколи про це не забував.

Автомобіль котився по сніговому покриттю в кілька дюймів так само гладко, як по асфальту. Але на вулицях картина була кепська. На узбіччях стояли постраждалі й покинуті машини, деякі з них валялися перекинутими просто на дорозі. Єва спритно об'їжджала їх, машинально повідомляючи по комунікатору місце аварії.

Навіть вуличні торговці, яких зазвичай не зупиняла погода, взяли вихідний. Снігова завіса закривала небо, не дозволяючи бачити чи чути повітряний транспорт. Це було схоже на їзду всередині старовинної скляної іграшки, в якій, якщо її струснути, починався снігопад, але все інше залишалося нерухомим.

Місто здавалося неправдоподібно чистим і лякаюче тихим.

Єва відчула щось на кшталт полегшення, поставивши машину в гараж і опинившись серед галасу й метушні Головного управління. Оскільки до інтерв'ю залишалося ще півгодини, вона зачинилася у своєму кабінеті - на випадок, якщо Надін з'явиться завчасно, - і зателефонувала додому майору Вітні.

- Прошу вибачення, босе, що турбую вас у вихідний день.

- Якщо не помиляюся, це і ваш вихідний. - Вітні зробив паузу, і Єва почула, як він сказав комусь: - Одягайте черевики - я звільнюся за кілька хвилин... Онуки, - усміхнувшись, пояснив Вітні. - Ми збираємося грати в сніжки.

- Не хочеться вас відривати, але я вважала за потрібне повідомити, що погодилася на інтерв'ю з Надін Ферст. Вона телефонувала мені вранці додому. Ферст розкопала якісь відомості про справу Петринські та Спіндлер. Я подумала, що краще відповісти на кілька її запитань, ніж дозволити їй виходити в ефір із власними вигадками.

- Добре, але постарайтеся відповідати якомога коротше. - Голос Вітні знову став холодним і суворим. - Після того, як Ферст вийде в ефір, інші журналісти теж можуть вимагати інформації. Як триває розслідування?

- Зараз я працюю над деякими даними з консультантом-медиком. Можливо, існує зв'язок із двома іншими вбивствами - у Чикаго та в Парижі. Я говорила з обома слідчими, вони обіцяли найближчим часом надати нам усю необхідну інформацію. Макнаб все ще шукає аналогічні злочини. Під час розслідування я дійшла висновку, що всі ці вбивства, ймовірно, пов'язані з одним із великих медичних центрів.

- Повідомте Ферст якомога менше і сьогодні надішліть мені додому докладний рапорт. Ми обговоримо це в понеділок уранці.

- Так, сер.

"Одну справу зроблено, - подумала Єва. - Тепер потрібно поговорити з Надін і подивитися, яку реакцію викличе інтерв'ю".

Єва відімкнула двері, сіла до столу і, щоб убити час, почала складати рапорт для Вітні. Почувши швидкий стукіт підборів у холі, вона зберегла текст і вимкнула комп'ютер.

- Господи! Ну й погода! - Надін пригладила рукою приготовлену для камери зачіску. - Тільки божевільний може зараз вийти з дому. Очевидно, ми з вами психи, Далласе.

- Копам хуртовина не страшна. Ніщо не може зупинити закон!

- Тоді зрозуміло, чому ми дорогою бачили дві пошкоджені патрульні машини. Перед від'їздом я чула прогноз. Синоптики стверджують, що це снігопад століття.

- Який за рахунком?

Надін засміялася і почала розстібати пальто.

- Хай там як, очікують, що хуртовина продовжиться завтра і висота снігового покриву навіть у місті сягне двох футів. Життя в Нью-Йорку зупиниться.

- Чудово! Після полудня люди почнуть вбивати один одного за рулон туалетного паперу.

- Добре, що я запаслася нею заздалегідь. - Надін відкрила шафу, щоб повісити пальто, і застигла, побачивши пальто Єви. - Кашемір! Невже ваше? Я ніколи вас у ньому не бачила.

- Я ніколи не ношу пальто на роботі, а сьогодні в мене офіційний вихідний. Утім, зіпсувати його нічого не варто. То про що ви хотіли зі мною поговорити, Надін, - про одяг чи про вбивство?

- У вас завжди вбивство на першому місці! - Ніжно погладивши пальто, Надін звернулася до оператора: - Встановіть камеру так, щоб глядачі могли бачити снігопад. Такий візуальний ряд посилить враження поглиненості своєю справою і поліцейського, і репортера.

Надін відкрила пудреницю, подивилася в дзеркальце і, задоволена результатом, закинула ногу на ногу.

- А ви не хотіли б причесатися?

- Давайте перейдемо до справи. - Єва провела рукою по волоссю. Чорт забирай, вона ж робила зачіску перед Різдвом!

- О'кей. Рекламні вставки я зроблю в студії. Перестаньте хмуритися, Далласе, ви роззякаєте глядачів. Інтерв'ю піде опівдні, але після прогнозу погоди.

Глибоко зітхнувши, Надін на мить заплющила очі й подала знак оператору починати запис. Потім вона розплющила очі й зобразила на обличчі урочисту посмішку.

- Надін Ферст веде репортаж із кабінету лейтенанта Єви Даллас у Головному поліцейському управлінні. Лейтенанте Даллас, ви розслідуєте вбивство, що сталося кілька днів тому?

- Так, я веду справу про смерть Семюела Петринські на прізвисько Снукс, якого було вбито в ніч з одинадцятого на дванадцяте січня.

- Здається, у цьому злочині були незвичайні обставини?

- Незвичайні обставини виникають під час будь-якого вбивства, - спокійно відповіла Єва.

- Можливо, ви маєте рацію. Однак у цьому випадку в жертви вилучили серце. Ви це підтверджуєте?

- Підтверджую. Жертву було знайдено в її тимчасовому помешканні, а смерть, мабуть, настала внаслідок складної хірургічної операції, у процесі якої було вилучено орган.

- Ви підозрюєте якусь секту?

- Це не основна версія, але поки що ми від неї не відмовляємося. Будь-яка версія має бути спростована фактами.

- Отже, зараз ваше розслідування зосереджене на чорному ринку людських органів?

- Така версія теж існує.

Надін злегка нахилилася вперед, спершись ліктем об коліно.

- Згідно з моїми джерелами, діапазон вашого розслідування збільшився. Він включив таку собі Ерін Спіндлер, яку було знайдено вбитою у своїй квартирі. Спочатку ви не вели цю справу. Чому ви взяли її на себе?

- Оскільки між обома злочинами можливий зв'язок, краще, щоб ними займався один слідчий. Це звичайна процедура.

- У вас уже є приблизна характеристика вбивці або вбивць?

Єва подумала, що тут вона може ступити на вельми вузьку стежку між інтересами поліцейського департаменту та її власними.

- Характеристика ще складається. Наразі ми вважаємо, що злочинець має солідний медичний досвід.

- Тобто він лікар?

- Не всі, хто має медичний досвід, є лікарями. Але це також лише одна з версій. Департамент поліції спрямовує всі зусилля на затримання вбивці - або вбивць. Зараз це моє пріоритетне завдання.

- У вас є конкретні підозрювані?

Єва трохи забарилася.

- Сподіваюся, ви розумієте, що в інтересах слідства така інформація не підлягає розголошенню.

Вона відповідала на запитання ще десять хвилин, знову і знову повертаючись до інформації, яку хотіла зробити надбанням гласності. Між злочинами існує зв'язок, убивця мав медичний досвід, усі її зусилля зосереджені на затриманні злочинця.

- Чудово. - Надін струснула волоссям і розправила плечі. - Мабуть, я перемонтую матеріал так, щоб вставити прогноз погоди посередині. Мені потрібно що-небудь, що відволікатиме увагу від цього чортового снігопаду. - Вона посміхнулася оператору. - Будьте люб'язні, спустіться у фургон і перешліть матеріал у студію. Я скоро прийду.

Почекавши, поки оператор вийде, Надін повернулася до Єви.

- А що у вас є не для протоколу?

- Для протоколу чи ні, більше я нічого не можу вам повідомити.

- Отже, ви думаєте, що це дуже досвідчений хірург?

- Думати - не означає знати. Поки я не знаю, справа відкрита.

- Але ні про секту, ні про чорний ринок мови немає?

- Якщо не для протоколу, то вважаю, що ні. По-моєму, справа не в жертвоприношенні якомусь кровожерливому божеству і не в швидкому прибутку. Якщо гроші й відіграють тут якусь роль, то це довгострокове інвестування. Робіть свою роботу, Надін, а коли натрапите на щось цікаве, зв'яжіться зі мною. Якщо зможу, постараюся підтвердити або спростувати вашу думку.

"Це справедливо, - подумала Надін. - На Єву Даллас можна покластися - вона не підведе".

- А якщо я розкопаю що-небудь раніше за вас і повідомлю вам? Що мені за це буде?

Єва посміхнулася.

- Ви отримаєте ексклюзивне інтерв'ю, коли злочин буде розкрито.
- З вами приємно мати справу, Далласе. - Надін піднялася і кинула погляд на сліпучу білу пелену за вікном. - Як же я ненавиджу зиму! - пробурмотіла вона і вийшла.

Наступну годину Єва провела, закінчуючи рапорт для Вітні. Одразу після цього надійшли дані від Марі Дюбуа. Вважаючи за краще ознайомитися з ними без перешкод, Єва вирішила затриматися. Уже після полудня вона зберегла і скопіювала дані, потім сховала диск у сумку.

Коли Єва знову сіла за кермо, снігопад посилювався. Вона ввімкнула "двірники", але це було майже марно; рятувало тільки те, що на вулиці практично не було руху - ньюйоркці проявили несподівану розсудливість і вважали за краще перечекати снігопад. І все-таки "двірники" відслужили свою службу: вони не дозволили їй наїхати на людину, яка лежала на дорозі обличчям донизу, і її швидко засипало снігом.

- Чорт! - Єва зупинила машину за кілька дюймів від його голови, відчинила дверцята і вибралася назовні.

Вона вже потягнулася за телефоном, щоб викликати "Швидку допомогу", коли чоловік блискавично схопився на ноги і швидким ударом в обличчя збив її з ніг.

Разом із болем прийшло роздратування. "Варто робити добрі справи, - подумала Єва, піднімаючись, - щоб отримувати за це по фізіономії!"

- Ти, мабуть, відчайдушний хлопець, якщо наважуєшся нападати на когось у таку погоду. Але тобі не пощастило. Я - коп.

Вона хотіла показати йому значок, але побачила, як його рука зметнулася вгору, тримаючи таку саму зброю, яка була в її кобурі.

- Лейтенант Даллас?

Єва вже пробувала на собі дію цієї зброї, і оскільки не хотіла повторювати цей досвід, то продемонструвала незнайомцю порожні руки.

- Абсолютно вірно. У чому справа?

- Мені доручили передати вам дещо. Ви маєте зробити вибір.

Єва подумала, що сніг затуманює йому зір так само, як і їй. Потрібно знайти момент і вивести його з ладу.

- Який вибір? Говоріть скоріше, поки який-небудь тупиця нас не збив.

- Ваше розслідування справи Петринські та Спіндлер має бути припинено протягом двадцяти чотирьох годин.

- Ось як? - Єва уважно подивилася на хлопця. Він явно перебував під дією якогось сильного наркотику. - І чому я маю це робити?

- Якщо ви не виконаєте цю вимогу, вас і вашого чоловіка Рорка буде знищено, - вимовив він безпристрасно, немов робот. - Причому знищення не буде ні приємним, ні гуманним. Деякі люди досконало знають людське тіло і використовують свої знання, щоб зробити вашу смерть дуже болючою. Мені доручено дати вам докладний опис цієї процедури.

Зібравшись з духом, Єва рушила вперед.

- Благаю вас, не чіпайте мого чоловіка! - вимовила вона нарочито тремтячим голосом, спостерігаючи крізь примружені повіки, як хлопець злегка пересунув зброю, щоб зупинити її вільною рукою.

Усе сталося миттєво.

Ударом ліктя Єва обеззброїла хлопця, потім завдала потужного удару ногою, відкинувши його на фут, але не встигла вихопити свою зброю. Наркоман кинувся на неї, знову поваливши на землю. На щастя, сніг пом'якшив падіння. Вони боролися майже мовчки, але коли він ударив її кулаком у рот, Єва відчула смак крові і грубо вилаялася. Вона вперлася ліктем у шию противника, вдарила коліном у пах, і він закотив очі.

- Я теж дещо розумію в анатомії! - Скрипнувши зубами, Єва примудрилася витягти зброю і приставити її до горла противника. - Кажу, сучий сину, хто тебе послав.

- Я не уповноважений повідомляти цю інформацію. - Хлопець явно пишався покладеною на нього місією і старанно вдавав із себе супермена.

Єва сильніше натиснула йому на горло.

- Це тебе уповноважить.

Очі хлопця забігали. Вивернувшись, він сунув руку в кишеню і витягнув невелику металеву коробочку, що нагадувала мініатюрний вибуховий пристрій.

- Руки геть! Десять секунд до вибуху, дев'ять...

Господи! Єва відпустила його і заслизнула по снігу, прагнучи відійти подалі. Почувши слова "дві, одна", вона впала ниць і застигла, прикривши руками голову.

Вибух оглушив її, щось гаряче просвистіло над головою, але сніг позбавив гірших наслідків. Піднявшись, Єва пошкандибала туди, де залишила наркомана, але виявила тільки почорнілий сніг і понівечені шматки металу та пластику.

- Чорт забирай! Тепер його не знайдеш. - Єва протерла очі і, хитаючись, побрела до машини.

Права рука сильно боліла. Єва побачила, що від рукавички майже нічого не залишилося, а шкіра почервоніла від опіку. Відчуваючи легке запаморочення, вона зірвала обидві рукавички і кинула їх у сніг.

"Мені ще пощастило, - думала Єва, сідаючи в автомобіль. - Іскра могла підпалити волосся". Повідомивши черговому про інцидент по радіотелефону, вона поїхала додому. На той час, як вона туди дісталася, біль від забоїв і опіків розігрався щосили.

- Лейтенант... - почав Соммерсет і зупинився, подивившись на неї. - Що ви нарobili?! Пальто загинуло! Ви й місяць його не проносили.

- Нема чого було мене змушувати вдягати його! - Єва зняла пальто, з огидою подивилася на дірки й плями, жбурнула його на підлогу й поплелася нагору.

Вона анітрохи не здивувалася, побачивши Рорка, який поспішав коридором їй назустріч.

- Соммерсет встиг тобі настукати, що я зіпсувала пальто?

- Він сказав, що ти постраждала, - похмуро відгукнувся Рорк. - Це серйозно?

- Могло бути гірше.

Він зітхнув і вийняв носовичок.

- У тебе кровоточить рот, любя.

- Кров знову пішла, коли я гаркнула на Соммерсета. - Проігнорувавши хустку, Єва витерла кров рукою. - Мені шкода пальто.

- Завдяки йому ти дешево відбулася, тож усе на краще. - Рорк поцілував її в лоб. - Добре, що в будинку лікар.

- Зараз мені не до лікарів.

- А коли тобі було до них? - Рорк повів її до кабінету, де все ще працювала Луїза.

- Зараз менш ніж будь-коли. Ти подивися, що виходить. Надін уже встигла запустити своє інтерв'ю в ефір, але дехто ніяк не міг встигнути подивитися його, вистежити мене і послати цього озброєного до зубів наркомана мені назустріч. Значить, учора ввечері я змусила когось понервувати, Рорк!

- Ну, оскільки ти до цього прагнула, я б сказав, що день минув вдало.

- Так, - зітхнула Єва. - Але я знову загубила рукавички.

До четвертої години снігопад, здавалося, ще посилювся, але тепер він мало турбував Єву. Вона сиділа у своєму кабінеті і читала розшифровку медичної інформації, зроблену Луїзою.

Технологію виробництва штучних органів розробив Фрейд і його співробітники, і з роками її вдосконалювали, вона ставала дедалі дешевшою, ефективнішою і надійнішою. Чого не можна було сказати про трансплантацію людських органів, які потребували пошуку здорового донора, збереження і транспортування. Створення органів із тканин самого пацієнта виглядало більш перспективним, оскільки був відсутній ризик відторгнення, але цей процес вимагав часу і грошей. За сучасного стану медицини донорів використовували вкрай рідко. Здебільшого здорові органи вилучали - як пожертвування або за гроші - у жертв нещасних випадків, чий стан був безнадійним.

Наскільки зрозуміла Єва, у сфері трансплантації органів наука була палицею з двома кінцями. Що успішніше медицина рятувала і подовжувала людські життя, то менше ставало донорських органів, а головне - у них поступово відпадала необхідність. Багато захворювань навчилися виліковувати, обходячись без трансплантації. Якщо ж хвороба, особливо у випадках з бідняками, виявлялася занадто запущеною, єдиним засобом залишалася заміна постраждалих органів на штучні.

"Навіщо ж брати те, від чого немає жодної користі? - вкотре запитувала себе Єва. - А тим більше навіщо для цього вбивати?"

Вона подивилася на Рорка, який увійшов.

- Можливо, це все-таки робота якогось психа з медичним досвідом? Можливо, він просто хоче позбавити світ від тих, кого вважає нижчим за себе, а органи вилучає як трофеї?

- Між жертвами є зв'язок?

- Снукс і Спіндлер мають стосунок до клініки на Канал-стріт. Більше вони ніяк не пов'язані ні один з одним, ні з жертвами в Чикаго і Парижі. Якщо тільки не враховувати того, що всі вони були, як то кажуть, покидьками суспільства. - Єві нема чого було замовляти комп'ютеру дані про Леклерка, щоб освіжити пам'ять. - Людині, вбитій у Парижі, було років під п'ятдесят. Він був наркоманом, не мав близьких родичів, жив у комірчині, коли міг за неї платити, і на вулиці, коли не міг. Користувався безкоштовною поліклінікою, особливо не маючи грошей на дозу. Щоб придбати наркотики за соціальною програмою, доводиться проходити огляд. У медкарті йдеться, що він страждав на прогресуючий цироз печінки.

- Усе-таки якийсь зв'язок між жертвами є, - зауважив Рорк.

Єва знизала плечима.

- Печінка, серце, нирки. Таке враження, ніби вбивця збирає колекцію. Я впевнена, що це пов'язано з центром здоров'я, але не знаю, з яким саме - Дрейка, Нордіка чи обома.

- Можливо, не тільки з ними, - припустив Рорк.

Єва кивнула.

- Я про це думала. І мені багато чого не подобається. Тип, якого я шукаю, явно посідає високе становище і почувається надійно захищеним. Він освічений, щасливий і педантичний. У нього є серйозна причина займатися всім цим, Рорк! Адже він був готовий убити поліцейського... Не розумію.

- Можливо, йому це приносить задоволення?

- Не думаю. - Єва заплющила очі, згадуючи, який вигляд мала кожна жертва. - Це суто професійна робота, в якій не відчувається радості. Звісно, він відчуває гострі відчуття, але це для нього не головне. Радше, поєднання приємного з корисним.

Рорк нахилився до Єви, розглядаючи забої на її обличчі.

- Здорово ж тобі дісталось.

- Уже майже минуло. Луїза добре наді мною попрацювала. Вона, здається, не така зануда, як більшість лікарів.

- Тобі потрібно змінити обстановку, - вирішив Рорк. - Відволіктися, щоб у понеділок повернутися до роботи з ясною головою. Ходімо.

- Куди? - Єва вказала на вікно. - Хіба ти не бачиш, що ми поховані в снігу?

- То чому б цим не скористатися? - Він узяв її за руку і підняв зі стільця. - Давай зліпимо сніговика!

Рорк постійно дивувався Єву, але цього разу вона буквально витріщила очі.

- Ти хочеш зліпити сніговика?!

- Чому б і ні? Я спершу подумав, що ми могли б провести вікенд у Мексиці, але... - Усе ще тримаючи її за руку, він подивився у вікно і посміхнувся. - Хіба нам часто випадає такий шанс?

- Але я не вмію ліпити сніговиків!

- Я теж. Подивимося, що в нас вийде.

Єва спробувала виступити з альтернативними пропозиціями, що включають секс у теплому ліжку, але в підсумку, закутавшись з голови до ніг, слухняно ступила через поріг у заметіль.

- Господи, Рорк, це безумство! Нічого не видно на відстані п'яти футів!

- Ну і прекрасно! По-моєму, це просто казка. - Посміхнувшись, Рорк узяв її за руку і повів униз засніженими сходами.

- Ми опинимося заживо похованими!

Нахилившись, Рорк підібрав жменю снігу.

- Відмінно ліпиться. У дитинстві я ніколи не бачив стільки снігу. У Дубліні частіше йде дощ. Отже, нам потрібен хороший фундамент. - Знову нагнувшись, він почав нагромаджувати купу снігу.

Кілька секунд Єва мовчки спостерігала, з яким ентузіазмом її витончений чоловік віддається цьому заняттю.

- Очевидно, це компенсація нещасливого дитинства, - зауважила вона.

Рорк обернувся, піднявши брову.

- Мабуть.

Єва неуважно зліпила сніжок.

- Мені здається, у нас достатньо інших компенсацій. - Вона насупилася. - Твій сніговик виходить занадто худим і жалюгідним. Він має бути міцнішим.

Рорк випростався, з усмішкою притиснув вкриті снігом долоні до щік Єви і поцілував її.

- Підключайся до роботи або не заважай.

Єва витерла сніг з обличчя.

- Краще я зліплю свого сніговика - і він заткне твого за пояс!

- Я завжди захоплювався твоїм азартом.

- Постараюся тебе не розчарувати.

Єва відійшла вбік і взялася за справу. Вона не розраховувала на свої таланти скульптора, тому, не думаючи про естетику, вклала в роботу силу й енергію.

Фігура виходила монументальною, хоча й злегка скособоченою. Кинувши погляд на Рорка, Єва із задоволенням зазначила, що значно випереджає його.

Мороз поколював щоки, але м'язи розігрілися від роботи, і Єва розслабилася, сама того не помічаючи. Тиша не нервувала, а заспокоювала її. Це було схоже на сон без кольору і звуку, який заколисує душу і дає відпочити тілу.

- Я майже закінчила, - повідомила вона Рорку, діставшись до голови. - Подивися на мого хлопця. Твої жалюгідні зусилля приречені на провал.

- Поглянемо. - Він зробив крок назад і примружився, вивчаючи своє творіння. - Мене моя робота влаштовує.

Єва кинула погляд через плече і фиркнула.

- Краще додай йому зросту, інакше мій хлопець розжує його і виплюне.

- Ні, думаю, тут усе як треба. - Рорк почекав, поки Єва закінчила роботу і шкандибала до нього по снігу.

- Ой, та у твого сніговика цицьки! - вигукнула вона.

- І чудові.

Єва, уперши руки в боки, втупилася в постать із величезними грудьми і загостреними сосками. Рорк самовдоволено погладив снігові груди.

- Твій плоскогрудий качок їй і в підметки не годиться.

Єва похитала головою.

- Збоченець. У неї груди абсолютно непропорційні.

- Хлопчику можна і пофантазувати, люба. - Отримавши удар сніжком у лопатку, Рорк повернувся з вовчою усмішкою. - Ага, я сподівався, що ти це зробиш! Ну, раз ти перша пролила кров...

Він зліпив грудку снігу і метнув у неї. Єва ухилилася, швидко зліпила інший сніжок і кинула його з грацією і влучністю бейсболіста вищої ліги. Сніжок влучив Рорку в груди, і він схвально кивнув.

Важкі снігові грудки літали туди-сюди. Єва влучила Рорку в обличчя і збиралася довершити успіх ще кількома влучними ударами, але її охопив нестримний напад сміху. Вона не могла зупинитися, її руки тремтіли, не даючи толком прицілитися. Нарешті, насилу перевівши подих, вона підняла руку.

- Перемир'я! Припинити вогонь!

Сніг падав їй просто на обличчя.

- Не чую. - Рорк зробив крок уперед. - Ти сказала "здаюся"?

- Ні, чорт забирай!

Єва нагнулася за новими боєприпасами і завизжала, коли Рорк, стрибнувши на неї, повалив у замет.

- Маніяк! - насилу вимовила вона.

- Ти програла.

- Ні!

- Здається, я нагорі, лейтенанте. - Знаючи спритність Єви, Рорк міцніше стиснув її обома руками. - Ви в моїй владі.

- Та ну? Тобі не налякати мене, крутий хлопча! - Єва усміхнулася, дивлячись на нього. Чорна лижна шапочка Рорка побіліла від снігу, волосся, що вибивалося з-під неї, було мокрим і блискучим. - Я смертельно поранила тебе півдюжини разів. Ти небіжчик.

- Думаю, я ще досить живий, щоб змусити тебе благати про пощаду. - Він злегка торкнувся її губ кінчиком язика.

- Якщо у тебе виникли якісь ідеї...

- Ну?

- То я не заперечую. - Вона потягнулася до нього, шукаючи його губи, підкоряючись пристрасному бажанню, що охопило її.

- Ходімо в будинок, - запропонував Рорк.

- Тільки спочатку обійми мене. - Її дихання стало переривчастим. - Я хочу відчувати твої руки.

Рорк відчував сильну спокусу просто тут і зараз зірвати з неї щільний костюм, але він переборов себе і, піднявшись, витягнув Єву із замету.

- Мабуть, нам краще залишити сніговиків наодинці, - зауважила вона.

- Чудова ідея.

- У мене є ще одна. - Єва притулилася до Рорка, а потім блискавичним рухом сунула сніг йому за комір.

- Обманщиця!

- Можеш відплатити мені, коли я роздягну тебе догола.

- Із задоволенням, - відгукнувся Рорк, відчуваючи, як крижані цівки течуть у нього по спині.

Єва і Рорк вирушили до басейну, де вода нагрівалася і пінилася за легкого дотику до контрольного пульта. Коли вони вийшли, вдосталь наплававшись, вода стікала з них, одразу перетворюючись на пару.

- У ліжку! - скомандував Рорк і, закутавши Єву в халат, узяв її на руки і поніс до ліфта.

- Швидше! - Єва притулилася обличчям до його шиї, злегка покусуючи її.

Вона дивувалася, що її серце, яке шалено калатало, досі не вирвалося з грудей і не впало Рорку в руки. Утім, він і так володів ним...

- Я люблю тебе, Рорк, - прошепотіла Єва.

У її вустах ці слова були рідкісними і дорогоцінними. Відчуваючи, що від збудження в нього підгинаються коліна, Рорк вийшов із ліфта, відніс Єву до ліжка під скляною засніженою стелею і впав на ліжку поруч із нею.

- Скажи мені це знову, - зажадав він, притискаючись губами до губ Єви.

Його руки ковзали по її тремтливому тілу, тремтіння посилювалося разом із бажанням...

- Скажи! - наполягав Рорк.

Єва запустила пальці йому у волосся і подивилася в блискучі очі.

- Я люблю тебе. Тільки тебе.

Вона обвилася навколо його тіла, віддаючись йому...

"Було б чудово провести вікенд із Рорком, - думала Єва. - Він просто невичерпний на вигадки".

Вона мала намір присвятити неділю роботі, але не встигла встати з ліжка, як Рорк відніс її до голографічної кімнати, де встиг відтворити острів Крит. Єва не знайшла в собі сил протестувати проти теплого синього моря, яскравого сонця та оповитих серпанком пагорбів, а коли за допомогою мультифункціональної апаратури Рорк зобразив апетитний пікнік, вона здалася остаточно і не пошкодувала про це.

Нью-Йорк був похований під двома футами снігу. Повітряні патрулі припиняли спроби пограбувань, а рятувальні групи відшукували постраждалих від снігопаду. Усім іншим було велено сидіти вдома. То чому ж не провести день на пляжі, пригощаючись стиглим пурпуровим виноградом?

У понеділок уранці Єва прокинулася відпочилою і з ясною головою. Одягаючись, вона краєм вуха слухала новини. Повідомлялося, що всі головні вулиці вже розчищено. Єва не дуже цьому вірила, але вирішила спробувати дістатися до управління на машині.

Вона застєбнула сорочку і зібралася пити каву, коли загудів сигнал радіотелефону. Єва знехотя взяла слухавку.

- Даллас.

"Повідомлення лейтенанту Єві Даллас. На Бауері вбито бездомного. Поліція на місці злочину".

- Повідомте сержанта Делію Пібоді. Я захоплю її по дорозі. Вийжджаю відразу ж. Кінець зв'язку. - Забувши про каву, Єва одягла кобуру. - Цей тип знову взявся за своє, чорт би його побрав! - Вона подивилася на Рорка. - Уявляєш, підгадав під моє чергування. Схоже, тепер для нього це особиста справа.

- Будьте обережні, лейтенанте! - крикнув Рорк їй услід. Коли Єва вийшла, він похитав головою і пробурмотів. - Для тебе такі справи завжди особисті.

Настрій Єви не покращився, коли виявилось, що поліцейськими на місці злочину виявилися Бауерс і Трухарт. Насилу під'їхавши до тротуару по слизькій і мокрій від снігу вулиці, вона важко зітхнула.

- Якщо я виглядаю так, ніби збираюся її нокаутувати...

Пібоді уважно подивилася на свою начальницю.

- Та ні, з тобою все гаразд.

- Гаразд, не має значення.

Єва вибралася з машини і попрямувала до Бауерса. Її черевики тонули в снігу, а небо над головою було таким же суворим і холодним, як її серце.

- Слухаю ваш рапорт, поліцейський Бауерс.

- Жертва жіночої статі, особу та вік не встановлено.

Куточком ока Єва бачила, як Трухарт відкрив було рот і одразу ж закрив його.

- Ми виявили жертву в її тимчасовому житлі, як і Снукса. Але зараз там набагато більше крові. Оскільки я не медик, то не можу визначити, чи вилучено в неї якийсь орган.

Озирнувшись навколо, Єва побачила понад півдюжини блідих облич із застиглими поглядами. Мешканці нетрів стояли навколо огорожі, яку цього разу Бауерс встановила вчасно.

- Ви розпитували кого-небудь із цих людей?

- Ні.

- Так займіться цим! - наказала Єва і попрямувала в бік імпровізованого житла жертви.

Бауерс кивнула Трухарту, посилаючи його до свідків, а сама крокувала поруч з Євою.

- Хочу поставити вас до відома, що я вже подала ще одну скаргу.

- Поліцейський Бауерс, зараз не час і не місце обговорювати наші з вами особисті справи.

- Вам не вдасться безкарно дзвонити мені додому і погрожувати! Ви перегнули палицю, Далласе!

Спантилена й обурена Єва зупинилася і подивилася на співрозмовницю. В очах Бауерс світилися гнів і зловтіха.

- Я не дзвонила і не погрожувала вам.

- У мене є запис розмови. Це послужить доказом.

- Чудово.

Єва знову рушила вперед, але Бауерс схопила її за лікоть. Рука Єви стиснулася в кулак, і вона дивом утрималася, щоб не заїхати ним в обличчя Бауерс.

- Поліцейський, ми на контролі, а ви заважаєте мені розслідувати вбивство. Відійдіть.

- От і добре - нехай нас зафіксують! - Збудження переповнювало Бауерс - вона вже не могла тримати себе в руках. - Нехай знають, що я офіційно доповіла про вашу поведінку. А якщо департамент не вживе заходів, то я матиму право поскаржитися і на нього.

- Я це врахую. А тепер відійдіть, поки я не скористалася *моїми* правами.

- Вам хочеться мене вдарити, вірно? - Її очі блиснули, а дихання почастішало. - Люди на кшталт вас звикли залагоджувати справи таким чином!

- Так, я із задоволенням вдарила б вас по нахабній фізіономії, Бауерс. Але зараз у мене є важливіша справа. А оскільки ви відмовляєтеся виконувати розпорядження, то я тимчасово звільняю вас від виконання обов'язків і хочу, щоб ви пішли з місця злочину.

- Це моє місце злочину! Я перша прибула сюди!

- Ви вільні, поліцейський. - Єва вирвала руку, продовжуючи впритул дивитися на Бауерс. - Тільки доторкніться до мене ще раз, і я накажу моїй помічниці заарештувати вас за створення перешкод розслідуванню. У нас із вами є особиста проблема, і ми неодмінно владнаємо її - тільки не тут і не зараз. Виберіть самі час і місце. А тепер - забирайтеся звідси, Бауерс! - Вона зробила паузу, щоб вгамувати гнів.

- Пібоді, повідомте лейтенанта, якому підпорядковується Бауерс, що вона звільнена від своїх обов'язків і видалена з місця злочину. Попросіть надіслати іншого поліцейського, щоб допомогти Трухарту контролювати натовп.

- Якщо я піду, Трухарт піде теж!

- Бауерс, якщо ви за півхвилини не опинитеся за огорожею, на вас надінуть наручники. - Не ручаючись за себе, Єва відвернулася. - Пібоді, проведи поліцейську Бауерс до її машини.

- Із задоволенням, сер. Як ви віддаєте перевагу, Бауерс, - у горизонтальному чи у вертикальному положенні? - люб'язно поцікавилася Пібоді.

- Я зіб'ю пиху з вас обох. - Голос Бауерс тремтів від злості. Вона покрокувала снігом, вочевидь обдумуючи на ходу чергову скаргу.

- З тобою все гаразд, Далласе?

- Я почувалася б краще, якби могла рушити їй як слід, - крізь зуби процідила Єва. - Але давай нарешті займемося справою, вона й так забрала в нас надто багато часу.

Наблизившись до житла жертви, вона відсунула рваний пластик, що слугував дверима. Усередині все було залито кров'ю. Єва вийняла зі службового несесера рукавички і знезаражувальний розчин.

- Вмикай диктофон, Пібоді. Жертва - жінка, чорна, вік близько сімдесяти років. Причиною смерті найімовірніше є рана в животі. Жертва стікла кров'ю. Видимі ознаки боротьби та сексуального насильства відсутні.

Єва зробила крок ближче, незважаючи на кров, що бруднить черевики.

- Повідом медичний відділ, Пібоді. Мені потрібен Морріс. По-моєму, у неї вилучили печінку. Цього разу вбивця не турбувався про акуратність. Краї рани рівні й чисті, - додала вона, схилившись над убитою. - Але, на відміну від інших жертв, судини начебто не затиснуті.

На ногах жертви були великі чорні черевики, які міські притулки видавали бездомним. Поруч із тонким матрацом стояли міні-плеєр і повна пляшка пива.

- Ознак пограбування немає, - продовжувала Єва. - Час смерті приблизно дві години тридцять хвилин. - Простягнувши руку, вона підбрала прострочене посвідчення особи. - Жертва ідентифікована як Джілесса Браун, вік шістдесят вісім років, не має постійної адреси.

- Відсуньтеся трохи, лейтенанте. Мені потрібно зробити повний знімок тіла.

Єва зробила крок праворуч і відчула, як її черевик подряпав об якийсь предмет. Нахилившись, вона витягла з калюжі крові золотий значок. Складені крила кадукея були забруднені кров'ю.

- Ось воно що... - пробурмотіла Єва. - Записуй, Пібоді. Золотий значок; шпилька, очевидно, зламана. Знайдений біля правого стегна жертви. Значок ідентифікований як кадукей - символ медичної професії. - Вона поклала значок у пакет і прибрала в сумку. - Цього разу вбивця працював дуже недбало. Що йому заважало? Гнів? Безтурботність? Чи просто поспішав? - Вона вийшла назовні, прикривши отвір пластиком. - Послухаємо, що з'ясував Трухарт.

Єва витирала з рук кров і знезаражувальний розчин, слухаючи Трухарта.

- Схоже, її тут усі любили. Називали Голубушкою. Ніхто з тих, із ким я розмовляв, нічого не бачив минулої ночі. Тут було дуже холодно - сніг припинився близько опівночі, але дув сильний вітер. Ось звідки ці замети.

- І ось чому ми не знайдемо жодних слідів, вартих уваги. - Єва кинула погляд на стоптану землю. - Дізнайтеся про неї все, що зможете, Трухарте. На вашому місці я б, повернувшись у відділок, зажадала іншого інструктора. Ну а коли пил осяде, я маю намір рекомендувати вас у Головне управління, якщо у вас немає інших планів.

- Ні, сер. Я вам дуже вдячний.

- Не дякуйте мені - в управлінні вас змусять як слід попідніти. - Єва повернулася до Пібоді. - Давай заїдемо в клініку на Канал-стріт. Я б хотіла перевірити, чи не лікувалася там Джилесса Браун.

Луїза поїхала у фургоні надавати допомогу обмороженим і постраждалим від снігопаду. Молодий лікар, який її заміняв, повідомив Єві, що Джилесса Браун була не просто пацієнткою, а улюбленицею всієї клініки. Вона приходила туди щонайменше раз на тиждень, щоб просто поговорити з іншими пацієнтами і пожувати цукерки, які лікарі залишали в кошику для дітей.

За словами молодого лікаря, Джилесса Браун була дуже товариською, але страждала на розумову неповноцінність унаслідок запущеного ще в дитячому віці захворювання. Її мова була ускладнена, а інтелект залишався на рівні восьмирічної дитини. Вона була абсолютно нешкідливою, а останні півроку лікувалася від уже встиглого розвинутого раку печінки. Існувала певна надія якщо не на одужання, то хоча б на ремісію.

"Тепер не буде ні того, ні іншого..." - подумала Єва.

Повернувшись в управління, вона насамперед зв'язалася з Фіні.

- У мене ще одна жертва.

- Я вже чув.

- На місці злочину знайдено значок - медичний символ. Я носила його в лабораторію і не відставала від Дікхеда, поки він не підтвердив, що значок золотий. Спробуй з'ясувати, хто продає такі штуки.

- Добре. Ти говорила з Макнабом?

- Ще ні. - Єва одразу насторожилася. - А що?

Зітхнувши, Фіні захрустів своїм улюбленим мигдалем.

- Лондон, шість місяців тому. Наркоман провалявся мертвим у своїй комірчині кілька днів, перш ніж його виявили. У нього вилучили нирки.

- Як у Спіндлер... Між іншим, сьогоднішнє місце злочину виглядає по-іншому. Кров всюди. Вбивця або поспішав, або акуратність його більше не турбує. Я зв'яжуся з Макнабом і розпитаю його про деталі.

- Він на шляху до тебе. Пришли з ним значок, і я ним займуся.

- Дякую. - Щойно вона поклала слухавку, телефон задзвонив. - Даллас.

- Зайдіть до мене в кабінет, лейтенанте. Негайно.

Єва одразу подумала про Бауерс і кивнула.

- Так, майоре. Зараз іду.

У коридорі вона зустріла Пібоді.

- Зараз прийде Макнаб із подробицями про ще одну жертву в Лондоні. Попрацюй із ним у моєму кабінеті.

- Так, сер, але... - Пібоді не закінчила фразу, вирішивши, що немає сенсу плакатися в спину лейтенанту. Змирившись із перспективою провести виснажливу годину, вона поспішила до кабінету Єви, щоб потрапити туди раніше за Макнаба.

Вітні сидів за столом - і його погляд нічого не виражав. Не запропонувавши їй сісти, він одразу перейшов до справи.

- Лейтенанте, у вас сталося ще одне зіткнення з поліцейським Бауерсом?

- Так, сер. Усе зафіксовано в записі з місця злочину сьогодні вранці. - "Яка гидота! - подумала Єва. - Все одно що ябедничати шкільній вчительці". - Бауерс порушила субординацію, заважала проводити розслідування, і я наказала їй піти.

Вітні кивнув.

- А ви ніяк не могли залагодити це по-іншому?

Насилу втримавшись від різкої відповіді, Єва вийняла з сумочки диск.

- Сер, ось копія запису з місця злочину. Перегляньте її і скажіть, чи слід було мені залагоджувати це по-іншому.

- Сідайте, Далласе.

- Сер, якщо мені доведеться вислухати догану за погану роботу, то вважаю за краще робити це стоячи.

- По-моєму, я вам поки що ні в чому не дорікнув, лейтенанте. - Вітні теж встав. - Ще до ранкового інциденту Бауерс подала чергову скаргу. Вона стверджує, що ви в суботу ввечері зателефонували їй додому і погрожували фізичною розправою.

- Майоре, я не дзвонила Бауерс ні додому, ні куди-небудь ще. - Єва не відводила погляд і говорила абсолютно спокійно, хоча це давалося їй нелегко. - Якщо я і погрожувала їй - після її ж провокації, - то віч-на-віч, про що свідчить запис.

- Вона представила аудіозапис розмови, де абонент назвався вашим ім'ям.

- Нехай порівняють цей запис із записом мого голосу.

- Добре, Далласе. Будь ласка, сідайте.

Єва знехотя підкорилося.

- Я не сумніваюся, що голоси не збігатимуться, а також що Бауерс продовжуватиме вас мучити. Хочу запевнити вас, що департамент покличе її до порядку.

- Ви дозволите мені говорити відверто?

- Звичайно.

- Бауерс не місце в поліції, майоре. Вона небезпечна. Це не особиста, а професійна думка.

- Я схильний з вами погодитися, але не все так просто, як хотілося б. Існує набагато серйозніша проблема. У неділю мені телефонував мер. Здається, з ним зв'язався сенатор Брайан Вейлен і зажадав, щоб розслідування, яке ви ведете, доручили комусь іншому.

- Хто такий, чорт забирай, цей Вейлен?! - Єва знову піднялася. - Яке діло зажерливому політику до мого розслідування?

- Вейлен відстоює інтереси Американської медичної асоціації. Його син - лікар, який працює в центрі Нордіка в Чикаго. На його думку, ваше розслідування і галас у

засобах масової інформації компрометує медичне співтовариство і може викликати паніку. Члени асоціації стурбовані і хочуть провести приватне розслідування цих злочинів.

- Не сумніваюся, що вони стурбовані. Я впевнена, що людей вбиває хтось із членів цієї спільноти. Це моє розслідування, майоре, і я маю намір довести його до кінця.

- Боюся, що тепер вам не дочекатися співпраці від медиків, - продовжував Вітні. - Не виключено також, що на департамент чинитимуть політичний тиск, щоб спрямувати слідство в інший бік. - Він дозволив собі насупитися, але його обличчя майже одразу ж знову стало безпристрасним. - Я хочу, щоб ви якнайшвидше розкрили цю справу, Далласе, і не відволікалися на... особисті подразники. Тому прошу вас дозволити департаменту залагодити ситуацію з Бауерс.

- Я знаю мої пріоритети.

- Ось і чудово. І врахуйте: до особливого дозволу ця справа закрыта для ЗМІ. Я не бажаю жодних витоків. Усі дані мають копіюватися для мене в закодованому вигляді.

- Ви вважаєте, що витік відбувається в департаменті?

- Я думаю, Вашингтон занадто цікавиться нашими справами. Зберіть групу, працюйте тільки з нею і з цього моменту використовуйте код п'ять, - закінчив майор.

- Я можу просканувати можливості в електронному відділі вдвічі швидше, ніж ти будеш проробляти це на твоєму нікуди не придатному апараті.

- Ти зараз не у себе у відділі, Макнабе.

- Воно й видно. А якщо тобі потрібні повні дані про лондонську жертву, я можу їх швиденько роздобути. Не забувай, що я детектив-електронник.

- А я помічник слідчого. Перестань мене обнюхувати!

- Від тебе так добре пахне.

- Якщо не припиниш, залишишся без носа.

Затримавшись біля дверей до кабінету, Єва схопилася за голову. Нічого собі група - сваряться, як п'ятирічні діти за відсутності мами!

Коли вона увійшла, Пібоді та Макнаб сердито дивилися один на одного, але одразу переключили увагу на неї, причому кожен намагався надати обличчю безневинний вираз.

- Усамітнення закінчено, хлопці. Переходьте в конференц-зал. Я говорила з Фіні. Мені потрібно, щоб дані по всіх справах були перевірені ще раз і систематизовані до кінця робочого дня. Ми повинні схопити цього виро́дка, перш ніж він поповнить свою колекцію.

Єва повернулася на підборах і вийшла. Макнаб усміхнувся.

- Господи, до чого ж мені подобається з нею працювати! Може, перенесемо штаб-квартиру в її домашній кабінет? У Рорка приголомшлива апаратура - блокує будь-який доступ.

Пібоді фиркнула і почала збирати дискети.

- Ми будемо працювати там, де скаже лейтенант. - Піднявшись, вона налетіла на Макнаба і з ненавистю втупилася в його глузливі зелені очі. - Зараз же йди з дороги!

- Знову я тобі заважаю. Як там поживає Чарлі?

Пібоді порахувала до десяти.

- Чарльз поживає чудово, і це не твоя справа. А тепер прибери свою худу дупу! - І вона, виходячи, із задоволенням ткнула його ліктем.

Макнаб зітхнув, потираючи ребра.

- Ти сама її прибрала - один бог знає чому, - пробурмотів він.

Єва міряла кроками конференц-зал. Їй потрібно було викинути з голови ситуацію з Бауерс, і вона переконувала себе, що вже майже цього домоглася. Ще трохи ходьби взад-вперед і лайок крізь зуби - і вона запхне Бауерс у якусь темну дірку зі щурами і кіркою запліснявілого чорного хліба на прожиток.

Задоволена цією картиною, Єва глибоко зітхнула і повернулася до Пібоді, яка увійшла.

- Мені потрібні фотографії жертв. І приготуй карту, виділивши місце кожного злочину.

- Так, сер.

- Доповідай, Макнабе.

- О'кей, ну...

- І зведи до мінімуму ліричні відступи, - додала Єва, змусивши Пібоді посміхнутися.

- Сер, - скривдженим тоном почав Макнаб, - я склав список лікувальних і науково-дослідних медичних центрів у містах, які вас цікавлять, - у комп'ютері, на дискеті та на друкованій копії. - Оскільки згадана копія лежала на столі, він присунув її до Єви. - Також я перевірів ще раз ваш перелік нью-йоркських лікарів. Як бачите, кожен із них співпрацює щонайменше з двома медцентрами. Згідно з результатами моїх пошуків, тільки триста з гаком хірургів, що спеціалізуються на видаленні та пересадці органів, мають достатній досвід, щоб здійснити операції, які стали причиною загибелі жертв. - Макнаб зробив паузу, пишаючись своїм чітким і діловитим рапортом. - Я продовжую пошуки аналогічних злочинів, але справа просувається повільніше, ніж хотілося б.

Він присів на край столу, схрестивши щиколотки.

- Здається мені, хлопці з відділів убивств просто-напросто кладуть такі справи під сукно - або через недбалість, або вважаючи їх нерозв'язними. Убивства бомжів нікого не цікавлять, ні родичів жертв, ні начальство. Ось мені і доводиться все розкопувати. До речі, в основному я натикаюся на злочини на релігійному та побутовому ґрунті. Знайшов масу випадків кастрації, здійсненої розгніваними дружинами або коханками. Ви не уявляєте, скільки баб позбавляє хлопців чоловічої гідності за те, що вони не вміють тримати її в штанях! За останні три місяці в Південній Кароліні з'явилося шість нових євнухів. Прямо якась епідемія!

- Цікаві подробиці, Макнаб, - сухо сказала Єва, - але давай дотримуватися внутрішніх органів. - Вона ткнула пальцем у бік комп'ютера. - Звузь перелік. Мені потрібен один відповідний центр здоров'я на кожне місто.

- Буде зроблено.

Єва злегка розслабилася, коли увійшов Фіні з незмінним пакетом горіхів.

- Що ти з'ясував щодо значка, Фіні?

- Щодо цього значка - нічого. Але взагалі-то такі значки вагою у вісімнадцять каратів продають у трьох місцях Нью-Йорка - у ювелірній крамниці Центру Дрейка, у крамниці Тіффані на П'ятій авеню і в крамниці Де Бауера. - Він пошарив у пакеті, спостерігаючи, як Пібоді прикріплює до дошки фотографії. - Вісімнадцять каратів золота коштують близько п'яти шматків; більшість великих центрів здоров'я купують значки в Тіффані. Вони купують їх оптом, видаючи тим, хто закінчив стажування. Золоті або срібні. Торік у Тіффані продали сімдесят один золотий і дев'яносто шість срібних. Дев'яносто два відсотки були оплачені безпосередньо лікарями.

- За словами Луїзи, такі значки є у більшості лікарів, - зауважила Єва. - Але не всі їх носять. Я бачила значки у Тіа Во, - щоправда, вирішила, що це брошка, - у Ганса Вандерхавена і в самої Луїзи. - Вона насупилася. - Потрібно постаратися з'ясувати, хто нещодавно загубив значок. Перевірте всі три магазини - той, хто загубив, міг придбати заміну. - Єва поклала руки в кишені й повернулася до дошки. - Перш ніж ми почнемо, вам слід знати, що майор заборонив давати відомості засобам масової інформації. Жодних інтерв'ю, жодних коментарів. Ми працюємо за кодом п'ять, тож усі дані у цій справі засекречені, а файли мають бути закодовані.

- Витік у департаменті? - поцікавився Фіні.

- Можливо. А крім цього, політичний тиск із Вашингтона. Фіні, що ти можеш дізнатися про сенатора Вейлена з Іллінойсу, не злякавши при цьому ні його самого, ні його підлеглих?

Добродушне обличчя Фіні розпливлося в усмішці.

- Все аж до розмірів частин тіла.

- Б'юся об заклад, у нього товста дупа і маленький член, - пробурмотіла Єва, змусивши Макнаба фиркнути. - Отже, що ми маємо? Убивця колекціонує дефектні органи - не знаю, для забави чи заради прибутку, але він систематично цим займається, забираючи їх у жертв. Нам відомо, що принаймні в одному випадку при ньому була спеціальна валізка для перенесення органів; гадаю, можна не сумніватися, що і в інші рази він діяв за тим самим зразком. Якщо цей тип проявляє таку турботу про вилучені органи, отже, у нього має бути місце для їх зберігання.

- Лабораторія? - припустив Фіні.

- У всякому разі, щось подібне. Можливо, навіть у його будинку. Крім того, нам відомо, що вбивця заздалегідь вибирає свої жертви. Ці троє, - Єва вказала на фотографії, - жили в Нью-Йорку і були пов'язані з клінікою на Канал-стріт. У вбивці був доступ до їхніх медичних даних. Отже, або він сам співпрацює з клінікою, або хтось із тамтешнього персоналу передає йому потрібні відомості.

- А може, це робить коп? - пробурмотіла Пібоді. Коли всі подивилися на неї, вона почервоніла і відкашлялася. - Патрульні та "трупощукачі" прекрасно знають місцевих бомжів і повій. Якщо ми припускаємо витік у департаменті, то потрібно враховувати і передачу вбивці медичних даних.

- Ти маєш рацію, - подумавши, погодилася Єва. - Це може відбуватися в нас під носом.

- Бауерс працює в секторі, де знайдено дві жертви. - Макнаб повернувся на стільці. - Ми вже знаємо, що вона божевільна. Я можу добути про неї дані на всіх рівнях і просканувати їх.

Єва підійшла до вікна і примружилася, дивлячись на залитий сонцем сніг. Якщо вона віддасть таке розпорядження, пошуки даних буде зафіксовано, і виникне незручна ситуація.

- Ми можемо подати вимогу з електронного відділу, - запропонував здогадливий Фіні. - Тоді на запиті буде моє ім'я, а ти залишишся осторонь.

- Розслідування веду я, - заперечила Єва. - Це мій обов'язок перед жертвами. Отже, розпорядження будуть виходити звідси і за моїм підписом. Пошли запит негайно, Макнаб, не будемо тягнути час.

- Так, сер. - Макнаб повернувся до комп'ютера.

- Ми досі не отримали жодних відомостей від слідчого в Чикаго, - продовжувала Єва. - Потрібно їх поквипити. Крім того, ми чекаємо на інформацію з Лондона. - Вона повернулася до дошки, дивлячись на обличчя жертв. - Утім, у нас і так більш ніж достатньо матеріалу для роботи. Пібоді, що ти знаєш про політику?

- Це неминуче зло, яке рідко обходиться без корупції та зловживань. - Вона посміхнулася. - Ми, мормони, як правило, не схвалюємо політиканів, Далласе. Але ми вдаємося тільки до ненасильницьких протестів.

- Тоді зверни свій мормонський запал на Американську медичну асоціацію. Перевір, скільки там корупції та зловживань. А я тим часом займуся цим тупицею з

чиказького поліцейського департаменту і дізнаюся, чи закінчив Морріс розтин Джилесси Браун.

Повернувшись до кабінету, Єва зв'язалася з Чикаго, і коли її вкотре переадресували на електронну пошту Кімікі, вважала за краще діяти через його голову і попросила з'єднати її з його безпосереднім начальником.

- Лейтенант Соєр, - пролунав нарешті в слухавці незадоволений голос.

- Лейтенант Даллас, нью-йоркський поліцейський департамент, - швидко сказала Єва. - Я працюю над серією вбивств, що сталася тут, які, здається, пов'язані з одним із ваших випадків.

Повідомивши необхідну інформацію, Єва приготувалася до відсічі, але потім зрозуміла, що голос у Соєра не незадоволений, а просто втомлений.

- Одну хвилину, лейтенанте, - сказав він.

Єва нетерпляче барабанила пальцями по столу добрі три хвилини; нарешті лейтенант Соєр знову взяв слухавку.

- Я не отримував жодних вимог про передачу даних у цій справі. Вона переведена в розряд нерозкритих.

- Слухайте, Соєр, тиждень тому я говорила зі слідчим і зробила запит. У мене тут три трупи, і моє розслідування вказує на зв'язок із вашою справою. Оскільки ви явно не проти її позбутися, передайте її нам. Я прошу тільки про професійну співпрацю. Мені дуже потрібні ці дані.

- Детектив Кімікі зараз у відпустці; очевидно, ваш запит загубився серед файлів, які ніхто не спромігся переглянути.

- У такому разі вам доведеться його вивудити?

- Ви отримаєте дані протягом години. Повідомте ваш ідентифікаційний код. Я особисто цим займуся.

- Дякую.

"З Чикаго покінчено", - подумала Єва.

Морріс опинився у своєму кабінеті.

- Я якраз пишу висновок, Далласе. Адже я тільки людина.

- Повідомте хоча б основне.

- Вона мертва.

- Яка дотепність, Моррісе!

- Радий, що вам сподобалося. Причина смерті - рана в животі, нанесена лазерним скальпелем. Перед смертю жертві дали анестезію. У цьому випадку судини не затиснули, і жертва спливла кров'ю. Печінка вилучена. У жертви був розвинений рак, який, безсумнівно, вразив цей орган. Вона піддавалася лікуванню - поряд із рубцюванням, типовим для прогресуючої стадії, є неушкоджена рожева тканина. Лікування гальмувало розвиток хвороби. За належного догляду її можна було врятувати.

- Розріз схожий на інші?

- Так, зроблено чисто. Убивця не поспішав. Але решта в цьому злочині не відповідає іншим. Це найбільш рутинна, реміснична операція; у ній не відчувається,

що хірург пишається своєю роботою. Крім того, у жертви були шанси прожити ще років десять, якщо не більше.

- Гаразд. Дякую.

Єва заплющила очі, обмірковуючи почуте. Коли відкрила їх знову, у дверях стояв Вебстер.

- Вибач, якщо розбудив тебе.

- Що тобі треба, Вебстере? Ти мені життя не даєш. Доведеться звернутися до адвоката.

- Непогана ідея. На тебе подано ще одну скаргу.

- Це нісенітниця. Ти порівняв записи голосів? - Стримуваний гнів нарешті вирвався на волю. - Чорт забирай, Вебстере, ти ж мене знаєш! Я ніколи нікому не дзвоню з ідіотськими погрозами!

Єва піднялася зі стільця. До останнього моменту вона не усвідомлювала, як остогидла їй уся ця історія з Бауерсом. Злість буквально роздирає їй горло, доки вона, через брак кращого, не вхопила порожню кавову чашку і не штовхнула її об стіну.

Вебстер незворушно кивнув, дивлячись на осколки.

- Допомогло? - поцікавився він.

- Трохи.

- Ми обов'язково порівняємо голоси, Далласе, і я впевнений, що вони не співпадуть. Я добре тебе знаю. Ти жінка пряма, і боягузливі погрози нишком не в твоєму стилі. Але з Бауерс у тебе серйозні проблеми - не варто їх недооцінювати. Вона скаржиться на твоє поводження з нею сьогодні вранці на місці злочину.

- Усе зафіксовано. Переглянь запис, і сам побачиш.

- Перегляну згодом, - втомлено відгукнувся він. - Я просуваюся не поспішаючи, крок за кроком, бо так буде краще для тебе. Але ти зажадала детальну характеристику Бауерс, а це виглядає не надто добре.

- Це не особиста справа, Вебстере! Бауерс заважає мені вести розслідування. До речі, я зажадала такі ж відомості і про Трухарта.

- Чому?

Єва холодно подивилася на нього.

- На це запитання я відповісти не можу. Я отримала наказ Вітні вести розслідування під кодом п'ять, тож уся інформація у цій справі закрита.

- Ти ускладнюєш своє становище.

- Я виконую свою роботу, Вебстере!

- А я свою, Далласе. - Він засунув руки в кишені. - Бауерс щойно звернулася до засобів масової інформації.

- Через мене? Не може бути!

- Уяви собі. Вона виголосила пихату промову, в якій вимагає захисту від переслідування. До обіду ця історія з'явиться на екрані.

- Немає ніякої історії!

- Ти сама по собі історія. Енергійна жінка-коп, яка рік тому приперла до стіни одного з великих політиків країни, яка вийшла заміж за найбагатшого сина-сукина сина на планеті, і в якій водночас досить темне минуле. Твоє ім'я підвищує рейтинг, Даллас, тож ЗМІ його не пропустять.

- Це не моя проблема, - заявила Єва, але відчула, що в горлі в неї раптово пересохло.

- Це проблема департаменту. Виникнуть запитання, на які доведеться відповідати. Ти маєш обміркувати, як і коли зробити заяву, щоб розрядити ситуацію.

- Чорт забирай, Вебстере, я не маю права розмовляти зі ЗМІ про те, що стосується цього розслідування!

- Тоді я змушений попередити тебе, що ти потрапила в халепу. Голоси, звісно, порівняють, сьогоднішній запис із місця злочину переглянуть, і тоді буде ухвалено рішення щодо вас обох. Але твоєму запиту про характеристики не дадуть ходу до ухвалення цього рішення. Ось що я уповноважений повідомити тобі як офіційна особа. Але як друг я раджу тобі, Даллас: найми адвоката - найкращого, якого тільки можна купити на гроші Рорка.

- Я не користуюся його грошима, коли йдеться про мої неприємності!

- Ти завжди була до біса впертою, Даллас. Це одна з багатьох рис, які мене в тобі приваблюють. - Він зробив крок уперед, його погляд знову став серйозним. - Я турбуюся про тебе - як друг і колега. Попереджаю, Бауерс має намір тебе втопити, і боюся, ніхто не подасть тобі руку, щоб допомогти втриматися на воді. За твого становища - професійного й особистого - заздрість рано чи пізно дасть про себе знати.

- Я з цим впораюся.

- Чудово. - Вебстер похитав головою і попрямував до дверей. - Але повторюю: бережи свою апетитну дупу.

Єва сіла за стіл, підперши руками голову, і задумалася, що їй робити далі. Наприкінці своєї зміни вона вирішила поїхати додому і взяла з собою всі файли, включно з нарешті отриманими даними з Чикаго. У машині її не відпускав головний біль.

Поки Єва їхала на північ Медісон-авеню між 51-ю і 52-ю вулицями, Еллен Бауерс піднімалася сходами зі станції метро "Делансі". Вона перебувала в бадьорому настрої і ледве втримувалася, щоб не стрибати через дві сходинки. Їй все-таки вдалося дістати цю зарозумілу суку Даллас! Було так приємно стояти перед камерою і бачити, як розуміюче киває репортер, слухаючи про перенесені нею приниження. Тепер її обличчя з'явиться на екрані, і її слова почують усі!

Бауерс дуже хотілося розповісти про те, як усе це почалося багато років тому, коли Даллас вступила до академії й одразу побила всі рекорди. Ну ще б пак, адже вона робила інструкторам мінет - можливо, не нехтувала й жінками. Кожен, хто має хоч краплю розуму, здогадується, що ця повія роками обслуговувала в такий спосіб Фіні, а може, й самого Вітні. Одному богу відомо, якими збоченими сексуальними іграми вони з Рорком займаються у своєму палаці!

"Тепер її дні добігають кінця, - зловтішно думала Бауерс, купуючи собі цілу квартиру шоколадного морозива. Ця сука вважала, що може безкарно ображати й принижувати мене, Еллен Бауерс! Ну нічого! Нарешті всі мої стрибки з дільниці у дільницю, з одного незначного посту на інший будуть компенсовані!"

У Бауерс були зв'язки. Вона знала потрібних людей і не сумнівалася, що знищення Єви Даллас стане її трампліном до слави, а головне - до переведення у відділ убивств.

"Так, мій час настав! - зловтішно думала Бауерс, відчуваючи, як усередині в неї клекоче ненависть. Коли вона зітре Даллас до пороху, то змусить цього придурка Трухарта заплатити за своє віроломство. Напевно Даллас дозволила йому її трахнути. А ось вона, Бауерс, ніколи нічого подібного не дозволяла ніякому балакучому блюдолізу. Тому про неї і базикають усілякі гидоти. Кажуть, що вона склочниця, нікчемний коп і, можливо, навіть злегка божевільна.

Усі вони придурки - починаючи від Тіббла і закінчуючи Трухартом! Але їм не вдасться потихеньку вижити її з департаменту, змусити існувати на половинну пенсію. Вона впорається з усіма - і насамперед із Даллас, бо все почалося саме з неї.

Гнів душив Бауерс. Він вічно не давав їй спокою, але вона вже багато років тому навчилася ним керувати. Ще б пак - адже вона розумніша за них усіх! Щоразу, коли якась тупиця з департаменту наказувала їй пройти тест на властивості характеру, вона глушила гнів транквілізаторами і витримувала перевірку.

Можливо, зараз їй знадобиться солідніша доза, навіть змішана із "Зонером"... Але, так чи інакше, вона чудово знає, як обвести навколо пальця цих недоумків із їхніми тестами і запитаннями. Вона знає, яку кнопку натиснути, будьте впевнені! Зараз її палець на спусковому гачку і залишиться там.

До того ж у неї є таємне джерело доходу, про яке ніхто не знає. Їй вдалося зібрати достатньо баксів, і скоро вона зможе робити все, що хоче, - навіть виходити у світ, не гірше за цю повію Даллас!

Зуби Бауерс блиснули в усмішці, коли вона повернула за ріг і попрямувала темною вулицею до свого будинку. Вона буде багатою, знаменитою і могутньою, про що завжди мріяла. Якщо їй трохи допоможе її друг, вона прихлопне Даллас, як муху!

- Поліцейський Бауерс?

- Так. - Вона обернулася і втупилася в темряву, поклавши руку на кобуру. - У чому справа?

- У мене для вас повідомлення від вашого друга.

- Ось як? - Вона опустила руку. - Що за повідомлення?

- Конфіденційно. Нам потрібно поговорити наодинці.

- Немає проблем! - Бауерс зробила крок уперед, збуджена перспективою заробітку. - Піднімемося до мене.

- Боюся, що вам доведеться спуститися. - Із темряви ступив високий чоловік із безбарвним обличчям і порожніми очима. Змахнувши металевою трубкою, він вдарив нею Бауерс по голові, перш ніж вона встигла скрикнути.

Коробка з морозивом злетіла в повітря і шльопнулася на землю, кров потекла на тротуар. Чоловік поволів Бауерс до відчинених дверей напівпідвалу. Мертве тіло з глухим стуком підстрибувало на сходинках.

Опинившись усередині, чоловік замкнув двері, швидко зірвав з Бауерс уніформу, взяв її посвідчення і зброю та упакував їх разом із трубкою у велику сумку. Після цього він почав бити вже мертву жінку, спотворивши її до невпізнання.

- Неохайна, недбала робота! - обурилася Єва, міряючи кроками кабінет Рорка. Вона мала висловити комусь усе, що в неї накипіло, і скористалася тим, що чоловік опинився вдома.

Рорк щось співчутливо пробурмотів, продовжуючи читати факс і переглядати останні повідомлення з його найбільшого міжнародного підприємства, курорту Олімпус. Йому спало на думку, що туди можна нанести особистий візит, коли в його дружини буде відпустка.

- Два різні слідчі, - продовжувала Єва, крокуючи кабінетом. - Два різні копи - і обидва провалили справу! Що в Чикаго використовують як посібник - стару відеокопію "Трьох клоунів"?

- "Трьох коміків", - поправив Рорк.

- Що?

Він подивився на неї й усміхнувся.

- Серіал називається "Три коміки", люба.

- Яка різниця? Так чи інакше, вони некомпетентні олухи. Половина документів пропала! Немає ні протоколів допиту свідків, ні рапортів про розтин. Вони встановили особу жертви, але не подумали покопатися в її минулому. А якщо і покопалися, то у файлах цього немає.

Рорк зробив деякі поправки у факсі на суму близько трьох чвертей мільйона і переслав його асистенту до свого міського офісу.

- Що там сталося?

- Черговий труп із вилученим серцем. - Єва насупилася, дивлячись, як Рорк вибирає в холодильнику пляшку вина. - Я можу зрозуміти, якщо один коп не може довести розслідування до кінця, хоча мені це і не подобається. Але коли два копи провалюють одну й ту саму справу, це занадто! А оскільки обидва зараз поза досяжністю, то завтра я маю намір поговорити з їхнім босом. Можливо, хтось їх підкупив або погрожував їм. Витік міг відбуватися не тільки в нью-йоркському поліцейському департаменті.

- Наскільки я пам'ятаю, твій настирливий сенатор якраз зі штату Іллінойс?

- Так... Боже, як же ненавиджу політику! Мені потрібно про все доповісти майору, але з чиказьким босом доведеться розбиратися особисто.

Рорк наповнив два келихи і поставив їх на стіл.

- Я відвезу тебе туди.

- Це поліцейське розслідування, - насупилася Єва.

- Але ти - мій поліцейський. - Він вклав келих їй у руку. - Ти не поїдеш у Чикаго без мене. А тепер випий вина і розкажи мені решту.

Єва могла б заперечити для проформи, але вирішила, що це марна трата енергії.

- Бауерс подала ще кілька скарг. - Єва змусила себе розслабитися і ковтнути вина. - Вона першою прибула на місце злочину сьогодні вранці й почала скандалити, тому я відсторонила її від справи. Усе зафіксовано, і коли начальство перегляне запис, то не зможе ні в чому мені дорікнути. Але ця сука мене дістала! Мій приятель із Бюро

внутрішніх справ попередив мене, що вона звернулася до ЗМІ і, здається, вже дала інтерв'ю.

- Люба, у світі повнісінько дурнів. - Рорк торкнувся пальцем ямочки на її підборідді. - Вона сама себе потопить.

- Так, рано чи пізно. Але Вебстер стурбований.

- Вебстер?

- Мій знайомий хлопець із БВД.

- Ага! - Сподіваючись відволікти Єву, Рорк полоскотав їй потилицю. - Здається, я не чув цього прізвища? І давно ти його знаєш, люба?

- Зараз ми рідко зустрічаємося.

- А раніше?

Єва знизала плечима і хотіла відійти, але Рорк не відпустив її.

- Це було давно.

- Що саме?

- Нічого особливого. Одного разу ми випили зайвого, роздягнулися і пострибали одне на одному, - процідила вона крізь зуби. - Задоволений?

Він усміхнувся і чмокнув її в щоку.

- Я просто вбитий! Тепер тобі доведеться як покарання випити зайвого, роздягнутися і пострибати зі мною.

Єва зловила себе на тому, що злегка розчарована: вона б не заперечувала, якби Рорк хоча б зробив вигляд, що ревнує.

- У мене є робота...

- У мене теж. - Він поставив келих і привернув її до себе. - Ви - моя робота, лейтенанте.

Єва відвернулася, умовляючи себе не розслаблятися, коли він притулився губами до її шиї.

- Я ще не п'яна.

- Ну, значить, залишаються тільки дві роботи, - вирішив Рорк і потягнув її на підлогу.

Коли кров перестала стукати в голові в Єви і до неї повернулася здатність мислити, вона пообіцяла собі не подавати виду, що їй подобається, коли її гвалтують на підлозі кабінету.

- Ну, раз ти отримав своє, злізай з мене.

- Мені подобається твій запах. Ось тут. - Рорк торкнувся носом її шиї і відчув, як її серце знову заколотилося. - Ще?

- Ні вже, досить! Мені справді потрібно працювати. - Єва спробувала вивільнитися і відчула полегшення, змішане з розчаруванням, коли Рорк слухняно відкотився вбік.

Піднявшись, вона схопила сорочку Рорка, що лежала поруч, і подивилася на нього. Господи, і як це в чоловіка може бути таке прекрасне тіло!

- Ти так і будеш валятися тут, голий і задоволений?

- Я б із радістю, але в нас є робота.

- У нас?

Рорк встав і почав одягати штани.

- Твої зниклі документи. Якщо вони коли-небудь існували, я можу відшукати їх для тебе.

- Я знаю, що ти можеш багато чого, хоча незрозуміло, як тобі це вдасться. Але я збираюся все з'ясувати за офіційними каналами.

Їй одразу ж захотілося прикусити язик. Як тепер просити його неофіційно роздобути інформацію про самогубство Вестлі Фрейда?

- Як хочеш. - Рорк знизав плечима і знову взяв келих. - Але я б добув твої дані за кілька годин.

Спокуса була великою, але Єва похитала головою.

- Дякую, я займаюся цим сама.

У кабінеті в Єви задзвонив телефон, і вона кинула роздратований погляд на відчинені двері.

- Я переключу зв'язок сюди. - Обійшовши навколо столу, він натиснув на клавіші та підняв слухавку. - Рорк.

- Чорт забирай, Рорк, де Даллас? - пролунав збуджений голос Надін.

Краєм ока він помітив, як Єва швидко похитала головою.

- На жаль, Надін, вона зараз не може підійти. Можу я чимось допомогти?

- Увімкніть сорок восьмий канал, а Єві скажіть, щоб вона терміново передала мені спростування. Я пущу його в ефір негайно.

- Добре, я скажу їй. Дякую.

Рорк поклав слухавку і увімкнув телевізор. Екран заповнило обличчя Бауерс, що бризкало отрутою.

- З огляду на три скарги, департамент не зможе більше ігнорувати негідну та образливу поведінку лейтенанта Єви Даллас. Жага влади спонукає її порушувати правила, спотворювати рапорти і використовувати свідків в особистих цілях.

- Це серйозні звинувачення, поліцейський Бауерс, - зауважив репортер.

- Кожне з них абсолютно справедливе! - У голосі Бауерс почулися верескливі ноти. - І кожне буде підтверджено розслідуванням, яке вже ведеться. Я запевнила Бюро внутрішніх справ, що роздобуду потрібну документацію. Включно з тією, яка свідчить, що Єва Даллас надавала сексуальні послуги за інформацію і за просування по службі в департаменті.

- Ах ти, шльондро! - усміхнувся Рорк і обійняв дружину, хоча відчував, як його кров закипає від гніву. - Доведеться з тобою розлучитися.

- Це не жарт!

- Вона сама жарт, Єво. Жалюгідний і недотепний. Я вимкну.

- Не треба. Я хочу дослухати до кінця.

- Поліція вже давно підозрює, що чоловік Даллас, Рорк, займається злочинною діяльністю. Він був головним підозрюваним у справі про вбивство на початку минулого року. На щастя для нього, розслідування вела Даллас. Рорк не був звинувачений, а Даллас тепер одружена з багатим і могутнім чоловіком, який використовує її зв'язки, щоб покривати власні протизаконні дії.

- Вона заходить занадто далеко! - Єва тремтіла від люті. - Як вона сміє втягувати в це тебе?!

Погляд Рорка, спрямований на екран, був спокійним.

- Навряд чи можна було сподіватися, що вона не добереться до мене.

- Поліцейський Бауерс, ви стверджуєте, що лейтенант Даллас - владна і, можливо, небезпечна жінка. - Репортер не міг приховати радісний блиск в очах. - Чому ж ви йдете на такий ризик, публічно заявляючи про ваші підозри?

- Хтось має говорити правду! - Бауерс випнула підборіддя і втупилася прямо в камеру. - Департамент може покривати своїх співробітників, але мені надто дорога честь мундира, щоб я в цьому брала участь.

- Ось за це її розіпнуть, - повільно промовила Єва. - Вона сама погубила свою кар'єру. Її більше не стануть нікуди переводити, а просто викинуть.

Рорк вимкнув екран і знову обійняв Єву.

- Бауерс не в змозі зашкодити тобі - вона лише може заподіяти незручності на короткий час. Якщо хочеш, подай до суду за наклеп. Вона явно зловжила свободою слова. Але... - Він провів рукою по спині Єви. - Послухай пораду людини, якій багато разів доводилося ухилятися від каменів і стріл. Не звертай на це уваги. - Рорк поцілував її в лоб. - Будь вище цього, і скоро все минеться само собою.

Заплющивши очі, Єва поклала голову йому на плече.

- Мені б хотілося згорнути їй шию.

- Я можу замовити робота, схожого на Бауерс, і ти зможеш вбивати її скільки захочеш.

Єва мимоволі розсміялася.

- Було б непогано. Слухай, мені потрібно трохи попрацювати, і я не хочу більше говорити про Бауерс. Це виводить мене з себе.

- Добре. - Рорк відпустив її і засунув руки в кишені. - Єва.

- Так? - Вона зупинилася в дверях і обернулася.

- Якби ти подивилася їй в очі, то зрозуміла б, що вона не цілком нормальна.

- Я дивилася. Мабуть, ти маєш рацію.

"Отже, - подумав Рорк, коли двері за Євою зачинилися, - Бауерс може виявитися набагато небезпечнішим". Він вирішив, що ввечері обов'язково попрацює зі своїм незареєстрованим обладнанням і до ранку матиме в своєму розпорядженні всі дані про Бауерс.

Сидячи у своєму автомобілі і дивлячись на натовп за воротами, Єва думала, що досить гидко ухилятися від репортерів, коли йдеться про роботу і коли справа відбувається на місці злочину або в Головному управлінні. Але куди гірше, коли репортери стоять у три ряди біля воріт її власного будинку.

Єва спостерігала, як настрій натовпу підігрівається одночасно з підвищенням температури повітря. Сніг почав танути, а сніговики, яких зліпили вони з Рорком, швидко втрачали у вазі.

Вона обмірковувала різні варіанти, зокрема пропозицію Рорка підвести до воріт електричний струм, уявляючи собі, як настирливі журналісти, отримавши гарний удар, цілими дюжинами відскакують від воріт і падають на землю, закотивши очі.

Але Єва, як завжди, вважала за краще діяти більш прямо. Вона увімкнула мегафон і на повільній швидкості повела машину до воріт.

- Це приватне володіння, а я зараз не на службі. Відійдіть від воріт. Кожен, хто увійде, буде заарештований за порушення права володіння.

Вони не відійшли ні на дюйм. Єва бачила, як відкриваються роти, але, на щастя, не чула голосів. Зате об'єктиви камер були спрямовані на неї, немов намагаючись проковтнути.

- Ну, тримайтеся! - пробурмотіла вона і увімкнула механізм воріт, які почали повільно відчинятися при її наближенні.

Репортери кинулися до отвору. Єва продовжувала їхати вперед, повторюючи попередження, і із задоволенням спостерігала, як дехто з них кинувся врозтіч, зрозумівши, що автомобіль не зупиниться. Однак найвідчайдушніші чіплялися за дверні ручки машини, щось кричачи в зачинені вікна.

Виїхавши за ворота, Єва знову натиснула кнопку на пульті дистанційного керування, сподіваючись, що ворота, зачиняючись, прищемлять кілька пальців. Потім вона зі злісною усмішкою натиснула на акселератор, і пара репортерів звалилася на дорогу. Відлуння їхніх прокльонів лунало музикою в її вухах усю дорогу до міста.

Прибувши в управління, Єва попрямувала прямо в конференц-зал і, нікого там не виявивши, сіла за комп'ютер. Вона збиралася попрацювати близько години, перш ніж поїхати в Центр Дрейка на першу з призначених зустрічей.

Якщо їй пощастить, вона до кінця дня розбереться з лікарями, яких підібрала для неї Пібоді.

На екрані з'явилися файли:

Центр Дрейка, Нью-Йорк.

Клініка Нордіка, Чикаго.

Клініка Святої Жанни д'Арк, Париж.

Центр Мелкаунта. Лондон.

"Чотири міста - і шість трупів", - подумала Єва.

Переглянувши дані, зібрані Макнабом, вона вирішила обмежити сферу пошуків цими чотирма медцентрами. Усі вони мали одну цікаву спільну рису: Вестлі Фрейд працював, читав лекції або консультував у кожному з них.

- Чудова робота, Макнаб, - пробурмотіла Єва. - Френд може виявитися ключем до всієї нашої справи. Цікаво, чиїм він був другом?

Єва дала комп'ютеру завдання простежити будь-які особисті або професійні зв'язки між доктором Вестлі Фрейдом і докторами Коліном Кегні, Тіа Во, Майклом Вейверлі і Гансом Вандерхавеном. Вирішивши, що поки що досить, вона відійшла від столу за чашкою кави. Запах одразу її насторожив, а побачивши брудну рідину в чашці, вона зрозуміла, що цей напій не можна назвати кавою навіть із великою натяжкою. Раніше вона могла, не моргнувши оком, випити дюжину чашок місцевої отрути, але тепер один її вигляд викликав тремтіння.

Сміючись над собою, Єва відсунула чашку. Нічого, скоро прийде Пібоді з рапортом, і можна буде попросити її принести хорошу каву.

Однак її помічниця не поспішала. Єва вже збиралася піти по каву сама, коли відчинилися двері і в конференц-зал, захакавшись, влетіла Пібоді.

- Ти знову спізнюєшся, - почала Єва. - Це погана звичка. Як, по-твоєму, я маю... - Вона осіклася, побачивши смертельно бліде обличчя і перелякані темні очі Пібоді. - Що сталося?

- Бауерс...

- До біса Бауерса! - Єва залпом випила нещасливу каву. - У мене немає часу турбуватися про неї. Ми розслідуємо вбивства.

- Тепер комусь доведеться розслідувати її вбивство.

- Що?!

- Далласе, вона мертва! - Пібоді зробила глибокий вдих, намагаючись вгамувати серцебиття. - Учора ввечері хтось побив її до смерті. Бауерс виявили дві години тому в підвалі її будинку. На ній не було ні уніформи, ні зброї, ні посвідчення. Її ідентифікували за відбитками пальців. - Пібоді провела рукою по тремтячих губах. - Кажуть, що за обличчям її впізнати було неможливо - від нього майже нічого не залишилося.

Єва поставила чашку.

- А вони не помилилися?

- Це вона. Я спеціально перевірила - відбитки відповідають.

- Господи! - Єва притиснула пальці до очей, намагаючись зосередитися. - Що вдалося з'ясувати?

- Нічого. У всякому разі, я нічого не змогла розкопати. Свідків немає. Вона жила одна, тож ніхто її не чекав. Близько о пів на шосту ранку був анонімний дзвінок, який повідомив про заворушення в цьому районі. Туди вислали патруль, і двоє поліцейських її виявили. Це все, що мені відомо.

- Пограбування? Сексуальне насильство?

- Не знаю, Далласе. Добре, що мені вдалося хоч це з'ясувати. Усю інформацію швидко засекретили.

Єва відчула, що в неї в шлунку перекочується якась слизька куля. Вона не одразу зрозуміла, що це страх.

- Хто веде слідство?

- Я чула, що Бекстер, але не впевнена в цьому.

- О'кей. - Єва сіла і запустила пальці у волосся. - Якщо це Бекстер, він повідомить мені всі дані. Цілком ймовірно, це не пов'язано з нашою справою, але хто знає... - Вона подивилася на Пібоді. - Кажеш, побили до смерті?

- Так. - Пібоді судорожно ковтнула.

Єва знала, що відчуваєш, коли тебе б'ють кулаками, а ти можеш тільки кричати, чуючи хрускіт кісток, що ламаються...

- Мені шкода її, - видавила вона. - Бауерс була нікчемним копом, але мені її шкода.

- Усі приголомшені.

- У мене мало часу. - Єва струснула головою, відганяючи страшні спогади. - Пізніше зв'яжемося з Бекстером і дізнаємося, чи зможе він повідомити нам подробиці. За годину в мене зустріч, і мені потрібно підготуватися.

- Даллас, ти маєш знати... Я чула, як згадували твоє ім'я.

- Моє ім'я?

- У зв'язку з Бауерсом... - Пібоді замовкла, почувши сигнал комунікатора.

Єва підняла слухавку.

- Даллас.
- Лейтенанте, прошу вас піднятися в мій кабінет.
- Майоре, я готуюся до призначеної зустрічі...
- Негайно! - коротко вимовив Вітні і відключив зв'язок.
- Чорт! - вилаялася Єва. - Пібоді, переглянь дані, які я щойно зібрала, і роздрукуй їх. Я скоро повернуся.

- Даллас...
- Плітками займемося, коли в мене буде час.

Єва швидко вийшла, думаючи про майбутні інтерв'ю. Вона хотіла здійснити екскурсію дослідницьким відділом Центру Дрейка. Можливо, там вдасться отримати відповідь на одне із запитань, яке спало їй на думку вчора ввечері.

Що роблять медики з пошкодженими органами, які вони видаляють? Викидають їх чи вивчають і проводять з ними експерименти? Вбивця, який колекціонує органи, повинен мати якусь мету. Якщо ця мета пов'язана з легальними медичними дослідженнями, картина набуває певного сенсу.

Хай там як, дослідження в будь-якому разі потребують грошей. Можливо, потрібно простежити їхнє джерело? Треба доручити Макнабу попрацювати над субсидіями та пожертвами.

Все ще розмірковуючи, Єва увійшла до кабінету Вітні. Кулька страху знову почала перекочуватися в шлунку, коли вона побачила разом із майором Вебстером і шефом поліції Тібблом.

- Сер?
- Закрийте двері, лейтенанте.

Ніхто не сів. Вітні стояв за своїм столом. Єва встигла подумати, що він має хворий вигляд, перш ніж Тіббл зробив крок уперед, спрямував на Єву погляд темних очей, який не виражав зовсім нічого. Це був високий чоловік, який заслужив повагу підлеглих своєю бездоганною чесністю.

- Лейтенанте, я хочу порадити вам викликати вашого адвоката.

- Мого адвоката, сер? - Єва покосилася на Вебстера. - Думаю, у цьому немає потреби, сер. Якщо у Бюро внутрішніх справ є запитання до мене, я готова на них відповісти. Мені відомо, що вчора ввечері відбулася телепередача, під час якої були зроблені заяви, що звинувачують мене в непрофесійній поведінці. Ці заяви необґрунтовані. Я впевнена, що будь-яке розслідування це доведе.

- Даллас... - почав Вебстер, але закрив рота, коли Тіббл кинув на нього швидкий погляд.

- Вам відомо, лейтенанте, що поліцейську Еллен Бауерс було вбито вчора ввечері?

- Так, сер. Мені повідомила моя помічниця.

- Я маю запитати вас про ваше місцеперебування вчора ввечері між вісімнадцятьма тридцятьма і дев'ятнадцятою годинами.

Єва прослужила в поліції одинадцять років, і їй здавалося, що ніщо не може застати її зненацька. Але почувши слова Тіббла, вона здригнулася всім тілом; у роті пересохло.

- Чи слід мені розуміти, шефе Тіббл, що я є підозрюваною у вбивстві поліцейського Бауерса?

Тіббл і бровою не повів. Єва, як і раніше, нічого не могла прочитати в його погляді. "У нього очі справжнього копа", - подумала вона, відчуваючи, що її охоплює паніка.

- Департамент має встановити ваше місцеперебування протягом згаданого часу, лейтенанте.

- Сер, між вісімнадцятьма і дев'ятнадцятою годинами я їхала з управління додому. По-моєму, я відключилася від контролю о вісімнадцять десятій.

Тіббл мовчки підійшов до вікна і став там спиною до кімнати. Єва відчула, що на лобі в неї виступив піт. Вона повернулася до Вітні, щосили намагаючись узяти себе в руки.

- Майоре, Бауерс створювала мені труднощі, які заважали розслідуванню, але я залагоджувала їх офіційними каналами, дотримуючись відповідної процедури.

- Це задокументовано, лейтенанте. - Вітні закрив руки за спину. - Але процедури слід дотримуватися й надалі. Наразі ведеться розслідування вбивства поліцейського Бауерса, і наразі ви - підозрювана. Не сумніваюся, що з вас швидко і повністю знімуть підозри.

- Знімуть підозри в тому, що я побила до смерті свою колегу, відмовившись від усього, у що вірила і для чого працювала? І як, по-вашому, могла це зробити? - Холодний піт стікав у неї по спині. - Тому що вона намагалася зганьбити мене в департаменті і в ЗМІ? Заради бога, майоре, всі бачили, що вона не в собі!

- Даллас. - Цього разу Вебстер зробив крок уперед. - Запис підтверджує, що ти погрожувала їй фізичною дією. Зв'яжися зі своїм адвокатом.

- Відчепись від мене з цим адвокатом! - огризнулася Єва. - Я тільки виконувала свою роботу. - Тепер у її страху вирости гострі зуби, боротися з ним ставало дедалі важче. - Хочеш допитати мене, Вебстере? Чудово, починай просто тут і зараз!

- Лейтенанте! - Вітні дивився в очі Єви, що виблискували гнівом. - Департамент має провести внутрішнє і зовнішнє розслідування обставин смерті поліцейського Бауерса. У нас немає вибору. На період розслідування ви звільняєтеся від своїх обов'язків. - Він глибоко зітхнув: нестерпно було бачити, як смертельно зблідло обличчя Єви, а погляд став порожнім. - З величезним жалем, лейтенанте, прошу вас здати ваші зброю і значок.

Єві здалося, що її мозок паралізувало, ніби від нього відключили струм. Вона не відчувала ні рук, ні ніг, ні серця.

- Мій значок?

- Даллас! - Вітні зробив крок до неї; тепер його голос звучав м'яко, а в очах відбивалася ціла буря емоцій. - Повторюю: у нас немає вибору. Ви відсторонюєтеся від роботи до закінчення внутрішнього і зовнішнього розслідування обставин смерті поліцейського Еллен Бауерс. Я змушений вимагати ваші зброю і значок.

Єва, немов загіпнотизована, дивилася в очі Вітні. У голові в неї лунав відчайдушний крик, який чула тільки вона сама. Тремтячою рукою вона зняла значок, відстебнула кобуру і простягнула їх Вітні. Для неї це було все одно що вирвати серце в себе з грудей.

Хтось двічі вимовив її ім'я, але Єва, не обертаючись, вийшла з кімнати і, наче сліпа, чимчикувала коридором, стукаючи підборами обшарпаними плитками.

Дійшовши до сходів, вона відчула запаморочення і так вчепилася в перила, що кісточки її пальців побіліли.

- Чорт забирай, Даллас! - Вебстер наздогнав її і схопив за руку. - Зв'яжися зі своїм адвокатом.

- Прибери руку! - У Єви не було сил вирватися. - Відпусти мене і забирайся.

- Не раніше, ніж ти мене вислухаєш. - Він відтягнув її від сходів і притиснув до стіни. - Ніхто цього не хотів, але в нас справді не залишалось вибору. Ти ж знаєш правила. Ми в усьому розберемося і повернемо тобі значок. Ти просто відпочинеш кілька днів - ось і все.

- Залиш мене в спокої!

- У неї були щоденники, диски, - швидко продовжував Вебстер, боячись, що Єва вирветься і втече. - Вона ретельно збирала на тебе компромат. Усе це потрібно переглянути. Хтось буквально розтерзав її на шматки, Далласе. За годину все з'явиться у ЗМІ. Ти і вона пов'язані намертво. Якби тебе не відсторонили до кінця розслідування, це виглядало б так, ніби тебе покривають.

- Або що департамент, начальство і колеги мені довіряють. Не торкайся до мене, інакше я за себе не відповідаю, - попередила Єва з таким тремтінням у голосі, що Вебстер зробив крок назад.

- Я повинен піти з тобою. - Він злився на себе, відчуваючи, що його руки теж починають тремтіти. - Простежити, щоб ти взяла з кабінету тільки особисті речі, і провести тебе до виходу. Мені потрібно конфіскувати твій стільниковий телефон і коди.

Єва заплющила очі, насилу стримуючись.

- Добре. Тільки не говори зі мною.

Вона змусила себе йти далі, хоча ноги здавалися гумовими. Господи, як же їй потрібне було зараз свіже повітря!

Єва зупинилася в дверях конференц-зали. Кімната пливла в неї перед очима, ніби вона дивилася у воду.

- Пібоді...

- Даллас? - Пібоді схопилася зі стільця.

- Вони забрали мій значок.

Фіні кулею підбіг до них, однією рукою схопив Вебстера за сорочку, а іншу стиснув у кулак.

- Що за нісенітниця?! Вебстере, ти, брудний виродку...

- Фіні, тобі доведеться замість мене провести допити. - Єва поклала руку йому на плече - не для того, щоб завадити вдарити Вебстера, а щоб самій утриматися на ногах. - У Пібоді графік зустрічей і всі дані.

Фіні відпустив Вебстера і взяв Єву за руку, відчуваючи, як вона тремтить.

- Поясни толком, що сталося.

- Мене підозрюють у вбивстві Бауерс. - Власний голос здався Єві чужим.

- Що за маячня?!

- Я повинна йти.

- Зачекай хвилину...

- Я повинна йти, - повторила Єва. - Я не можу тут залишатися.

- Можна я відвезу тебе, Далласе? - запропонувала Пібоді.

Єва похитала головою.

- Ні. Тепер ти працюєш із Фіні.

Вона вийшла з кімнати, намагаючись триматися прямо.

- Господи! - Пібоді повернулася до Фіні. - Що ж нам робити?

- Ми все владнаємо. Подзвони Рорку, - велів він, люто штовхнувши ногою стіл. - Нехай він буде вдома до її повернення.

Тепер ця дурна сучка заплатить ціну набагато вищу, ніж власне життя! Що ж ти тепер робитимеш, Далласе, коли система, яку ти захищала стільки років, зрадила тебе?

Сподіваюся, цього разу, викинута на вулицю, ти зрозумієш, що ця система безглузда. Що має значення тільки влада. Ти була всього лише бджолою у вулику. А зараз ти ще менша за бджолу, тому що вся влада у мене, і ім'я їй легіон.

Звичайно, дечим довелося пожертвувати. Не обійшлося без відхилень від плану. Але коли йдеш на ризик, дрібні помилки неминучі - так буває під час грандіозних експериментів.

Бо результати виправдовують усе. Я вже близький до мети. Течія повернута назад. Мисливиця стала дичиною для собі подібних, і вони розірвуть її на шматки, як вовки.

Усе виявилось так просто! Використання ревнивого дефективного розуму не складає труднощів. Цю жалюгідну Бауерс оплакуватимуть не більше, ніж решту покидьків, від яких я позбавляю суспільство.

Зате тепер громадська думка сколихнеться, люди вимагатимуть правосуддя, і Єва Даллас заплатить за все. Вона перестане бути навіть дрібною перешкодою. А після її усунення весь мій досвід і вся енергія знову сконцентруються на роботі.

Моя робота - найголовніше. Коли її буде виконано, моє ім'я стануть вимовляти з побожним страхом і зі сльозами вдячності.

Рорк стояв на ганку, шулячись від холоду, і чекав на повернення Єви. Повідомлення надійшло в розпал вельми делікатних перемовин з однією фармацевтичною компанією, яку він мав намір купити, реорганізувати і з'єднати зі своєю власною.

Отримавши повідомлення Пібоді, Рорк без вагань перервав переговори. Сльози в голосі стійкого поліцейського вразили його. Тепер Рорка цікавила лише одна думка: скоріше повернутися додому.

Після цього залишалося тільки чекати.

Побачивши на під'їзній алеї таксі, Рорк відчув напад люті. Ці виродки забрали її службовий автомобіль! Йому хотілося втекти сходами, відчинити дверцята, схопити Єву і забрати її куди-небудь, де вона не відчувала б гіркоти образи.

Але зараз їй потрібен був не його гнів.

Рорк спустився вниз, коли Єва вийшла з машини. Вона стояла в холодному світлі зимового дня, бліда, як смерть, із засклілившимися очима, і чомусь виглядала зовсім юною. Вираз сили і "крутості", який вона носила так само природно, як зброю, зник.

Єва не була впевнена, що зможе говорити. У горлі в неї пересохло, усе тіло оніміло.

- Вони забрали мій значок... - Жорстока реальність того, що сталося, раптово вдарила Єву, немов кулак. Горе захлеснуло її гарячою хвилею, що загрожувала хлинути з очей.

- Я знаю. - Рорк обійняв її, відчуваючи, як вона тремтить. - Мені дуже шкода, Єво.

- Що ж мені робити? - Єва, плачучи, притулилася до нього, не відчуваючи, як він підняв її, вніс у дім і почав підніматися нагору. - Господи, вони забрали мій значок!

- Ми все виправимо. Ти отримаєш його назад, обіцяю. - Увійшовши до спальні, Рорк сів у крісло. Вона так сильно тремтіла, що здавалося, ніби її кістки стукають одна об одну. - Покладися на мене.

- Не йди.

- Ні, малятко, я залишуся тут.

Ридання не припинялися. Рорк уже почав побоюватися, що Єва захворіла, але вона нарешті перестала плакати й обм'якла в його обіймах, як зламана лялька. Він відніс її в ліжку і дістав із шафки заспокійливе. Єва, яка відмовилася б приймати болезаспокійливе, навіть отримавши дюжину ран, без заперечень випила ліки.

Рорк роздягнув її, як втомлену дитину.

- Вони знову зробили мене нічим.

Він подивився в її ввалені очі.

- Ні, Єво!

- Нічим. - Вона відвернулася, заплющила очі й провалилася в сон.

Вона була нічим. Слабкою, беззахисною дитиною, яка намагалася заснути на вузькому лікарняному ліжку, що пахне хворобою і смертю, що наближається.

Стогони, плач, монотонні сигнали апаратів, неголосне шльопання гумових підшов по зношеному лінолеуму... І біль, який дається взнаки, незважаючи на дію ліків, наче грозова хмара на обрії, яка ніяк не проллється зливою.

Їй було вісім років - у всякому разі, так їй сказали.

А потім були нескінченні запитання копів і соціальних працівників, яких її вчили боятися... "Вони кинуть тебе в яму, дівчинко. У темну глибоку яму!" Їй знову ввижався цей злісний п'яний голос, і вона прокидалася від наркотичного сну, насилу стримуючи крик.

Лікар із суворими очима і грубими руками. Він зайнятий, йому ніколи. Вона бачила це в його погляді й чула в різкому голосі, коли він розмовляв із сестрами. У нього немає часу на бідних, жалюгідних і убогих, які заповнювали притулки...

У доктора був золотий значок у петлиці, що поблискував, якщо на нього випадково потрапляло світло з вікна. Дві згорнуті змії, що дивляться одна на одну...

Їй снилося, що ці змії кидаються на неї, шиплячи, кусаючи і висмоктуючи кров.

Лікар часто робив їй боляче - через поспіх і недбалість. Але вона не скаржилася, знаючи, що, якщо поскаржишся, буде ще болючіше. У нього були очі, як у змії - такі ж жорстокі й безжальні.

"Де твої батьки?"

Копи розпитували її, сидячи біля ліжка. Вони були терплячіші, ніж лікар, - навіть пригощали її цукерками, бо вона була дитиною з розгубленим поглядом. Дитиною, яка ніколи не говорила і не посміхалася. Один із них приніс їй іграшкову собачку. Потім собачку вкрали, але вона запам'ятала відчуття м'якого хутра і жалість в очах копа.

"Де твоя мати?"

Вона могла тільки хитати головою, заплющивши очі. Чи була в неї мати? Зі свого минулого життя вона не пам'ятала нічого, крім злісного шепоту у вухо, що пробуджує страх. Вона намагалася вигнати з пам'яті все, що було до вузького ліжка притулкової лікарні.

Соціальний працівник із добре відпрацьованою посмішкою, яка здавалася фальшивою і вимученою, сказав, що її назвуть Євою Даллас.

"Це не я, - думала вона. - Я - ніщо. Я - ніхто".

Але в усіх притулках її називали Євою, і вона поступово звикла до цього імені. Вона вчилася давати здачі, коли її штовхали, вчилася захищати себе, вчилася виживати - спочатку просто так, потім із конкретною метою. Цією метою було отримати поліцейський значок і захищати тих, хто був ніким.

З того дня, коли вона вперше одягла нову уніформу, її життя набуло сенсу.

"Вітаю вас, поліцейська Єва Даллас. Поліцейський департамент Нью-Йорка пишається, маючи вас у своїх лавах".

З цього моменту робота стала для неї яскравим полум'ям, що розганяє всі тіні. Нарешті вона стала кимось!

"Я змушений вимагати ваші зброю і значок".

Єва застогнала уві сні. Підійшовши до неї, Рорк гладив її по голові і тримав за руку, поки вона не затихла. Після цього він підійшов до телефону у вітальні і зв'язався з Пібоді.

- Розкажіть, нарешті, толком, що відбувається!

- Вона вдома? З нею все гаразд?

- І вдома - і ні. З нею далеко не все гаразд. Що, чорт візьми, з нею зробили?!

- Я зараз у Центрі Дрейка. Фіні проводить бесіди, про які ми домовилися, але ніхто не приходить вчасно. У мене тільки хвилина. Учора ввечері вбили Бауерса, і Даллас - головний підозрюваний.

- Що за маячня?

- Усі це знають, але такий порядок.

- До біса такі порядки!

У його голосі звучав такий холодний гнів, що Пібоді здригнулася.

- Я не знаю подробиць. Слідство веде Бекстер, йому заборонили що-небудь повідомляти. Але Бауерс, здається, записувала всю нісенітницю, яку вигадувала про Даллас, - секс, корупція, хабарі, фальсифіковані рапорти.

Рорк кинув погляд на Єву, яка знову заворушилася.

- І ніхто не зважає на джерело, звідки все це походить?

- Джерело - мертвий коп. - Пібоді провела рукою по обличчю. - Ми зробимо все можливе, щоб швидше повернути Даллас. Фіні збирається роздобути всі дані Бауерс, - додала вона, понизивши голос.

- Скажіть йому, що в цьому немає потреби. У мене вже є ці дані.

- Але як...

- Нехай він зв'яжеться зі мною, Пібоді. Яке повне ім'я і звання Бекстера?

- Лейтенант Девід Бекстер. Але він не стане говорити з вами, Рорк. Він не має права...

- Я не збираюся з ним розмовляти. Де Макнаб?

- Повернувся в управління - збирає дані.

- Я буду на зв'язку.

- Зачекайте, Рорк. Скажіть Даллас... Скажіть їй те, що, по-вашому, їй потрібно почути.

- Їй потрібні ви, Пібоді. - Рорк вимкнув зв'язок.

Після хвилинного роздуму він залишив Єву саму. Інформація - це сила, тож потрібно зібрати її якнайбільше - і якнайшвидше.

-Вибачте, що змусив вас чекати, детективе...

- Капітане. - Фіні окинув поглядом чепурного чоловіка в італійському костюмі. - Капітан Фіні, тимчасово заміщає лейтенанта Даллас. Я буду проводити бесіду.

- О! - Вираз обличчя Вейверлі став спантеличеним. - Сподіваюся, з лейтенантом усе гаразд?

- У всякому разі, вам не слід про це турбуватися. Пібоді, ведіть протокол.

- Так, сер.

- Так офіційно? - Потиснувши плечима, Вейверлі посміхнувся і сів за свій масивний дубовий стіл. - Не хвилюйтеся, я знаю свої обов'язки. Не думаю, що мені потрібен адвокат для цієї процедури. Я готовий співпрацювати з поліцією.

- Тоді повідомте мені, де ви перебували в наступні дні та години... - зазирнувши в записник, Фіні перерахував дати трьох убивств у Нью-Йорку.

- Мені потрібно звіритися з моїм розкладом.

Вейверлі увімкнув комп'ютер, зажадав графік на зазначений час і зітхнув із полегшенням.

- Слава богу, принаймні у двох випадках у мене є алібі. Під час третього вбивства я був тут, у Центрі Дрейка. Оглядав пацієнта Кліффорда. А під час другого... Я зустрічався з дамою, капітане. - Він усміхнувся і підморгнув. - Її звати Лерін Стівенс. Ми пішли в театр, потім повечеряли в мене вдома. І снідали теж разом - якщо ви розумієте, що я маю на увазі.

- Лерін Стівенс, - повторив Фіні, записуючи ім'я. - У вас є її адреса?

Дружелюбність Вейверлі миттєво випарувалася.

- Мій асистент повідомить його вам. Але я б хотів звести до мінімуму контакти поліції з моїми особистими друзями. Це дуже незручно для них і для мене.

- Мертвим теж не дуже зручно, лікарю. Ми перевіримо вашу приятельку і вашого пацієнта. Навіть якщо вони підтвердять ваше алібі на ці періоди, у нас залишається ще один.

- Іноді людині доводиться проводити ніч самій у своєму ліжку, капітане.

- Зрозуміло. - Фіні відкинувся на спинку стільця. - Виходить, ви спеціалізуєтесь на вилученні в людей серця і легенів?

- Фігурально висловлюючись. - Вейверлі знову посміхнувся. - Центр Дрейка має в своєму розпорядженні одне з найкращих у світі обладнання для трансплантації органів.

- Які ваші зв'язки з клінікою на Канал-стріт?

Вейверлі підняв брови.

- Не думаю, щоб я знав цю установу.

- Це безкоштовна клініка.

- Я не пов'язаний з жодними безкоштовними клініками. Свої обов'язки щодо неможливих я виконав у молоді роки. Більшість людей, які там працюють, дуже молоді, дуже енергійні - і дуже ідеалістичні.

- Виходить, працювати для бідних не вигідно?

Анітрохи не образившись, Вейверлі поклав руки на стіл. З-під манжети висунувся золотий швейцарський годинник.

- Так, ні з фінансового, ні з професійного погляду. Я вважаю за краще використовувати мої знання і досвід там, де це підходить мені. А благодійну діяльність залишаю тим, кому підходить вона.

- Вас вважають одним із найкращих фахівців у своїй галузі...

- Я і є найкращий, капітане.

- Тоді повідомте мені вашу професійну думку. - Фіні вийняв фотографії жертв і поклав їх на поліровану поверхню столу. - Це хороша робота?

- Хм! - Вейверлі спрямував холодний погляд на фотографії. - Надзвичайно акуратна... - Він покосився на Фіні. - З людського погляду, це, звичайно, жахливо, але ж вам потрібна професійна думка? Можу лише сказати, що хірург блискуче провів операції. З огляду на безсумнівно кошмарні умови, це вражаюче досягнення.

- Могли б ви зробити таке?

- Ви маєте на увазі, чи маю я необхідний досвід? - Вейверлі присунув фотографії до Фіні. - Безумовно.

- А як щодо цього? - Фіні поклав на стіл знімок останньої жертви. Вейверлі насупився.

- Погана робота! Одну хвилину... - Він висунув шухляду і вдягнув окуляри зі збільшувальними скельцями. - Розріз бездоганний, печінку видалено акуратно, але жодних заходів із підтримання стерильності та зупинки кровотечі. Так, дуже кепська робота.

- Я б сказав те саме і про перші три випадки, - сухо зауважив Фіні.

-Холоднокровний сучий син, - пробурмотів Фіні, затримавшись у коридорі й дивлячись на годинник. - Давай поговоримо з Тіа Во, а потім подивимося, де вони зберігають видалені органи. Господи, як же я ненавиджу такі місця!

- Даллас теж завжди так говорить.

- На якийсь час викинь Даллас із голови, - різко сказав Фіні. Йому самому насилу вдалося це зробити і зосередитися на роботі. - Якщо ми хочемо допомогти їй, то мусимо забути про її неприємності і якомога швидше розкрити цю справу.

Фіні з похмурим виглядом покрокував коридором, потім знову озирнувся на Пібоді.

- Зроби додаткові копії всіх даних і записів інтерв'ю.

Пібоді подивилася йому в очі й усміхнулася вперше за весь довгий ранок.

- Так, сер.

- Господи, перестань виводити мене з себе!

- Даллас раніше теж так говорила. Потім вона звикла.

- Мене ти теж хочеш до цього привчити?

Пібоді усміхнулася в нього за спиною, вирішивши, що навряд чи для цього їй знадобиться багато часу. Вона постаралася надати своєму обличчю серйозного виразу, коли Фіні постукав у двері кабінету Тіа Во.

За годину Пібоді з цікавістю, змішаною зі страхом, дивилася на людське серце, що плаває в прозорому блакитному гелі.

- Тут, безсумнівно, найкращі у світі умови для дослідження органів, - говорила доктор Во. - Саме в нашій установі, хоча тоді вона не була такою великою, як зараз, доктор Дрейк відкрив і вдосконалив протиракову вакцину. Ця частина центру призначена для вивчення захворювань і умов, що несприятливо впливають на людські органи. Паралельно ми продовжуємо вдосконалювати техніку їхньої трансплантації.

Лабораторія була великою, як вертодром, і розділеною тонкими білими перегородками. Кілька десятків людей у білих, світло-зелених або синіх халатах поралися з комп'ютерами, комп'юскопами та іншими апаратами, які Фіні бачив уперше в житті. Було тихо, як у церкві, не чулося навіть музики, яку в багатьох лабораторіях використовували як фон для роботи, і відчувався слабкий запах антисептика.

У секції, куди їх привели, органи були виставлені в прозорих, наповнених гелем посудинах із прикріпленими до них етикетками.

Біля найближчих дверей застиг охоронець. "Вочевидь, на випадок, якщо комусь раптово спаде на думку схопити сечовий міхур і втекти з ним, - з усмішкою подумав Фіні. - Ну й містечко!"

- Звідки ви берете ваші зразки? - запитав він.

Тіа Во холодно подивилася на нього.

- Ми не вилучаємо органи у живих пацієнтів проти їхньої волі. Ходімо, я представлю вас доктору Янгу.

Бредлі Янг був високою худорлявою людиною з розсіяним виразом обличчя. Відвернувшись від заставленого апаратурою білого столу, він насупився, зняв окуляри зі збільшувальними скельцями і постарався сфокусувати світло-сірі очі.

- Так?

- Це капітан Фіні та його... асистент із поліцейського департаменту. Доктор Янг - наш головний фахівець із дослідження органів. Бредлі, не могли б ви пояснити, як ми отримуємо зразки для вивчення?

- Звичайно. - Янг провів рукою по рідкісному волоссю кольору збляклої пшениці. - Багатьом нашим зразкам близько тридцяти років. Наприклад, це серце. - Він рушив сліпуче білою підлогою до контейнера, біля якого стояла Пібоді. - Воно було видалено в пацієнта двадцять вісім років тому. Як бачите, орган сильно пошкоджений. Пацієнт страждав на серйозну серцеву недостатність. Серце було замінено одним із перших штучних органів, вироблених "Новим життям". Зараз пацієнтові вісімдесят дев'ять років, він здоровий і живе в Боузмені, штат Монтана. - Янг урочисто посміхнувся. - Майже всі зразки жертвували самі пацієнти, а в разі їхньої смерті - найближчі родичі. Утім, іноді ми купуємо їх у брокерів, які мають ліцензію на продаж органів.

- Ви можете відзвітувати за всі зразки?

Янг здивовано втупився на Фіні.

- Відзвітувати?

- У вас є документація із зазначенням, у кого вилучено кожен орган?

- Зрозуміло. У цьому відділі все чудово організовано. Кожен зразок задокументовано за всіма правилами - з інформацією про донора, датою видалення, станом під час операції, іменами хірурга і його асистентів. Крім того, будь-який зразок, взятий для вивчення в нашому центрі, має бути зареєстрований.

- Отже, їх забирають звідси?

- Іноді. - Янг спантеличено подивився на доктора Во, яка знаком веліла йому продовжувати. - Іншим установам може знадобитися зразок з яким-небудь специфічним дефектом. Ми позичаємо і продаємо зразки в різні медцентри всього світу.

"Ось воно!" - подумав Фіні і вийняв записник.

- Як щодо цих центрів? - запитав він і прочитав список Єви.

Янг знову подивився на доктора Во і отримав той самий сигнал.

- Так, ми співпрацюємо з усіма цими установами.

- Ви коли-небудь бували в Чикаго?

- Кілька разів. Але я не розумію...

- Капітане, - втрутилася Во, - це стає нудним.

- Моя робота взагалі не з веселих, - відгукнувся Фіні. - Ви можете надати мені дані про органи, які були отримані за останні шість тижнів?

- Я... Це конфіденційні дані!

- Пібоді, - Фіні не зводив очей із Янга, який раптово занервував, - затребуй ордер на обшук.

- Цього не знадобиться. - Во жестом зупинила Пібоді. - Докторе Янг, надайте капітану потрібні йому дані.

- Але це конфіденційний матеріал, - повторив Янг, його обличчя набуло впертого виразу. - У мене немає дозволу...

- Я даю вам дозвіл, - перебила його доктор Во. - Я поговорю з Кегні і візьму відповідальність на себе.

Потиснувши плечима, Янг вирушив виконувати розпорядження, а Фіні, повернувшись до доктора Во, зобразив на обличчі найлюб'язнішу посмішку.

- Ми дуже цінуємо вашу співпрацю.

Вона холодно подивилася на нього.

- Я хочу, щоб ви покинули цю лабораторію і центр якомога швидше. Ми займаємося важливою роботою, і ваша присутність...

- Ловити вбивць, можливо, не така важлива робота, як колупатися в печінці, але ми всі повинні відпрацьовувати нашу платню. Вам відомо, що це? - Він вийняв із кишені значок.

- Зрозуміло. Це кадукей. У мене є дуже схожий.

- Де?

- Гадаю, вдома.

- Я помітив, що деякі лікарі тут носять такі значки. Очевидно, ви не носите свій на роботі?

- Як правило, ні. - Проте її рука, немов за звичкою, потягнулася до петлиці. - Якщо я вам більше не потрібна...

- Так, поки що це все. Але на завтра у мене призначено тут ще кілька зустрічей. Не могли б ви принести ваш значок? Я б хотів на нього поглянути. Дехто нещодавно втратив такий. - Він знову підняв руку, в якій тримав значок. - Я повинен упевнитися, що це були не ви.

Тіа Во відійшла, підібгавши губи.

- Цікава особа, - зауважив Фіні. - Потрібно покопатися в її даних, коли ми повернемося в управління.

- Доктор Во раніше була президентом АМА, - згадала Пібоді. - Зараз цю посаду обіймає Вейверлі. До речі, АМА чинить тиск на мера Вашингтона, щоб він переконав нас зам'яти справу.

- Рука руку мие, - пробурмотів Фіні. - Гаразд, давай візьмемо ці дані і розберемося в них. А як щодо Вандергавена?

- Він скасував зустріч, пославшись на термінову роботу. - Пібоді озирнулася, щоб переконатися, що поруч нікого немає. - Я зазирнула в його кабінет, назвавшись пацієнткою, і мені сказали, що лікар узяв відпустку на десять днів.

- Цікаво. Схоже, він не жадає з нами розмовляти. Дізнайся його домашню адресу, Пібоді. Мабуть, ми нанесемо йому візит.

Тим часом Рорк вивчав власні дані. Для нього було дитячою грою проникнути в комп'ютер Бекстера і добути інформацію про вбивство Бауерс. Шкода, що цієї інформації було поки що дуже мало.

Зате цілком достатньо злісного й істеричного марення виявилось в щоденниках Бауерс. Рорк дістався до них, користуючись ім'ям Єви, і виявив фрагменти багаторічної давнини. Тут були коментарі з приводу виробництва Єви в детективи і похвальні відгуки про її роботу. Рорк здивовано підняв брови, читаючи твердження Бауерс, ніби Єва спокусила Фіні, щоб дістати його в інструктори, і гіпотези щодо її зв'язку з майором Вітні, щоб забезпечити собі розслідування найважливіших справ.

Однак усе це виглядало дружніми докорами порівняно з викриттями, що полилися після сутички Єви та Бауерс на місці вбивства Снукса.

Нав'язлива ідея дозрівала роками, поки раптовий поворот долі не підірвав її, проливши отруту на них обох.

Тепер одна з них була мертва, а інша - зламана...

У кабінет заглянув Соммерсет.

- Не зараз, - відмахнувся Рорк.

- Вибачте, що турбую вас, але прибула доктор Міра. Вона дуже хотіла б поговорити з вами.

- Зараз спущуся.

Рорк відключив систему і вийшов з кімнати. Двері за ним зачинилися автоматично - відчинити їх могли тільки відбитки долонь і звуки голосів трьох людей, яких допускали у святая святих.

Щоб заощадити час, Рорк скористався ліфтом. Він не хотів надовго відходити від Єви.

- Рорк! - Міра схопилася зі стільця, кинулася до нього і схопила його за руки. Її зазвичай спокійне обличчя було напруженим. - Я щойно дізналася про все і помчала сюди. Вибачте, якщо завадила, але я повинна була приїхати.

- Ви ніколи не заважаєте.

Вона стиснула його руки.

- Я можу побачити Єву?

- Не знаю. Вона спить. - Рорк кинув погляд на сходи. - Я дав їй заспокійливе. - Його голос був спокійним і м'яким, але цей спокій здавався страхітливим. - Я міг би вбити їх за те, що вони з нею зробили - за один її вираз обличчя...

Мірі стало не по собі. Вона зрозуміла, що він не перебільшує.

- Може, присядемо?

- Звісно. Вибачте, мені зараз не до гарних манер.

- Зі мною можете не соромитися. - Вона сіла на один із різьблених стільців, нахилилася вперед і знову взяла його за руку, сподіваючись, що контакт допоможе їм обом. - Інші можуть співчувати або обурюватися, але, можливо, тільки ми з вами повністю розуміємо, що означає для Єви те, що трапилося. Для її серця, її особистості, почуття самоповаги...

- Це знищило її. - Відчуваючи, що не може сидіти, Рорк піднявся, підійшов до вікна і втупився в холодний зимовий день. - Я часто бачив на її обличчі тіні минулого - горе, відчай і страх. Але вона вистояла, зібравши всю силу волі. А тепер ця ідіотська поліцейська процедура її знищила.

- Єва знову збере свою волю і вистіть. Але не сама. Самотужки їй не впоратися.

Рорк повернувся і подивився на Міру. Небезпечний блиск його блакитних очей нагадав їй мстивого ангела, готового до стрибка в пекло.

- Вона ніколи не буде сама.

- Ось і добре. Те, що ви разом, врятує її - так само, як врятувало вас.

Він злегка повернув голову, і грізне видіння зникло.

- Цікава думка. Але ви маєте рацію. Вона врятувала мене. Я люблю її понад життя і зроблю для неї все.

Кілька секунд Міра мовчки роздивлялася власні руки.

- Я не питатиму вас про ваші методи і... зв'язки в певних колах. Але чи можу я чимось допомогти?

- Наскільки допоможе спростування звинувачень Бауерс повернути Єві значок?

- Це допоможе щодо Бюро внутрішніх справ. Але поки справу про вбивство Бауерс не закрито і підозри не знято з Єви офіційно, департамент дотримуватиметься жорсткої лінії.

- Ви можете протестувати її? Перевірити правдивість, особистісний профіль, можливості...

- Так, але вона має погодитися і бути до цього готовою. Це важка процедура - як фізично, так і емоційно. Але, звісно, позитивний результат свідчитиме на її користь.

- Я поговорю з нею про це.

- Не дозволяйте їй сумувати занадто довго. Нехай краще сердиться. На певній стадії їй дуже корисний гнів - це для неї найважливіше джерело сили. - Міра встала і підійшла до нього. - Я попросила дозволу оцінити емоційний і психічний стан Бауерс, використовуючи документи останніх шести тижнів, її щоденники, розмови з колегами і знайомими. Але це потребуватиме часу. Доведеться працювати дуже ретельно, навряд чи мені вдасться домогтися висновку департаменту раніше ніж через два тижні.

- Я можу кудись відвезти Єву, - запропонував Рорк.

- Це було б непогано - навіть на кілька днів. Але я сумніваюся, що вона погодиться поїхати. - Міра замовкла в нерішучості.

- Що ви хотіли сказати?

- Я дуже добре розумію і люблю Єву. Але при цьому я психіатр. Я знаю, як вона реагуватиме, - принаймні спочатку. Мені не хочеться, щоб вам здалося, ніби своїм аналізом я вторгаюся в її особистість...

- Я прекрасно знаю, що для вас означає Єва. Говоріть, чого мені слід очікувати.

- Вона постарається заглибитися в себе - знаходитиме притулок уві сні, в мовчанні, на самоті, не пускаючи вас у свою душу.

- Їй це не вдасться!

- Але вона напевно спробує - хоча б тому, що ви ближче до неї, ніж будь-хто інший. - Міра притиснула пальці до скронь. - Можна попросити у вас трохи брендї?

- Звісно. - Підкоряючись несвідомому інстинкту, Рорк торкнувся її щоки. - Сядьте, Міро.

Вона опустилася на стілець, відчуваючи страшну слабкість, а Рорк, вийнявши з різьбленої шафи графин, налив їй келих бренді.

- Дякую. - Міра зробила маленький ковток. - Бачте, для Єви вилучення значка - не просто рутинна процедура. Одного разу в неї вже відібрали її особистість, і вона побудувала себе заново. Тепер усе повторюється знову. Пам'ятайте: що довше вона замикатиметься в собі, то важче буде підібратися до неї. Це може позначитися на вашому шлюбі.

Рорк злегка підняв брови.

- На нашому шлюбі багато що могло позначитися, але досі цього не сталося. Міра усміхнулася.

- Ви наполеглива людина. Це добре. - Вона знову відхлебнула бренді, уважно дивлячись на Рорка. - Дозвольте дати ще одну пораду. У певний момент вам, можливо, доведеться відкинути співчуття до її становища. Звісно, для вас було б легше балувати й опікуватися Євою. Але, гадаю, ви відчуєте момент, коли потрібно буде змусити її самій зробити наступний крок. - Міра зітхнула і відсунула келих. - Не буду більше вас затримувати. Якщо Єва захоче мене бачити, я приїду.

Рорк уважно глянув на неї - він ніяк не міг вирішити, якою мірою любов і відданість Міри здатні переважити почуття обов'язку.

- Скільки вам знадобиться часу для повного сканування Бауерс? - запитав він нарешті.

- Для того щоб отримати доступ до її матеріалів, може знадобитися кілька днів.

- У мене вже є всі дані, - просто сказав Рорк.

Міра здивовано втупилася на нього.

- Зрозуміло... Можете перевести дані на мій домашній комп'ютер? Гадаю, у вас не виникне труднощів із доступом до нього, - усміхнулася вона.

- Ніяких.

Міра розсміялася.

- З вами страшно мати справу. Якщо ви переведете дані, я почну роботу сьогодні ввечері.

- Дякую. - Рорк провів її і піднявся нагору, у спальню Єви.

Сни переслідували Єву, спогади натикалися один на одного в шаленій гонці. Перший патрульний рейд і задоволення виконаною роботою... Хлопчик, який незграбно поцілував її, коли їй було п'ятнадцять, і вона, як не дивно, не відчула ні страху, ні сорому... Нічна пиятика з Мевіс у "Блакитній білці"... Понівечене тіло дитини, яку вона не встигла врятувати...

Сліпуче прекрасне обличчя Рорка, яке вона вперше побачила на екрані комп'ютера у своєму кабінеті, - і знову холодна кімната з мерехтливими червоними вогнями реклами за вікном. Закривавлений ніж у її руці і дикий крик болю, що заглушає все інше...

Коли Єва прокинулася, було вже темно. Її голова розколювалася від тупого невщухаючого болю, тіло здавалося порожнім, немов усі кістки розчинилися, поки вона спала. Їй хотілося знову зануритися в сон і забути про все...

Рорк рухався в темряві безшумно, як тінь. Єва почула тільки, як ліжко злегка скригнуло, коли він сів поруч і взяв її за руку.

- Хочеш, я запалю світло?

- Ні. - Її голос звучав хрипко, але вона не стала відкашлюватися. - Я нічого не хочу. Тобі нема чого було сидіти тут у темряві.

- Думаєш, я міг допустити, щоб ти прокинулася сама? - Він підніс її руку до губ.

Єва знову відчула, як до очей підступають сльози. Гарячі й марні.

- Хто тобі повідомив?

- Пібоді. Вона і Фіні заїжджали сюди, а потім Міра. Макнаб і Надін телефонували кілька разів. Мевіс зараз внизу і не хоче йти.

- Я не можу ні з ким говорити. Господи, Рорк, коли я наступного разу опинюся в управлінні, мене допитуватимуть як підозрювану у вбивстві!

- Я вже зв'язався з адвокатом. Тобі нема про що турбуватися. Якщо ти погодишся відповідати на запитання, то це станеться тут, у твоєму домі і на твоїх умовах.

Єва хотіла щось сказати, але не змогла і різко відвернулася. Рорк обережно взяв у долоні її обличчя і знову повернув його до себе.

- Ніхто з тих, хто з тобою працює, хто тебе знає, не вірить, що ти маєш стосунок до смерті Бауерс.

- Мене це не турбує. Це всього лише формальність - немає ні речових доказів, ні чіткого мотиву, та й можливості сумнівні. У них тільки тінь підозри - цього недостатньо для арешту. Але достатньо для того, щоб відібрати в мене значок і відсторонити мене від роботи!

- Ті, хто тебе любить, постараються, щоб цього не сталося.

- Це вже сталося, і ні ти, ні хтось інший не в силах нічого змінити. Я хочу тільки спати. - Єва заплющила очі. - Я дуже втомилася. Спустися до Мевіс, а мені краще побути самій.

Рорк погладив її по голові й тихо вийшов. Єва одразу ж розплющила очі й втупилася в темряву.

Вставати з ліжка наступного ранку здавалося марною тратою сил. Єва дивилася на скляний люк у стелі, не відчуваючи нічого, крім смертельної втоми. Сніг розтанув, і крізь скло виднілося сумне сіре небо. Вона марно намагалася придумати якусь причину для того, щоб устати й одягнутися.

Повернувши голову, Єва побачила Рорка, який потягував каву, спостерігаючи за нею.

- Ти спала досить довго, Єво. Будеш продовжувати тут ховатися?

- Я не ховаюся, але це непогана ідея.

- Що довше ти пролежиш у ліжку, то більше втратиш. Вставай.

Вона сіла, притиснувши коліна до грудей і опустивши на них голову.

- Мені нічого робити і нікуди йти.

- Ми можемо піти або поїхати куди захочеш. Я звільнив собі пару тижнів.

- Даремно. - У неї не було сил навіть сердитися. - Я не хочу нікуди їхати.

- Тоді ми залишимося вдома. Але ти не будеш валятися в ліжку, накрившись ковдрою з головою.

Обурення нарешті прорвалося назовні.

- Я не накривалася з головою! - заявила Єва.

"Звідки йому знати, що я зараз відчуваю? - думала вона. - Цього ніхто не може зрозуміти!" Але гордість спонукала її встати й одягнути халат.

Задоволений маленькою перемогою, Рорк налив їй кави.

- Я вже поїв, - зауважив він, - а ось Мевіс навряд чи.

- Мевіс?

- Так, вона ночувала тут. - Рорк натиснув кнопку внутрішнього зв'язку. - Вона складе тобі компанію.

- Ні, я не хочу...

Але було вже пізно - у кімнаті пролунав збуджений голос Мевіс:

- Рорк, вона вже прокинулася? Даласе, я зараз прийду!

- Я не бажаю ні з ким розмовляти! - люто сказала Єва, коли Рорк відключив зв'язок. - Ти можеш це зрозуміти?

- Я все чудово розумію. - Рорк встав і поклав руки на плечі Єви, які одразу ж поникли. - Ти і я прожили більшу частину наших життів, не маючи поруч нікого, кому ми були б потрібні. Дуже добре, що тепер це не так. - Він поцілував її в лоб. - Поговори з Мевіс.

- Мені нічого сказати... - Очі Єви знову обпекли сльози.

- Тоді послухай, що вона тобі скаже. - Рорк відпустив її й обернувся, коли двері відчинилися і в кімнату влетіла Мевіс. - Залишу вас удвох.

Утім, він сумнівався, що хтось із них його чув, бо Мевіс уже обіймала Єву і щось бурмотіла.

- Ці жалюгідні придурки... - донеслося до Рорка крізь схлипування, і він, усміхнувшись, зачинив за собою двері.

- Я хотіла знайти Вітні й заявити йому в обличчя, що він жалюгідний придурок, але Леонардо сказав, що краще поїхати сюди... - Мевіс відпрянула так несподівано, що

Єва ледве не впала, і змахнула рукавами прозорого рожевого вбрання, схожого на нічну сорочку. - Що вони собі дозволяють?

- Це звичайна процедура.

- У них усі процедури через задній прохід! Але їм це даром не минеться. Б'юся об заклад, що Рорк уже найняв цілу орду найкращих адвокатів, тож цій компанії доведеться несолодко.

- Я хочу тільки, щоб повернули мій значок. Без нього я ніщо, Мевіс!

- Ти його отримаєш. - Мевіс сіла поруч, обійняла Єву за плечі, і та сховала обличчя в її блакитному волоссі. - У тебе завжди все виходить як треба, Даллас.

- Але мене відсторонили від роботи. - Єва втомлено заплющила очі. - Тепер я безсила.

- Ти не можеш бути безсилою. Пам'ятаєш, як ти змінила все моє життя?

Єва мимоволі посміхнулася.

- Вкотре?

- У перший раз, коли ти змусила мене зрозуміти, що я здатна на щось більше, ніж просто ганятися за грошима, добуваючи їх будь-якими засобами. І минулого року, коли мене б засадили за ґрати, якби не ти.

- Тоді в мене були мій значок і моя робота. - Обличчя Єви знову затьмарилося.

- Зате тепер у тебе найбагатший холоднокровний хлопець на всій планеті. І це ще не все. Знаєш, скільки людей дзвонили тобі вчора ввечері? Рорк сидів біля тебе, тому я сказала Соммерсету, що сама відповідатиму на дзвінки.

- Ну і скільки ж із них належало репортерам, спраглим сенсації?

Фиркнув, Мевіс встала і попрямувала до маленького холодильника в кутку спальні - Рорк велів їй простежити, щоб Єва поїла.

- Я вмію управлятися з репортерами. Давай поїмо морозива.

- Я не голодна.

- Для морозива не потрібно бути голодним... Господи, та тут є і шоколадні чіпси!

- Мевіс...

- Адже ти піклувалася про мене, коли я тебе потребувала, - перебила Мевіс. - Не змушуй мене відчувати, ніби ти не потребуєш мене.

Ніщо не могло подіяти більш переконливо. Кинувши тужливий погляд на ліжко, Єва зітхнула.

- Яке морозиво ти хочеш?

Єва пливла крізь день як у тумані, використовуючи головний біль як привід, щоб побути на самоті. Вона намагалася не заходити до свого кабінету і до кабінету Рорка, не відповідала на дзвінки, відмовлялася обговорювати з Рорком ситуацію і врешті-решт зачинилася в бібліотеці, сказавши, що хоче обрати собі книжку для читання.

Відключивши зв'язок, Єва зсунула порт'єри, згорнулася калачиком на кушетці, сподіваючись забути уві сні.

Їй снилися змії, що обвилися навколо золотого жезла, з якого капала кров на паперові квіти, встромлені в коричневу скляну пляшку. Хтось кликав на допомогу тонким старечим голосом.

Уві сні Єва кудись бігла, ковзаючи черевиками по снігу, важко дихаючи і не бачачи нічого, крім сліпучої крижаної білизни. Її переслідували голоси. "Паршивий коп", - шипів хтось їй у вухо. "Що тобі потрібно, дівчинко?" - чула вона, відчуваючи, як жах закрадається в серце. "Навіщо комусь знадобилося проробляти в ньому дірку?" Питання, на яке в неї все ще не було відповіді...

Потім Єва побачила їх, приречених і проклятих, замерзлих у снігу. Їхні порожні очі дивилися на неї, ставлячи те саме запитання.

Ззаду почувся тріск льоду. За її спиною хтось розреготався. Білі стіни перетворилися на лікарняний коридор, витягнутий, як тунель. Таємничий хтось наближався до неї ззаду, шльопаючи ногами по кам'яних плитках. Вона повернулася, щоб захиститися, і спробувала намацати зброю, але не знайшла її.

- Що тобі потрібно, дівчинко?

Охоплена панікою Єва помчала тунелем, відчуваючи за спиною важкий подих, що пахне віскі. Тунель розгалужувався вправо і вліво. Єва зупинилася, не знаючи, куди бігти далі. Кроки почулися зовсім поруч, і вона, стримавши крик жаху, повернула праворуч. Піт градом стікав по її обличчю. Попереду з'явилося світло, на тлі якого маячив нерухомий силует.

Господи, хоч хтось допоможе їй!

Але, добігши до кінця тунелю, Єва побачила стіл, на якому лежало її власне тіло. Біде обличчя, заплющені очі, а на місці серця кривава діра...

Єва прокинулася, вся тремтячи. Насилу піднявшись, вона дошкандибала до ліфта, спустилася вниз і, навіть не одягнувши куртки, вийшла з дому.

Холод обпікав обличчя, допомагаючи прийти до тями. Близько години Єва блукала засніженим садом, намагаючись позбутися кошмару. "Візьми себе в руки, Даллас, - твердив їй внутрішній голос. - Ти стала жалюгідною. Де ж твоя мужність?"

"Залиш мене в спокої!" - подумки огризалася Єва. Невже вона не має права на слабкість, на те, щоб залишитися наодинці зі своїми почуттями? Ніхто не в змозі зрозуміти, що вона відчуває!

"Навіть якщо ти втратила всю свою енергію, у тебе залишився розум. Починай думати".

- Я втомилася думати, - пробурмотіла Єва, зупинившись у снігу, що починає танути. - Тут нема про що думати і нічого робити.

Згорбившись і борючись зі сльозами, вона побрела до будинку. Їй був потрібен Рорк - потрібно, щоб він тримав її в обіймах, відганяв від неї демонів і говорив їй, що все буде гаразд.

Увійшовши в будинок, Єва виявила, що старі кросівки промокли наскрізь; джинси теж були мокрими до колін. Від раптового відчуття тепла в неї паморочилося в голові.

Кілька секунд Соммерсет мовчки спостерігав за нею, підібгавши губи, а потім, надавши своїй фізіonomії якомога зарозумілішого виразу, зробив крок у вестибюль.

- Ви промокли і наслідили по всій підлозі. - Дворецький гидливо поморщився. - Вам варто було б виявляти хоча б трохи поваги до власного дому.

Соммерсет очікував спалаху гніву, але Єва розсіяно втупилася на нього.

- Вибачте. - Вона подивилася на свої ноги. - Я не подумала...

Важко спираючись на перила, Єва почала підніматися сходами, а Соммерсет незворушно попрямував до внутрішнього телефону.

- Рорк, лейтенант щойно увійшла в будинок. На ній не було верхнього одягу. Виглядає вона кепсько.

- Де вона?

- Піднімається. Рорк, я її образив, і вона переді мною вибачилася! Треба вжити заходів.

- Постараюся.

Рорк вийшов з кабінету і попрямував до спальні. Побачивши мокру, бліду і тремтячу Єву, його охопив гнів, не менший, ніж занепокоєння.

- Що, чорт забирай, ти робиш?!

- Просто вийшла прогулятися. - Єва сіла і спробувала розшнурувати кросівки, але замерзлі пальці не слухалися. - Мені було потрібне свіже повітря.

- І тому ти вийшла без пальта. Вочевидь, запалення легенів входить у частину твого плану?

Єва здивовано втупилася на нього. Їй так хотілося, щоб Рорк заспокоїв і втішив її, а він кричить, як на неслухняну дитину, і грубо зриває з неї кросівки.

- Я просто вирішила подихати повітрям.

- Ну, ти, здається, вдосталь ним надихалася! - Борючись із бажанням зігріти її замерзлі руки, Рорк зробив крок назад. - Іди в душ і зігрійся.

В очах Єви промайнула образа, але вона нічого не сказала і покійно побрела у ванну, звідки незабаром почувся шум води.

"Міра веліла не дозволяти їй сумувати занадто довго, - думав Рорк. - Ну так тепер я припиню це заняття!"

Він налив бренді їм обом і, чекаючи на Єву, без жодної охоти випив свою порцію. Коли Єва вийшла, кутаючись у халат, він був готовий до подальших дій.

- По-моєму, настав час поговорити про твої подальші плани.

- Моїх планах?

- Саме так. - Рорк вклав їй у руку келих і сів. - З твоїм досвідом приватна служба безпеки була б найкращим вибором. У мене є безліч організацій, де твої таланти стали б у пригоді.

- Приватна служба безпеки? Ти пропонуєш мені працювати на тебе?

Рорк підняв брови.

- А чому ні? Можу обіцяти, що твій зарібок буде значно більшим, і що нудьгувати тобі не доведеться. - Він відкинувся на спинку дивана і, здавалося, повністю розслабився. - До того ж цей варіант дозволить тобі подорожувати. Ти супроводжуватимеш мене в ділові поїздки, і це піде на користь нам обом.

- Я не шукаю роботу, Рорк.

- Ось як? Отже, я помилився. Якщо ти вирішила піти на спокій, ми можемо розглянути інші варіанти.

- Зараз я не можу про це думати.

- Ми могли б, наприклад, завести дитину.

Келих так здригнувся в її руці, що бренді хлюпнуло через обідок.

- Що?!

- Взагалі-то я припускав розширити нашу сім'ю дещо пізніше, але за обставин, що склалися, ми могли б приступити до цього негайно.

Єву дивувало, чому її голова досі не вибухнула.

- Дитина?! Ти з глузду з'їхав?

- По-моєму, в цьому немає нічого незвичайного.

- Але я не можу... Я... - Єва насилу перевела подих. - Я нічого не знаю про дітей!

- Тепер у тебе буде достатньо вільного часу, щоб дізнатися. Відставка робить тебе чудовим кандидатом у професійні матері.

- Професійні?! Господи... - Єва відчула, як кров знову застигає в її жилах. - Мабуть, ти жартуєш?

- Зовсім ні. - Рорк встав і подивився на неї. - Мені потрібна повноцінна сім'я. Нехай не зараз, нехай не через рік, але я хочу дітей від тебе. Крім того, я був би не проти мати нормальну дружину.

- Служба безпеки, діти... - Очі Єви знову наповнилися сльозами. - Що ще ти хочеш на мене звалити?

- Зізнатися, я очікував від тебе іншого, - холодно зауважив Рорк, і її сльози одразу висохли.

- Іншого?

- Безумовно. Чим ти займалася останні тридцять з гаком годин, окрім того, що плакала, ховалася і жаліла себе? Куди, по-твоєму, це тебе приведе?

- Я думала, ти зрозумієш... - Її голос здригнувся, і це ледь не змусило Рорка відступити. - Я сподівалася, що ти мене підтримаєш.

- Підтримаю твої старання поповзти в нору й оплакувати там себе? - Він знову ковтнув бренд. - Навряд чи. Це виснажливе заняття.

Єва застигла - так несподівано було чути презирство в голосі Рорка, бачити байдужість у його очах.

- Тоді залиш мене в спокої! - крикнула вона, жбурнувши келих на килим. - Ти не знаєш, що я відчуваю...

- Правильно. - Рорк із задоволенням відзначив, що нарешті вдалося її розлютити.

- То чому б тобі не розповісти?

- Зрозумій, я не можу бути ніким, крім копа. Саме тому я просиджувала дупу в академії. Тільки так я могла кимось стати. І я цього домоглася! Домоглася того, що все, що трапилося раніше, перестало мати значення. - Єва різко повернулася. Очі її знову повлажнили, але тепер це були пекучі сльози гніву. - Хіба до твоєї приватної служби безпеки звернуться безхатченки, жебраки, скривджені долею? А будучи копом, я могла допомагати таким людям...

- То чому ж ти зупинилася?

- Тому що мене зупинили! - Вона знову відвернулася, стиснувши кулаки. - Одинадцять років я вчилася і працювала, щоб що-небудь змінити в цьому клятому житті. Мені доводилося крокувати через трупи і через кров, я бачила уві сні мерців, але це мене не зупиняло, бо я знала, що виконую свій обов'язок.

Рорк холодно кивнув.

- Тоді борись за те, що тобі потрібно.

- Мені тепер нічого не потрібно. Чорт забирай, Рорк, невже ти не розумієш? Відібравши в мене значок, вони позбавили мене всього, чим я була!

- Ні, Єво. Вони могли відібрати тільки твої поліцейські символи. І якщо ти їх так потребуєш, візьми себе в руки, перестань скиглити і поверни їх.

Єва відскочила від нього.

- Дякую за підтримку! - Її голос був схожий на лід, що тріщить під ломом. Повернувшись, вона вийшла з кімнати.

Підбурювана гнівом, Єва спустилася до спортзалу, скинула халат, одягла тренувальний костюм і з люттю накинулася на бойового робота - модифікацію боксерської груші.

Нагорі Рорк, усміхаючись, потягував бренді і спостерігав за нею на моніторі. Він прекрасно розумів, що на місці робота Єва зараз представляє не кого-небудь, а коханого чоловіка.

- Давай, люба! - бурмотів Рорк. - Перетвори мене на пил.

Він навіть поморщився від болю, коли Єва рушила нещасливого робота коліном у пах, і подумав, що тепер доведеться придбати нового - цього можна відправити на звалище.

Кинувши на мат понівеченого робота, Єва скинула пропотілий костюм і пірнула в басейн. Рорк нарахував тридцять рівних сплесків, коли його окликнув Соммерсет.

- Прошу вибачення, але біля воріт детектив Бекстер. Він хоче бачити лейтенанта Даллас.

- Скажи йому, що вона не може його прийняти... Хоча ні. - Рорк раптово передумав. Він уже сам почав втомлюватися від байдикування. - Впусти його, Соммерсет. Я з ним поговорю. У мене є що сказати нью-йоркському поліцейському департаменту! Проведи його в мій кабінет.

- З великим задоволенням.

Бекстер щосили намагався не витріщатися в очі. Нерви в нього й так були на межі після зіткнення з натовпом репортерів біля воріт. "Бити у вікна поліцейської машини! - думав він. - Куди зникла повага до копів і здоровий страх перед ними?!"

А тепер манірний дворецький проводжав його до палацу на кшталт тих, які показують на відео. Улюбленою розвагою Бекстера було дратувати Єву щодо розкоші, в якій вона жила, вийшовши заміж за Рорка. Тепер він бачив цю розкіш на власні очі, але не відчував бажання над нею сміятися.

Чергове видовище чекало на Бекстера в кабінеті Рорка. Від одного лише обладнання в нього полізли очі на лоб, а просторе приміщення - цілі акри димчастого скла та милі блискучих плиток - змусили його засоромитися за поношеного костюма та стоптаних черевиків.

- Ваше посвідчення, детективе! - Рорк навіть не встав з-за столу.

Вони неодноразово зустрічалися раніше, але Бекстер мовчки кивнув і продемонстрував значок, розуміючи, що за обставин, що склалися, не варто нарікати на відсутність гостинності.

- Мені потрібно допитати Даллас щодо вбивства Бауерс.

- Здається, вас учора вже інформували, що моя дружина нікого не приймає.

- Так, але це необхідно. Моя робота...

- Так, у вас є робота. - Рорк піднявся, напружившись, немов вовк, що підстерігає здобич. - А в Єви немає, тому що ваш департамент швиденько від неї позбувся. Як у вас духу вистачає стояти тут зі значком у руці?! Ви прийшли до неї додому допитувати її! Та мені слід було б змусити вас з'їсти цей поганий значок!

- Ви маєте підстави для невдоволення, - спокійно сказав Бекстер. - Але я проводжу розслідування, а Даллас - одна з підозрюваних...

- Я виглядаю незадоволеним, Бекстере? - Очі Рорка блиснули, як клинок на сонці, коли він обійшов навколо столу. Він відчував, що треба зупинитися, але нічого не міг із собою вдіяти. - Чому б мені не показати вам, який я насправді?

Кулак метнувся вперед зі швидкістю блискавки. Єва увійшла в той момент, коли Бекстер звалився на підлогу. Вона підбігла до нього і закрила його своїм тілом.

- Господи, Рорк, ти з глузду з'їхав! Відійди негайно! Бекстере! - Вона плескала детектива по щоках, чекаючи, поки його очі, що закотилися, повернуться в нормальне положення. - З тобою все гаразд?

- Я почуваюся так, немов мене огріли молотком.

- Мабуть, ти послизнувся. - Єва постаралася відкинути гордість. - Можна, я допоможу тобі встати?

Бекстер подивився на Рорка, потім перевів погляд на Єву.

- Так, напевно, я послизнувся. Чорт! - Він насилу поворухнув щелепою і сперся на плече Єви, піднімаючись із підлоги. - Ти, звісно, розумієш, Далласе, чому я тут.

- Здогадуюся.

- Не говори з ним за відсутності адвоката! - попередив Рорк. - Ми повідомимо вас, детективе, коли моїй дружині буде зручно поговорити з вами.

- Бекстере, - Єва виразно подивилася на Рорка, - залиш нас на хвилину, гаразд?

- Нема проблем. Я почекаю зовні.

- Дякую. - Вона почекала, поки зачиняться двері. - Рорк, він же тільки виконує свою роботу.

- То нехай виконує її як слід!

Насупившись, Єва взяла його за руку.

- У тебе розпухнуть суглоби. Адже у Бекстера голова, як котел.

- Нічого, справа того варта була. Було б краще, якби ти не втрутилася.

- Тоді б мені довелося вносити за тебе заставу. - Єва з цікавістю дивилася на чоловіка. Вона не так часто бачила його розлюченим, а зараз він був розлючений по-справжньому. - Менше ніж годину тому ти знущався наді мною і казав, щоб я перестала скиглити, ніби нічого особливого не сталося. А зараз я застаю тебе, коли ти нокаутуєш детектива, який розслідує мою справу. То на чиєму ж ти боці, Рорк?

- На твоїй, Єво. Як завжди.

- Чого ж ти тоді накинувся на мене?

- Щоб тебе розлютити. - Він зніяковіло посміхнувся і підняв її голову за підборіддя. - І це спрацювало! Тільки тобі тяж знадобиться лід на суглоби.

Єва глянула на свої розбиті пальці.

- Я прикінчила твого робота.

- Знаю.

- Але ти не знаєш, що я уявляла, ніби це ти!

- І це я знаю. - Він узяв її руку і підніс її до губ. - Хочеш потренуватися на оригіналі?

- Можливо. - Єва міцно обійняла Рорка. - Дякую...

- За що?

- За те, що ти знаєш мене так добре і краще за всіх розумієш, що мені потрібно. - Вона заплющила очі, притулившись обличчям до його шиї. - Але і я знаю тебе достатньо, щоб зрозуміти, як тобі це було нелегко.

Руки Рорка обвилися навколо неї.

- Я не можу бачити тебе в такому стані.

- Постараюся з цим упоратися. Не хочу, щоб ти в мені розчарувався, і не хочу розчаровуватися в собі. - Зітхнувши, Єва розтиснула руки. - Зараз я впущу Бекстера. Не бий його більше, гаразд?

- А можна я почекаю, поки ти його вдариш? Ти ж знаєш, як я збуджуюся, бачачи, як ти кого-небудь б'єш.

- Подивимося, чи знадобиться це.

Увійшовши в кабінет, Бекстер насторожено подивився на Рорка.

- Думаю, на вашому місці я вчинив би так само, - зауважив він і повернувся до Єви. - Я маю дещо сказати, перш ніж увімкну диктофон.

- О'кей. - Вона кивнула, сунувши руки в кишені. - Викладай.

- Це нелегко... - Він виглядав ще більш нещасним, ніж Єва.

- Я знаю. - Її губи страдницьки скривилися, плечі поникли. - Так давай скоріше з цим покінчимо.

- Ти дзвонила своєму адвокату?

- Ні. - Єва кинула погляд на Рорка. - Цим займається мій чоловік.

- Чудово. - Бекстер зі зтіханням потер щелепу, що нила. - Якщо твій чоловік вдарить мене знову, сподіваюся, ти це зафіксуєш.

Він вийняв диктофон і знову завагався.

- Роби свою роботу, Бекстере. Так буде легше.

- Легше вже точно не буде, - пробурмотів Бекстер. Він увімкнув диктофон, поставив його на стіл і назвав дату і час допиту. - лейтенанте Даллас, ви знаєте свої права та обов'язки?

- Так, я їх знаю. - Єва сіла, відчуючи слабкість у ногах. Як дивно опинитися по інший бік межі! - Я хочу зробити заяву. Потім можеш переходити до деталей.

"Це як рапорт, - твердила собі Єва. - Як будь-який із сотні рапортів, які мені доводилося писати. Звичайна рутинна..."

Вона мусила так думати, щоб позбутися відчуття шматка льоду в животі. Потрібно просто викласти факти і спостереження.

- Я вперше побачила поліцейського Еллен Бауерс, коли прибула на місце вбивства Петринські, - не надто впевнено почала Єва. - Згодом я дізналася, що ми якийсь час разом навчалися в академії. Але я її не запам'ятала. Ми не були знайомі, я не пригадую жодних розмов чи зіткнень із нею до зустрічі на місці злочину. Її робота там була вельми недбалою, а поведінка зухвалою. Я дорікнула їй за це. Інцидент існує в записі.

- У нас є записи Пібоді на місці злочину, - сказав Бекстер. - Їх зараз вивчають.

Шматок льоду знову дався взнаки, але Єва зусиллям волі позбулася неприємного відчуття і продовжувала більш упевненим голосом:

- Стажист Бауерс, поліцейський Трухарт, виявився досить спостережливим, крім того, він був знайомий з мешканцями району. Я звернулася до нього по допомогу в допиті свідка, і його сприяння виявилось дуже корисним. Моє рішення було продиктоване не особистими, а професійними мотивами. Незабаром після цього поліцейський Бауерс подала скаргу, звинувачуючи мене у вживанні образливих виразів і порушенні процедури. На скаргу дали відповідь.

- Ці матеріали також вивчають. - Голос Бекстера звучав безпристрасно, але в очах його Єва прочитала схвалення, і їй стало трохи легше.

- Коли я прибула на місце вбивства Джилесси Браун, поліцейський Бауерс знову опинилася там. Інцидент також зафіксований у записі, який демонструє непрофесійну поведінку Бауерс та її непокору дисципліні. Звинувачення, ніби я

дзвонила їй додому і погрожувала, спростує експертиза голосів, а її подальша скарга не має підстав. Жодних особистих стосунків з Еллен Бауерс у мене не було, хоча не приховую, вона мене дратувала.

У Єви пересохло в роті, але їй не хотілося перериватися.

- Під час убивства Бауерс я їхала додому з Головного управління. Наскільки я розумію, за такий проміжок часу в мене навряд чи була можливість знайти і вбити Бауерс у той спосіб, який призвів до її загибелі. Усі мої робочі записи можуть бути перевірені, а я згодна, за необхідності, пройти тест на правдивість, щоб допомогти вашому розслідуванню і закриттю справи.

Бекстер подивився на Єву і кивнув.

- Це полегшить моє завдання.

- Я хочу повернутися на роботу. - Її голос усе-таки здригнувся. - Я зроблю все, щоб це прискорити.

- Ми повинні розібратися з мотивом. - Бекстер із тривогою покосився на Рорка: холодний блиск його очей не вселяв йому особливого оптимізму. - Робочі записи і щоденники Бауерс містять певні звинувачення, що стосуються вас і деяких співробітників нью-йоркського поліцейського департаменту. Зокрема... е-е... надання сексуальних послуг в обмін на професійні.

- Ти коли-небудь чув, щоб я надавала сексуальні послуги в обмін на будь-що? - поцікавилася Єва, забувши про диктофон і намагаючись говорити сухо і глузливо. - Усі ці роки мені вдавалося відхиляти твої пропозиції.

Бекстер густо почервонів і відкашлявся. Рорк похмуро дивився на нього, засунувши руки в кишені і злегка розгойдуючись взад-вперед на підборах.

- Ти чудово знаєш, Далласе, що це були просто жарти.

- Так, знаю. - Єва завжди вважала Бекстера хорошим копом і гідною людиною. - Але те, що ти зараз сказав, не просто жарт. Я ніколи не пропонувала і не надавала сексуальних послуг з метою отримання переваг у навчанні чи на службі. Я чесно заробила мій значок і поважала його... коли носила.

- Ти отримаєш його назад.

- Ми обидва знаємо, що цього ніхто не гарантує. - Її погляд знову похмурішав. - Але мої шанси покращаться, якщо ти з'ясуєш, хто і чому вбив Бауерс. Тому я готова до будь-якої співпраці.

- О'кей. Лейтенанте Даллас, ви заявили, що не пам'ятаєте Бауерс з академії, однак вона описує безліч інцидентів за вашою участю - упродовж навчання і згодом. За логікою, між вами мали б існувати якісь контакти.

- Мені про них невідомо. Я не можу пояснити це ні за логікою, ні як-небудь ще.

- Бауерс стверджувала, що знає про ваші підтасовування доказів, фальсифіковані рапорти і неналежне поводження зі свідками з метою якнайшвидшого закриття справ і просування по службі.

- Це безпідставні звинувачення. Я вимагаю доказів. - Обличчя Єви почервоніло від гніву, в очах з'явився сталевий блиск. - Бауерс могла написати будь-яку нісенітницю - що в неї був зв'язок із Рорком, що в них народилося шестеро дітей, що вона розводить золотих ретриверів у Коннектикуті... Де докази, Бекстере? - Вона нахилилася вперед. - Мені залишається тільки все заперечувати. Я не можу навіть подивитися їй в очі, бо хтось її прикінчив! Бауерс не можна ні офіційно допитати, ні

схвалити її дії, ні оголосити їй догану. Але невже ніхто не цікавиться всерйоз, чому її вбили, а мене відсторонили від роботи якраз у той момент, коли моє розслідування дуже не сподобалося декому на вельми високому рівні?

Бекстер відкрив рот і закрив його знову.

- Я не можу обговорювати з вами справи департаменту, Далласе. Ви це знаєте.

- Зате я можу міркувати і робити висновки. - Єва встала і почала міряти кроками кімнату. - Забрати мій значок не означає позбавити мене розуму. Якщо хтось хотів заподіяти мені шкоду, йому не довелося далеко йти. Бауерс сама потрапила йому в лапи. Спочатку він всіляко підігривав її нав'язливу ідею щодо мене, а потім розправився з нею у найзвір'ячіший спосіб, щоб спрямувати підозри в мій бік. Мене не тільки відсторонили від розслідування, а й виставили зі служби. Тепер департамент загруз у новому розслідуванні, пов'язаному з корупцією, сексом і скандалами, а той, хто вирізає в людей серце, печінку і нирки, отримав час замести сліди. - Єва повернулася до Бекстера. - Якщо хочете розкрити цю справу, знайдіть її зв'язок із тією, яку в мене відібрали. Бауерс була всього лише знаряддям, якого легко позбулися. Для мене вона нічого не важила, - уперше в голосі Єви почулася жалість, - а для вбивці - і того менше. Його метою була я.

- Розслідування триває, - нагадав їй Бекстер. - Його веде Фіні.

- Так. - Єва задумливо кивнула. - Тут вони прорахувалися.

Решта була чистою формальністю, і вони обидва це знали. Стандартні запитання і стандартні відповіді. Єва погодилася пройти тестування завтра в другій половині дня. Коли Бекстер пішов, вона постаралася викинути з голови цю неприємну процедуру.

- Ти трималася чудово, - схвалив Рорк.

Єва знизала плечима.

- Бекстер на мене не тиснув. У нього явно душа не лежить до цієї справи.

- Можливо, мені слід було перед ним вибачитися. - Рорк усміхнувся. - Але в мене теж душа до цього не лежала.

Єва розсміялася.

- Бекстер хороший коп. А зараз мені більш ніж будь-коли потрібні хороші копії. - До речі, про копії...

Єва підійшла до столу і зателефонувала Пібоді на її особистий телефон.

- Даллас! - Полегшення в голосі Пібоді відразу ж змінилося занепокоєнням. - З тобою все гаразд?

- Мені трохи краще. Це особистий дзвінок на твій особистий телефон. - Єва ретельно добирала слова, сподіваючись, що Пібоді зможе прочитати між рядків. - Якщо твій графік тобі дозволяє, приїжджай до мене обідати. Можеш привести кількох друзів. Якщо відмовишся, я зрозумію.

Минуло менше трьох секунд.

- Я якраз страшенно зголодніла і зараз збиралася зустрітись з друзями. Ми приїдемо за годину.

- Буду рада тебе бачити.

- Взаємно. - Пібоді відключила зв'язок.

Похитавшись, Єва повернулася до Рорка.

- Мені потрібно якомога більше даних про Бауерс - особистих і службових. Потрібно отримати доступ до файлів Бекстера і дізнатися, як просувається розслідування її вбивства. Потрібні висновки медичних експертів, рапорти з місця злочину і записи всіх допитів у цій справі. А ще мені потрібні дані, отримані Фіні після того, як мене викинули. Я не хочу просити його копіювати їх для мене. Він би погодився, але мені й без того доведеться його занадто багато про що просити. Мені також потрібні всі відомості про самогубство Вестлі Фрейда і про його найближчих співробітників.

- Більшу частину цієї інформації я вже маю, - Рорк усміхнувся, бачачи, як Єва втупилася на нього, - З поверненням, лейтенанте. - Він простягнув їй руку. - Нам вас дуже не вистачало.

- Повертатися завжди приємно. - Єва підійшла до нього і взяла його за руку. - Рорк, чим би все не скінчилося, департамент може вважати це надто серйозним порушенням комп'ютерного контролю і... не поновити мене на посаді.

Дивлячись Єві в очі, Рорк провів рукою по її волоссю.

- Для них це буде дуже велика втрата.

- Гаразд. Що б не сталося, я повинна це зробити - повинна закінчити те, що почала. Я не можу повернутися спиною до людей, обличчя яких бачу уві сні, до роботи, яка мене врятувала. Якщо, коли все скінчиться, мене все-таки не відновить...

- Не думай про це.

Єва похитала головою.

- Ні, я повинна бути до цього готова. І я хочу, щоб ти знав: мені вдасться з цим впоратися. Більше я не стану розкисати.

- Єва. - Рорк притиснув долоні до її щік. - Ми все зробимо як треба. Покладися на мене.

- Господи, Рорк, адже я збираюся діяти нечесним шляхом! І втягую в це тебе!

Він поцілував її в губи.

- Я б усе одно не залишився осторонь.

- Напевно, тобі це принесе чимале задоволення, - усміхнулася Єва. - Гаразд, давай почнемо. Ти можеш убезпечити комп'ютер у моєму кабінеті від зовнішнього контролю?

- Це риторичне запитання? - Обійнявши Єву за талію, Рорк повів її до дверей.

Операція зайняла десять хвилин. Єва намагалася не видавати своїх вражень, але її вражало те, як швидко ці спритні пальці управлялися з електронікою.

- Ти вільна від будь-якого контролю, - оголосив Рорк.

- Ти впевнений, що мене не засічуть, коли я переведу сюди дані департаменту?

- Якщо ти будеш мене ображати, я залишу тебе одну і піду в спортзал боксувати з роботом.

- Не будь таким чутливим. Ти знаєш, що за це я можу провести довгі роки в тюремній камері.

- Я буду відвідувати тебе щотижня.

- Так, із сусідньої камери! - Єва підійшла ближче. - Як я доберуся до даних?

Вона потягнулася до клавіатури, але Рорк ляснув її по руці.

- Обійдемося без любителів! - Його пальці знову затанцювали по клавішах. Апарат підбадьорливо загудів, блимаючи різнокольоровими вогниками. Коли комп'ютер вимовив хрипким жіночим голосом: "Передачу закінчено", Єва здивовано підняла брови.

- Що це ще за голос?

- Якщо я маю намір працювати на цьому апараті, то маю право вибрати того, хто буде зі мною розмовляти.

- Часом ти страшенно простодушний, Рорк. А тепер забирайся з мого стільця. Мені потрібно встигнути попрацювати до їхнього приїзду.

- На здоров'я, - сердито відгукнувся Рорк, але перш ніж він встиг піднятися, Єва схопила його за сорочку і міцно поцілувала в губи.

- Дякую.

- Не варта подяки. - Рорк ляснув її нижче спини, і вони помінялися місцями. - Кави, лейтенанте?

- Для початку було б непогано кілька галонів, - усміхнулася Єва.

За півгодини вона вже роздрукувала всі фотографії, зроблені на місці злочину, результати розтину поліцейського Еллен Бауерс і встигла вивчити рапорти, увійшовши в курс справи до прибуття Фіні, Пібоді та Макнаба.

- Я маю сказати дещо, - почав Фіні, коли всі розсілися в кабінеті Єви. - Ми не маємо наміру це терпіти. Я заявив про це Вітні, офіційно.

- Фіні...

- Заткнися. - Його м'яке обличчя напружилось від гніву, а голос став різким. Коли він вказав пальцем на стілець, Єва сіла, навіть не подумавши протестувати. - Я був твоїм інструктором і можу говорити з тобою відверто. Ти дозволила їм обійтися з тобою чорт знає як. Вочевидь, у перший момент ти розгубилася, але тепер настав час діяти. Якщо ти досі не заявила офіційний протест, то я хочу знати, чому.

Єва зсунула брови.

- Я навіть не думала про це...

- Твої мізки взяли відпустку? - Фіні повернувся до Рорка. - А ви куди дивилися з усіма вашими адвокатами і купую грошей? У вас теж розм'якшення мозку?

- Папери вже складено і чекають на її підпис. Сподіваюся, чекати залишилося недовго, раз вона закінчила скиглити. - Він усміхнувся Єві.

- Тепер ви обидва будете мене діставати, - зітхнула Єва.

- Я велів тобі заткнутися, - нагадав їй Фіні. - Підпишіть їх до кінця дня, - сказав він Рорку. - Деякі колеса крутяться повільно. Я додам мою письмову заяву, як колишній інструктор і колега. А сенсаційна передача Надін додасть жару.

- Яка передача? - запитала Єва.

- Ти була занадто зайнята, щоб дивитися телевізор? Надін взяла інтерв'ю у родичів жертв розкритих тобою злочинів. Вийшло вражаюче. Одне з найсильніших місць - бесіда з Джеймі Лінгстромом. Він розповідає про те, як його дідусь назвав тебе одним із найкращих копів і як ти ризикувала життям, щоб спіймати виро́дка,

який убив його сестру. До речі, хлопчина вчора приходив до мене і сердився, що я дозволив відібрати в тебе значок.

Єва приголомшено втупилася на нього.

- Але ти ж нічого не міг зробити.

- Спробуй втовкмачити це хлопчику, який хоче стати копом і вірить, що система має працювати. Можливо, ти поясниш йому, чому ти просиджуєш дупу в цій фортеці і нічого не робиш?

- Але, капітане... - почав Макнаб і замовк, коли Фіні прибив його поглядом.

- Я не просив коментарів, детективе. Невже я нічому тебе не навчив? - знову звернувся він до Єви.

- Ти навчив мене всього. - Вона піднялася. - Я вже сама вирішила, що досить байдикувати.

- Давно пора. - Фіні витягнув із кишені пакет із горіхами і запустив у нього руку. - З чого думаєш почати?

- Одразу з усього. Я маю намір продовжувати розслідування своєї справи, яку передали тобі, а крім того, я хочу зайнятися справою Бауерс. Не тому, що я сумніваюся в тобі або Бекстері, а просто не можу більше сидіти склавши руки.

- Давно пора, - повторив він. - Давай я введу тебе в курс справи.

- Ні. - Єва рішуче похитала головою. - Я не можу дозволити тобі ризикувати значком, Фіні.

- Але це мій значок!

- Я просила Пібоді привезти сюди вас обох не для того, щоб витягати з вас інформацію, а щоб повідомити вам про свої наміри. Становище кепське. Я впевнена, що справа Бауерс пов'язана з тією, яку розслідуєш ти. Тобі потрібні всі мої дані - не тільки ті, що в рапортах, а й ті, які в мене в голові.

- Думаєш, я не знаю, що в тебе в голові? - фиркнув Фіні, розгризаючи горіх. - Утім, тобі теж напевно відомо, що в голові у мене. І, тим не менш, копії всіх матеріалів ти отримаєш. Я веду розслідування, Далласе, і приймаю рішення. Наскільки я розумію, всі ключі в тебе, тож, якщо ти припинила бити байдики, давай братися за роботу. Хтось із вас проти? - поцікавився він у Пібоді та Макнаба і отримав у відповідь одноставне "Ні, сер". - Ти в меншості, Далласе. А тепер нехай хто-небудь дасть мені кави. Я не маю наміру проводити брифінг насухом'ятку.

- Я не потребую брифінгу. - Єва опустила очі. - У мене є всі дані.

- Невже? - Фіні кинув швидкий погляд на Рорка. - Просто дивовижно! Тим не менш, я хочу кави.

- Зараз принесу. - Пібоді попрямувала в кухню, насилу стримуючись, щоб не затанцювати від радості.

- Я щось чув щодо обіду, - зауважив Макнаб.

- Подбай про себе сам, - фиркнула Пібоді, ховаючись за дверима.

- Хлопець половину робочого часу думає про їжу, - проворчав Фіні й усміхнувся, як гордий тато. - З тобою в мене цих проблем не було. З чого ти хочеш почати?

- Ти - бос.

- Чорт забирай! - Він сів і поцікавився, кивнувши в бік Рорка: - Ти завербувала цього кумедного ірландця?

- З усією упаковкою.

Фіні посміхнувся.

- Упаковка має чудовий вигляд.

Почалася рутинна процедура. Єва встановила дошку і помістила на ній з одного боку знімки жертв, а з іншого - фотографії підозрюваних, після чого проаналізувала разом із Фіні записи допитів. Схилившись до екрана, вона уважно вивчила зображення дослідницької лабораторії з колекцією зразків.

- Ти перевіри їхнє походження?

- Там усе гаразд, - відгукнувся Фіні. - Придбані в донорів або через посередників за офіційними каналами.

- А ти розібрався в тому, як вони використовують зразки?

- У цьому розібратися нелегко, - визнав Фіні. - Для різних досліджень, вивчення хвороб і процесів старіння. Там занадто багато медичного жаргону.

"Так, - подумала Єва, - жаргон усе ускладнює".

- Ти думаєш використати Луїзу Діматто?

- Це ризиковано. Минуле в неї начебто бездоганне, але вона пов'язана з Кегні і з клінікою на Канал-стріт.

- Я б на твоєму місці ризикнула. Не знаю, чи зможе Луїза що-небудь виявити - наші супротивники хитрі, обережні й чудово організовані, - але вона заощадить нам час. Макнаб, я опишу тобі вибуховий пристрій - його використовував той хлопець, якого до мене підіслали. Треба з'ясувати, хто їх виробляє.

- На останнє запитання можу відповісти відразу, - заявив Макнаб, наминаючи локшину. - Приватне виробництво вибухових пристроїв незаконне. Цим займаються урядові та військові організації. Такі пристрої використовували під час антитерористичних операцій. Вважається, що їхнє виробництво припинено років п'ять тому, але ніхто цьому не вірить.

- Тому що це неправда. - Рорк відкинувся на спинку крісла і закупив сигарету. - Ми виробляємо ці пристосування для низки урядів, включно зі США. І вони користуються постійним попитом.

- Але ви не продаєте їх приватним особам?

Рорк прикинувся шокованим.

- Це було б протизаконно, лейтенанте! - Він випустив хмару диму. - Ні ми, ні, наскільки я знаю, інші виробники не торгуємо такою продукцією з-під прилавка.

- Отже, з Вашингтона деруть втридорога. Можливо, Надін Ферст зуміє виявити якийсь зв'язок. - Єва підійшла до дошки і знову подивилася на те, що залишилося від Бауерс. - Виглядає як убивство в нападі божевілля або пристрасті. Але якщо придивитися уважніше і як слід вивчити рапорт про розтин, стає видно систему. Спочатку, на вулиці, їй завдали смертельного удару тупим знаряддям, довгим і важким, точно в ліву скроню. Медична експертиза підтверджує, що це спричинило смерть - не негайну, а протягом п'яти хвилин, - і жертва не приходила до тями.

- Тоді чому вбивця не залишив її там і не пішов? - запитала Пібоді.

- У тому-то й річ. Роботу було закінчено, а все інше - відволікаючі маневри. Вбивця затулює її всередину, забирає посвідчення та уніформу, яку потім знаходять у

сміттєвому баку. Бауерс все одно б упізнали - в управлінні є відбитки пальців усіх копів. Але зовні це виглядає як спроба запобігти ідентифікації.

- Я думаю, якби її прикінчила ти, то діяла б розумніше, - вставила Пібоді й почервоніла під суворим поглядом Єви. - Я просто мала на увазі, що детектив Бекстер швидко дійде цього висновку.

- Сподіваюся. Тепер ще одна проблема, - продовжувала Єва. - Убивство Бауерс було ретельно підготовлено. Хтось давно знав про наш із нею конфлікт: вони не могли б встигнути найняти кілера, почувши її виступ по телебаченню. А значить...

- Отже, існував постійний витік інформації, - вставив Рорк. - Імовірно, хтось із наших копів у них на утриманні.

- Россуелл! - вигукнула Пібоді, витріщивши очі.

- Гарна здогадка, - схвально кивнула Єва. - Россуелл знав Бауерс і навіть проживав із нею в одному будинку. Своє останнє розслідування він провалив - або через недбалість, або навмисно. Так чи інакше, до нього варто придивитися, тим паче що він пристрасився до гри. Дізнайтеся, яке зараз його фінансове становище.

- Із задоволенням. - Фіні задумався. - Сьогодні вранці Россуелл був в управлінні, базикав із Вебстером про Бауерс і зробив кілька брудних натяків на твою адресу, за що Картрайт його нокаутувала.

- Та ну? - Єва просяяла. - Мені завжди подобалася Картрайт!

- Так, вона славна дівчинка. Штовхнула його ліктем у жирне черево, збила з ніг - і посміхнулася.

- Ми маємо надіслати їй квіти, люба, - зауважив Рорк.

Єва покосилася на нього.

- Зараз це недоречно. Пібоді, займися Россуеллом. Макнаб, знайди зв'язок між Вашингтоном і Центром Дрейка, який міг би пояснити історію з вибуховим пристроєм. Фіні, зв'яжися з Луїзою і дізнайся, чи не виявила вона що-небудь у документах щодо органів.

- Цілком ймовірно, існують інші документи, - знову втрутився Рорк.

Єва повернулася до нього.

- Що ти маєш на увазі?

- Що якщо в Центрі Дрейка справді ведеться якась нелегальна медична діяльність, то вона має бути ретельно задокументована, але відомості зберігаються не в основному комп'ютері, а десь іще.

- Як же ми їх знайдемо?

- Думаю, я можу вам допомогти. Але якщо у вас немає конкретних припущень, знадобиться час, щоб пройти через весь перелік підозрюваних.

- Я не питатиму вас, як ви це зробите, - заявив Фіні. - Але почніть із Тіа Во і Ганса Вандерхавена. Во мала сьогодні зустрітися зі мною і принести свій золотий значок, але вона так і не з'явилася. Вандерхавен взяв позапланову відпустку - нам відомо лише те, що він у Європі. Ми з Пібоді якраз намагалися вистежити обох, коли ти подзвонила, Далласе.

- Якщо значок, знайдений на місці злочину, належить одному з них, вони постараються замінити його, - зауважила Єва.

- Це в нас під контролем, - запевнив її Макнаб. - Я зв'язався з усіма місцями в місті, де продають такі значки, і відшукую джерела в Європі, якщо другий док полетів туди. У нас будуть відомості про кожен продаж.

- Чудово.

- Нам час іти. - Фіні встав і подивився на Єву. - А що ти робитимеш, поки ми просиджуємо наші дупи?

- Зроблю коротку подорож. Завтра повернуся. Бекстер має домовитися з Мірою, щоб мене протестували.

- Могла б обійтися без цього, - проворчав Фіні, - ми натиснемо на всі кнопки, і тебе відновлять за кілька днів.

Єва похитала головою.

- Без перевірки я ніколи не буду очищена від підозр. Ти це чудово знаєш, Фіні.

- Погоджуйся тільки на перший рівень. Вони не мають права змусити тебе підняти планку.

Вона подивилася йому в очі.

- Мені ніколи остаточно не виправдатися, якщо я не піду до кінця.

- Чорт забирай!

- Нічого, я впораюся. Це всього лише рутинна, а Міра - найкращий фахівець.

- Так, звісно, і все-таки мені це не подобається. - Фіні піднявся і взяв пальто. - Поїхали, хлопці. Ми будемо на зв'язку, Далласе. Можеш у будь-який час телефонувати будь-кому з нас.

- Щойно що-небудь дізнаюся.

Пібоді зупинилася перед Євою, ніяково переминаючись з ноги на ногу.

- Чорт! - пробурмотіла вона і раптово міцно її обійняла.

- Зараз не час розкисати, Пібоді.

- Якщо Россуелл у цьому замішаний, йому не поздоровиться!

- Ось так-то краще, - усміхнулася Єва, у свою чергу обіймаючи Пібоді. - А тепер вимітайтеся звідси. Мені теж треба йти.

- А мене ось ніхто ніколи не обіймає, - йдучи, поскаржився Макнаб, змусивши Єву посміхнутися.

Намагаючись приховати емоції, що охоплювали її, вона повернулася до Рорка.

- Схоже, у нас є план дій.

Рорк зробив крок до неї.

- Я не знав, що у тестування є різні рівні.

- Це нісенітниця.

- Здається, Фіні думає інакше.

- Фіні - панікер. - Єва збиралася повернутися, але Рорк узяв її за руку.

- Це дуже важко?

- Ну, це, звісно, не круїз на Гаваї, але я впораюся. Зараз я не можу про це думати, Рорк. Як швидко ми зможемо дістатися Чикаго на твоєму літаку?

Рорк вирішив, що вони все обговорять завтра, і посміхнувся Єві, знаючи, що вона цього потребує.

- А за скільки часу ти зможеш зібратися?

Сонце вже хилилося на захід, нависаючи над щербатим чиказьким горизонтом. Єва бачила його останні відблиски на поверхні озера.

Чи повинна вона пам'ятати озеро?

Чи справді вона народилася в Чикаго, чи лише провела кілька ночей у холодній кімнаті з розбитим вікном? Що б вона відчула, якби знову опинилася в цій кімнаті? Які видіння виникли б перед нею? Чи вистачило б їй сміливості витримати їх?

- Тепер ти не дитина. - Рорк узяв її за руку, коли літак почав плавно знижуватися і попереду показався злітний майданчик. - Ти вже не одна і не безпорадна.

Єва щосили намагалася дихати рівно.

- Не завжди приємно усвідомлювати, що ти в змозі читати мої думки.

- Треба сказати, читати їх теж не завжди приємно. Особливо коли ти хвилюєшся і намагаєшся приховати це від мене.

- Я нічого не намагаюся приховати. Я намагаюся з цим упоратися. - Єва відвернулася від віконця, бо під час спуску в неї завжди паморочилося в голові. - Я приїхала сюди не через якусь особисту примху, Рорк, а для збору даних у розслідуванні справі. Це зараз найважливіше.

- Однак це не заважає тобі хвилюватися.

- Так. - Єва подивилася на їхні з'єднані руки. Здавалося б, її та Рорка мало б розділяти дуже багато чого. Але вона жодного разу цього не відчула. - Коли минулої осені ти побував в Ірландії, то теж зіткнувся з особистими проблемами і спогадами. Проте, ти не дозволив їм перешкоджати твоїм справам.

- Я занадто добре пам'ятаю моє минуле. З примарами легше боротися, коли знаєш, який вони мають вигляд. - Він підніс до губ її пальці. - До речі, ти ніколи не питала мене, куди я ходив того дня.

- Ні, тому що ти повернувся бадьорим - і спокійним.

- Виходить, ти теж умієш читати мої думки. Я ходив туди, де провів дитинство, у той провулок, де мого батька знайшли мертвим, і дехто думав, що це я встроїв у нього ніж. Зізнатися, мене все життя переслідував жаль, що його прикінчив хтось інший.

- Про це не варто шкодувати, - тихо промовила Єва, коли літак торкнувся землі.

- Тут ми з вами розходимося в думках, лейтенанте. - Його мелодійний ірландський голос звучав холодно і відчужено. - Я стояв у цьому смердючому провулку, вдихаючи запахи мого дитинства, і відчував, що все це, як і раніше, в мене в крові й залишиться там назавжди. Але... - Голос Рорка знову потеплішав, як віскі від полум'я свічок. - Я став іншим, і головним чином завдяки тобі. Те, що ти зробила для мене, Єво, не міг зробити ніхто. - Він знову усміхнувся, побачивши здивування в її очах. - Тому, стоячи в провулку, де батько стільки разів бив мене й валявся п'яний, доки одного разу не звалився замертво, я зрозумів, що він, врешті-решт, програв, тому що все, що зі мною відбувалося, врешті-решт привело мене до тебе. - Рорк відстебнув ремені безпеки - свій і Єви. - Коли я йшов назад під дощем, то знав, що йду до тебе. І ти теж маєш знати, що, коли б ти не наважилася зазирнути собі в душу, що б ти там не знайшла і куди б від цього не побігла, я буду там.

Емоції переповнювали Єву, погрожуючи вирватися назовні.

- Не знаю, як мені вдавалося прожити хоча б день без тебе!

Тепер прийшла його черга дивуватися.

- Ти завжди знаходиш потрібні слова. Ну як, заспокоїлася?

- Так. І надовго.

Оскільки влада і гроші скрізь прокладають дорогу, вони за кілька хвилин пройшли через битком набитий термінал і вийшли на стоянку, де на них уже чекав автомобіль.

Єва кинула погляд на торпедоподібну сріблясту машину з обтічною двомісною кабіною і невдоволено насупилася.

- Ти не міг приготувати що-небудь, що менш впадає в очі?

- Не бачу, чому ми повинні завдавати собі незручностей. Крім того, - додав Рорк, коли вони сіли в машину, - ця штука мчить, як ракета.

З цими словами він натиснув на акселератор, і машина рвонула вперед.

- Боже мій! Зменш швидкість, псих! - закричала Єва. - Поліція аеропорту схопить тебе за дупу біля перших же воріт.

- Для цього їм спочатку доведеться мене зупинити, - усміхнувся Рорк, навіть не подумавши пригальмувати. - Можеш розплющити очі, люба. Ми вибралися з аеропорту.

- Чому ти це витворяєш? - сердито запитала Єва, відчуючи моторошну порожнечу в животі.

- Тому що це кумедно. А чому б тобі не повідомити адресу відставного копа, з яким ти хочеш поговорити, щоб ми вибрали найкращий маршрут?

Єва розплющила одне око і побачила, що машина мчить шосе. Все ще хмуричись, вона почала шукати клавіатуру вбудованого комп'ютера.

- Він керується голосом. Просто натисни кнопку і назви йому адресу.

- Знаю, - огризнулася Єва. - Я просто оглядаюся, щоб запам'ятати як слід штуковину, у якій ми розіб'ємося на смерть.

- "Старгрейзер - 5000X". Забезпечений повним набором систем безпеки та життєзабезпечення, - відгукнувся Рорк. - Я сам допомагав його проектувати.

- Воно й видно.

Єва натиснула кнопку.

"Комп'ютер увімкнено. Чим я можу вам допомогти?"

Оскільки це був той самий хриплуватий жіночий голос, який Рорк вставив у свій домашній комп'ютер, Єва визнала за потрібне сердито подивитися на нього.

- Чий це голос, чорт забирай?

- Невже не впізнала?

- А я повинна була дізнатися?

- Звичайно, люба. Адже це твій голос - після сексу.

- Що за нісенітниця!

Рорк самовдоволено усміхнувся.

- Краще дайте вказівки, лейтенанте, поки ми не опинилися в Мічигані.

- Це не мій голос, - проворчала Єва і назвала адресу.

На невеликому екрані з'явилася голографічна карта, на якій мерехтів червоним кольором найкоротший маршрут.

- Справді, зручно? - поцікавився Рорк. - Нам сюди.

Раптовий різкий поворот на швидкості дев'яносто миль на годину змусив Єву підстрибнути на сидінні. "Ну, він у мене потанцює! - пообіцяла собі Єва, сердито поглядаючи на Рорка. - Якщо тільки ми до цього доживемо..."

Вілсон Макрей жив досить далеко від центру, в одному з цілої низки маленьких білих будиночків із крихітними галявинами. Під'їзні алеї були глянцево-чорними, а трава хоч і пожухла, була акуратно підстрижена. З боків прямої, як лінійка, дороги росли молоді клени, посаджені на чітко визначеній відстані один від одного.

- Пейзаж як у фільмі жахів, - зауважила Єва.

- Ти занадто міська людина, люба.

- Не в тому річ. Пам'ятаєш фільм про вторгнення інопланетян, які... як це називається... зомбували людей? У результаті всі люди однаково одягалися і робили одне й те саме в певний час дня. - Її погляд із підозрою ковзав пейзажем, що пролітав за вікном. - Ці будинки схожі на вулики. Чекаєш, що ось-ось усі двері відчиняться в один і той самий момент і звідти вийдуть однакові люди, крокуючи нога в ногу.

Рорк з усмішкою подивився на неї.

- Ти мене лякаєш.

Він загальмував біля потрібного будинку, і Єва, сміючись, вибралася з машини.

- Моторошне містечко! Б'юся об заклад, коли тебе зомбують, ти цього навіть не помітиш.

- Можливо. Тож краще йди перша.

Єва посміхнулася, але про всяк випадок взяла Рорка за руку, рушивши абсолютно прямою доріжкою до білих дверей.

- Я вивчила його біографію. Нічого особливого. Одружений вісім років, одна дитина, і скоро з'явиться друга. Будинок їм цілком по кишені. Я не виявила жодних ознак того, що він раптово отримав велику суму.

- Тобто ти маєш на увазі, що з ним усе гаразд?

- Сподіваюся, що так. І що він захоче мені допомогти. Адже в мене немає жодних офіційних повноважень, - додала вона. - Макрей не зобов'язаний зі мною розмовляти. Я навіть не можу використовувати підтримку місцевих копів.

- Тоді спробуй використати свій шарм.

- Шарм - це по твоїй частині.

- Згоден. І все-таки спробуй.

- Ось так? - Єва сліпуче посміхнулася.

- Ти знову мене лякаєш!

Єва знизала плечима і, піднявшись на ґанок, подзвонила у двері. Почувши веселий мотив, який пролунав тричі, вона закотила очі.

- Я б швидше наклала на себе руки, ніж оселилася в такому місці! Б'юся об заклад, що в них у будинку все ретельно підібрано за кольором, а на кухні стоять фігурки корів...

- Ставлю п'ятдесят доларів, що це кішки.

- Парі прийнято. Упевнена, що там корови, оскільки вони виглядають ще дурнішими. - Єва знову постаралася посміхнутися, коли їм відкрила гарненька жінка явно на останньому місяці вагітності.

- Доброго дня. Я можу вам чимось допомогти?

- Сподіваюся, що так. Ми б хотіли поговорити з Вілсоном Макреєм.

- Він у майстерні. А в чому, власне, справа?

- Ми приїхали з Нью-Йорка. - Дивлячись у цікаві карі очі, Єва толком не знала, з чого почати. - Це з приводу однієї зі справ, які вів ваш чоловік, перш ніж вийти у відставку.

- О! - Погляд жінки одразу похмурішав. - То ви копи? Заходьте. Вілл так рідко бачиться з колегами... Думаю, йому їх дуже не вистачає. Зачекайте, будь ласка, у вітальні? Я приведу його.

- Вона навіть не запитала посвідчення. - Єва похитала головою, блукаючи вітальнею. - Дружина копа - і впускає в дім сторонніх. Що за люди?!

- Їх слід було б розстріляти за довірливість.

Єва покосилася на чоловіка.

- І це говорить людина, яка так обладнала свій будинок, що туди не проникнуть навіть інопланетяни!

- Ти сьогодні прямо зациклилася на інопланетянах.

- Це через тутешню обстановку. - Єва неспокійно повела плечима. - Хіба я не говорила? Усе в точності підходить одне одному за кольором. - Вона вказала на біло-блакитні диван і крісло, білі фіранки і блакитний килим.

- Гадаю, для декого це створює відчуття комфорту. - Схиливши голову набік, Рорк уважно подивився на Єву. Їй давно вже було необхідно побувати в перукаря й обзавестися новими черевиками, але він знав, що вона навіть не думає про це. Висока і худорлява, Єва мала злегка загрозливий вигляд, міряючи акуратну кімнату нервовими кроками. - Хоча ти, звісно, збожеволіла б тут.

- Напевно. - Єва зупинилася поруч із ним. - А ти?

- Я б утік звідси за дві години. - Рорк торкнувся її підборіддя. - Але тільки з тобою, люба.

Вона усміхнулася.

- Отже, ми одне одному підходимо. Хоча я й раніше в цьому не сумнівалася.

Єва повернулася, почувши голоси. Утім, їй не треба було дивитися на Вілсона Макрея, щоб зрозуміти, що він аж ніяк не прагне чиеїсь компанії. Макрей увійшов разом із раптово збляклою дружиною, невдоволено хмуричись і насторожено дивлячись на непроханих гостей, немов очікуючи нападу.

"Коп з голови до п'ят", - одразу подумала Єва. У ньому було близько шести футів зросту. Світло-каштанове волосся було коротко обстрижене, карі очі на квадратному вилицюватому обличчі залишалися холодними.

- Моя дружина сказала, що ви з поліції, але не назвала ваших імен.

- Єва Даллас. - Вона не стала простягати руку. - А це Рорк.

- Рорк? - вигукнула місіс Макрей, почервонівши до коренів волосся. - Те-то ваше обличчя здалося мені знайомим! Я бачила вас по телевізору багато разів. Будь ласка, сідайте.

- Карен! - Одним словом чоловік змусив її замовкнути. - Ви коп? - поцікавився він у Рорка.

- Ні. - Рорк поклав руку на плече Єви. - Коп - вона.

- Ми з Нью-Йорка, - продовжувала Єва. - Мені доведеться забрати у вас трохи часу. Справа, над якою я працювала, перетинається з тією, над якою працювали ви, перш ніж пішли у відставку.

- "Пішли" - це не зовсім точно. - У його голосі почулися нотки гніву. - Мене пішли. Єва подивилася йому в очі.

- Дехто нещодавно хотів відправити на спокій і мене. Будь-яким способом - аж до... Загалом, за станом здоров'я.

Очі Макрея блиснули, а рот щільно стиснувся. Перш ніж він встиг заговорити, Рорк зробив крок уперед і чарівно посміхнувся Карен.

- Не могли б ви приготувати нам каву, місіс Макрей? Ми з дружиною приїхали прямо з аеропорту.

- О, звісно! Вибачте. - Її руки, що спочивали на животі, зметнулися вгору. - Зараз приготую.

- Чому б мені не допомогти вам? - З усмішкою, яка могла розтопити жіноче серце на відстані п'ятдесяти кроків, він м'яко торкнувся її спини. - Дамо нашому подружжю поговорити. У вас чудовий будинок.

- Дякую вам. Ми з Віллом так давно мріяли про власний будинок...

Поки їхні голоси не затихли, Вілл не зводив очей з Єви.

- Я не збираюся вам допомагати! - нарешті заявив він.

- Але ж ви ще не знаєте, що мені потрібно. Я не можу показати вам мій значок, Макрей, тому що його відібрали в мене кілька днів тому. - Єва помітила, що в його очах промайнула цікавість. - Вони знайшли спосіб усунути мене від справи, тому мені здається, що я підібралася досить близько до розгадки. Або ж їм просто не сподобалася моя старанність. Наскільки я розумію, вони також знайшли спосіб усунути вас і передати справу цьому бовдуру Кімікі.

Вілл фиркнув.

- Кімікі не в змозі з особистими справами розібратися...

- Так, я так і зрозуміла. Я хороший коп, Макрей, але цього разу вони помилилися, передавши мою справу іншому хорошому копу. У Нью-Йорку виявлено три трупи з вилученими органами, а у вас - один. Ще по одному знайдено в Парижі та Лондоні. Ми продовжуємо розшукувати аналогічні злочини.

Деякий час Макрей мовчав, потім похитав головою.

- Я не можу допомогти вам, Далласе.

- Чим вони вас залякали?

- У мене є сім'я! - лютим шепотом відгукнувся Макрей. - Вагітна дружина і п'ятирічний син. З ними нічого не має статися. Зрозуміло?

- Так. - Їй також було зрозуміло, що гнів і обурення безсилі проти страху, особливо якщо це страх не за самого себе. - Але ніхто не знає, що я тут, і не дізнається ніколи. Я приїхала з власної ініціативи.

Вілл підійшов до вікна і розгладив білу фіранку.

- У вас є діти?

- Ні.

- Мій син зараз у тещі й пробуде там кілька днів: Карен ось-ось має народити. - Він кивнув у бік фотографії на столі. - Гарний хлопчик, правда?

Єва підійшла до столу, взяла фотографію і вдивилася в усмінене обличчя. Великі карі очі, світле волосся, ямочки на щоках... Діти завжди здавалися їй схожими одне на одного - безневинними, але водночас хитрими, а головне, незбагненими. Однак вона знала, якої відповіді від неї очікують.

- Дуже красивий.

- Мені сказали, що до нього доберуться в першу чергу.

Пальці Єви стиснули рамку. Вона обережно поставила фотографію на стіл.

- Отже, вони контактували з вами?

- Подзвонили по телефону. - Він повернувся до Єви. - Я відповів, що продовжуватиму робити свою роботу і щоб вони забиралися до диявола. Тоді мені пояснили, що станеться з моєю сім'єю - моїм сином, моєю дружиною і дитиною, яку вона носить, Я злякався, але вирішив, що відправлю їх куди-небудь, а сам завершу розслідування і доберуся до цих виродків. Потім мені поштою стали приходити листівки - фотографії Карен і маленького Вілла в іграшковому магазині, на ривку, у дворі будинку моєї матері, до якої я їх відіслав. А на одній із них якийсь ублюдок тримав Вілла на руках! - Його голос затремтів від люті. - На звороті було написано, що наступного разу в нього вирвуть серце. Йому всього п'ять років... - Він сів, закривши обличчя руками. - Іноді значок - не найголовніше.

Тепер Єва розуміла, що любов може бути і джерелом страху.

- Ви повідомили про це вашому босові?

- Я нікому не повідомив. Це гризе мене вже кілька місяців. - Макрей запустив пальці в коротко обстрижене волосся. - Ночами я працюю охоронцем, а півдня проводжу в цій ідіотській майстерні, роблячи шпаківні. Я тут збожеволію!

Єва сіла поруч із ним.

- Так допоможіть мені сховати їх туди, де вони не зможуть зашкодити вашій родині.

- Я більше не зможу повернутися на роботу. Не зможу носити значок. - Він опустил голову. - І я не знаю, наскільки довгі в них руки.

- Нічого з того, що ви мені повідомите, не потрапить ні в офіційний, ні в неофіційний рапорт. Розкажіть мені, на якій стадії перебувало ваше розслідування, коли почалися погрози?

- Спершу я зайнявся чорним ринком, але це нікуди не привело. Потім покопався в минулому жертви, але не виявив нічого, що вказує на особисту помсту. Мені весь час не давало спокою те, як акуратно це було зроблено.

- Так, акуратно і дуже професійно.

- За кілька кварталів від місця злочину є безкоштовна клініка. Жертва відвідувала її неодноразово. Я поговорив із лікарями, перевірів їх. Версія також виглядала тупиковою, але я відчував, що тут щось є. - Він пожвавився, очі заблищали. - Тоді я почав перевіряти інші медцентри, розпитувати хірургів. Коли я дістався до клініки Нордіка, мене викликав бос і сказав, що цей дурень Вейлен здійснює галас і вимагає, щоб ми виявляли належну повагу до медичної спільноти.

- Вейлен... Він і мені ставив палиці в колеса.

- Карен у мене цікавиться політикою, і Вейлен ніколи не викликав у неї симпатій.
- Макрей уперше посміхнувся, і його обличчя раптово стало молодшим. - Але мені здавалося, що справа тут не тільки в тому, що у Вейлена є родичі в АМА. Я якраз почав це з'ясовувати, коли мене підстерегли в темному провулку, збили з ніг і приставили до горла револьвер... - Він зі зітханням підвівся і почав ходити по кімнаті.
- Я збирався подати босові рапорт і про все повідомити, але наступного мого чергування майор викликав мене і сказав, що з приводу мого розслідування продовжують надходити скарги. Начальство не тільки не надало мені підтримки, але й попередило мене, щоб я повадився делікатніше і не турбував багатих впливових людей. Тоді я вирішив відправити мою сім'ю подалі і продовжувати роботу. Але, отримавши фотографії, я здався. І якби мене знову поставили перед подібним вибором, я вчинив би так само.

- Я не збираюся дорікати вам за це, Вілл. По-моєму, ви зробили все, що могли.

- У вас відібрали значок... - Його голос здригнувся. - А я віддав його сам.

"Його потрібно підбадьорити", - подумала Єва і змусила себе посміхнутися.

- Просто нас обох трахнули різними способами.

- Що правильно, те правильно.

- Передайте мені всі ваші дані, і, можливо, нам вдасться повернути свої значки.

Ви копіювали ваші файли?

- Ні. Але я багато чого пам'ятаю. Адже я місяцями перевіряв у голові всі деталі і дещо записував для себе. - Він кинув погляд через плече, почувши голос дружини. - Карен нічого про це не знає. Я не хочу її засмучувати.

- Назвіть мені ім'я якої-небудь людини, яку ви запроторили до в'язниці і яка нещодавно вийшла на волю, - попросила Єва, понизивши голос.

- Друрі. Саймон Друрі.

- Отже, я тут з приводу Саймона Друрі.

Єва озирнулася і підняла брови, побачивши Рорка, який несе тацю з кавником, чашками і печивом. Через кілька секунд вона ледь не вилаялася, помітивши глечик із вершками у формі білого кошеняти.

Рорк ніколи не програє парі!

- Виглядає приголомшливо. - Єва взяла печиво, дивуючись про себе, як Карен може пересуватися з таким животом.

Помітивши її погляд, Карен усміхнулася.

- Я народжую сьогодні.

Єва поперхнулася печивом. Навіть якби Карен направила на неї револьвер, вона не відчувала б такої паніки.

- Сьогодні?!

- Ну, не відразу. - Розсміявшись, Карен із вдячністю подивилася на Рорка, який подав їй чай. Єва зазначила про себе, що вони, вочевидь, чудово порозумілися між собою серед печива та котів. - Але навряд чи моя донька захоче довго чекати.

- Напевно, ви будете раді... коли все це скінчиться?

- Мені не терпиться взяти її на руки. Але я люблю бути вагітною.

- Чому?

Побачивши здивоване обличчя Єви, Карен знову засміялася і з ніжністю подивилася на чоловіка.

- Тому що це диво!

Вичерпавши тему вагітності, Єва повернулася до Вілла.

- Не будемо більше забирати у вас час. Дякую за допомогу. Буду вам вдячна, якщо ви надасте мені ваші старі записи з приводу справи Друрі.

- Зараз я їх знайду. - Він встав і, проходячи повз дружину, підбадьорливо погладив її по животу.

На прохання Єви Рорк виїхав за місто і без жодної мети колесив дорогами, поки вона переказувала йому свою розмову з Вілсоном Макреєм.

- Ти засуджуєш його?

Єва похитала головою.

- У кожного є своя ахіллесова п'ята. Вони пронюхали, де вона у Макрея, і використали це на повну катушку. У нього дитина і дружина, яка ось-ось народить другого. Вони знали, куди мітити.

- Карен - вчителька. - Рорк мчав автострадою, жодного разу не знизивши швидкість. - Останні півроку вона вела уроки в редакції навчальних програм на телебаченні і планує продовжувати це ще рік чи два. Але їй не вистачає особистого контакту з учнями. Вона славна жінка і дуже турбується за чоловіка.

- Що їй відомо?

- Не все, але, думаю, більше, ніж йому здається. Він повернеться на службу, коли ти розкриєш справу?

Єва зазначила про себе, що він сказав не "якщо", а "коли". Приємно, що хтось так вірить у неї - вірить значно більше, ніж вона сама...

- Боюся, що Макрей не повернеться, - зітхнула Єва. - Він ніколи не зможе забути, що сам віддав значок. Іноді неможливо повернути все... - Вона заплющила очі. - Поїдь у місто. Подивимось, чи зможу я щось згадати.

- Нема чого брати на себе занадто багато, Єво.

- Я хочу позбутися цього, Рорк. Я повинна подивитися.

Вони їхали Чикаго, і Єва не могла підібрати йому іншого визначення, окрім як "місто контрастів", нехай це і звучало банально. Шикарні ресторани, клуби, готелі та магазини в тих районах, куди влада хоче привабити туристів з їхніми грошима, - і брудні кубла та забігайлівки там, де збираються тільки приречені на бідність...

Рорк вів свій блискучий сріблом автомобіль вузькими вуличками, де темні вогні обіцяли сумнівні розваги. Повії щулилися по кутах, сподіваючись, що черговий клієнт на якийсь час позбавить їх від пронизливого вітру. Наркодилери шастали взад-вперед, готові збути товар за зниженою ціною, оскільки лише відчайдушні наркомани ризикували виходити в такий холод. Бомжі тулилися у своїх імпровізованих халупах, зігрівалися пивом і чекали ранку.

- Зупини тут, - сказала Єва, кинувши погляд на вищерблену цегляну стіну, вкриту графіті. Вікна нижнього поверху були заграбовані і закриті дерев'яними віконницями. Напис, що мерехтів блідо-блакитними лампами, сповіщав, що тут розташований готель "Саут-Сайд".

Єва вийшла з машини, дивлячись вгору на вікна. Деякі були розбиті, інші закриті дешевими шторками.

- Усі ці місця занадто схожі одне на одне, - пробурмотіла вона.

- Хочеш увійти?

- Не знаю. - Вона провела рукою по волоссю.

Раптово з тіні до неї зробив крок довготелесий чоловік.

- Бажаєте здригнутися? У мене є все, що вам потрібно. Першокласний "зевс", "екстазі", "зонер", будь-які суміші.

Єва метнула на нього лютий погляд.

- Відійди, виродку, інакше я видавлю тобі очі і змушу їх з'їсти.

- Гей, сучко, ти на моїй ділянці, тож не забувай про хороші манери. - Торговець уже помітив машину і вирішив, що має справу з багатими простаками-туристами. Вихопивши з кишені ніж, він провів пальцем по вістрі. - Швидко гони гаманець, коштовності, і мирно розійдемося.

Єві знадобилася секунда, щоб вирішити, вибити йому зуби чи здати патрульному. Цієї секунди виявилось достатньо для Рорка, щоб вискочити з машини. Його кулак метнувся вперед зі швидкістю блискавки, і ніж упав на тротуар. Єва не встигла моргнути оком, як він уже тримав наркодилера за горло за два дюйми від землі.

- Здається, ти назвав мою дружину сучкою?

Єдиною відповіддю стало жалібне мукання торговця, що звивався, як викинута на берег риба. Похитавши головою, Єва зробила крок уперед, підбрала складаний ніж і сховала лезо.

- Якщо я видавлю тобі очі, - люб'язним тоном продовжував Рорк, - то, мабуть, сам їх з'їм. Сподіваюся, у мене прокинеться апетит, якщо я побачу тебе, скажімо, через п'ять секунд після того, як жбурну твою паршиву дупу на бруківку.

Наркодилер плюхнувся на дорогу, як мішок із кістками, швидко схопився і, накульгуючи, побіг геть.

Рорк ретельно обтрусив пил із рук.

- То на чому ми зупинилися?

- Мені сподобалася твоя погроза щодо його очей. Треба буде взяти її на озброєння. - Єва поклала ніж у кишеню, не випускаючи його з руки. - Давай увійдемо.

У вестибюлі горіла єдина жовта лампа. За брудним столом сидів охоронець. Він же порт'є. Злісно подивившись на них, він ткнув пальцем у преїскурант.

Кімната з ліжком коштувала долар за хвилину. За два долари до зручностей додавався туалет.

- Третій поверх, - коротко сказала Єва. - Східний кут.

- Ви отримаєте ту кімнату, яку я вам надам!

- Третій поверх, східний кут, - повторила вона.

Погляд охоронця спрямувався на стодоларовий папірець, який Рорк кинув на тачу. Потиснувши плечима, він дістав зі скриньки ключ і поклав на стіл.

- П'ятдесят хвилин. За перевищення заплатите вдвічі.

Єва взяла ключ від номера 3С, з полегшенням помітивши, що її рука не тремтить. Вони почали підніматися.

Усе здавалося смутно знайомим. Вузькі сходишки, брудні стіни, стогони, що лунали з-за них. Вітер, що атакує цеглу і скло, пронизував до кісток.

Єва мовчки вставила ключ у замок і відчинила двері.

Застояне повітря було насичене запахами поту і сексу. Сліди того й іншого виднілися на простирадлах ліжка, що стояло в кутку, разом з іржавими плямами засохлої крові.

Затамувавши подих, Єва зробила крок усередину. Рорк пішов за нею і зачинив за собою двері.

Єдине розбите вікно, подряпана підлога... Але все це вона бачила в сотні інших місць. Ноги Єви тремтіли, коли вона змусила себе підійти до вікна і виглянути назовні.

Скільки разів вона стояла біля вікна в брудній кімнатці, уявляючи, як викинеться з нього, впаде донизу і розіб'ється об бруківку... Що утримувало її від цього день за днем? Скільки разів вона чула, як відчиняються двері, і благала бога, про якого мала дуже туманне уявлення, допомогти їй, врятувати її?!

- Не знаю, чи та це кімната. Таких дуже багато. Але вона схожа на неї. Схожа і на ту кімнату в Далласі, де я вбила його. Але в Чикаго я була зовсім маленька, я погано пам'ятаю і себе, і його. Пам'ятаю його руки, що стискали мені горло... - Єва провела долонею по шиї, немов заспокоюючи біль. - Пам'ятаю, як він гвалтував мене. Спочатку я не розуміла, що це означає, - тільки відчувала біль. Потім почала розуміти, але не могла це припинити. Щоразу, чуючи, як відчиняються двері, я сподівалася, що він тільки поб'є мене, хоча це теж було боляче... - Заплющивши очі, вона притулилася чолом до вкритого тріщинами скла. - Я думала, що згадаю що-небудь ще. Адже щось було і до того, як усе це почалося. Якась жінка виношувала мене, як Карен виношує своє "диво". Чорт забирай, як же вона могла залишити мене з ним?!

Рорк обійняв її і притиснув до себе.

- Можливо, у неї не було вибору.

Єва насилу змушувала себе стримувати горе і гнів.

- Вибір завжди є. - Вона відсторонилася і зробила крок назад. - Тепер це не має значення. Поїхали додому.

Не було жодного сенсу прикидатися, що вона хоче відпочити, і йти в спальню, щоб потім потайки пробратися до комп'ютера і трохи попрацювати. Перш ніж Єва встигла повідомити Рорку про свої наміри, він розпорядився подати вечерю до нього в кабінет.

- Краще скористатися моїм комп'ютером, - пояснив Рорк. - Він надійніший і ретельніше замаскований. Адже для тебе це важливо, чи не так?

- Так. Насамперед я хочу зв'язатися з Фіні, - сказала Єва, коли вони піднімалися нагору. - Повідомити йому зміст моєї розмови з Макреєм.

- Поки ти цим займаєшся, я введу диск, який він дав тобі, для швидкого перехресного посилання.

- Ти майже не гірший за Пібоді!

Зупинившись біля дверей, Рорк міцно поцілував Єву.

- Цього ти від Пібоді не дочекалася б.

- Дочекалася б, якби дуже захотіла, - усміхнулася Єва. - Але для сексу я віддаю перевагу тобі.

- Радий це чути. Скористайся моїм стільниковим - його неможливо простежити.

- Усього лише чергове невелике порушення правил, - пробурмотіла Єва.

- Саме так. - Рорк сів за пульт і почав працювати.

- Фіні? Це Даллас. Я повернулася з Чикаго.

- Я саме збирався з тобою зв'язатися. Ми напали на слід значка.

- Коли?

- Щойно. Золотий кадукей продали менш ніж годину тому в Тіффані - оплату перераховано на рахунок доктора Тіа Во. Я, мабуть, використаю Пібоді для понаднормової роботи. Ми трохи поговоримо з цим доктором.

- Чудово! - Найбільше Єві хотілося бути зараз із ними. - Ви знайшли Вандерхавена?

- Він подорожує Європою, ніде не зупиняючись. По-моєму, він просто тікає від нас.

- Вічно бігати йому не вдасться. Я зараз збираюся вивчити дані, отримані в Чикаго. Потім спробую дізнатися ще що-небудь про Тіа Во. Якщо натраплю на щось цікаве, передам Пібоді за особистим телефоном.

- Ми повідомимо тебе, коли закінчимо.

- Бажаю удачі.

Кілька секунд Єва мовчки дивилася на чорний екран, потім відсунулася від пульта.

- Чорт забирай! - Вона стиснула кулаки й огризнулася, коли до кабінету увійшов Соммерсет із тацею. - Адже сенс полягає в тому, щоб розкрити справу, а не замикаати на ній замки! Чому ж у нас усе так засекречено? Щоб отримати доступ до інформації, я повинна написати сотню паперів!

- Згоден, - відгукнувся Рорк. - Це нерозумно. Я терпіти не можу бюрократію - борюся з нею всіма відомими мені способами.

Дочекавшись, коли Соммерсет незворушно відійде, Єва взяла з таці тарілку і зі стуком поставила її на стіл.

- І взагалі, якого біса я маю надривати собі дупу? Возитися з обладнанням, яке не годиться навіть як сировина для переробки, грати в політику, виконувати накази, перебувати під контролем вісімнадцять годин на добу і в результаті отримувати плямки в обличчя? Ні, досить! Щойно все закінчиться, я пошлю їх усіх під три чорти і вимагатиму з тебе максимальну платню за вдосконалення твоєї служби безпеки.

- І правильно, давно пора. А поки що випий вина.

Єва взяла келих, недбало сьорбнула вина вартістю шістсот доларів за пляшку, немов пила воду з-під крана, і продовжувала обурюватися:

- Не потрібні мені їхні смердючі правила і процедури! Чому я маю проводити життя по коліно в крові та лайні? Там ще залишилося? - поцікавилася вона, простягаючи порожній келих.

"Якщо вона вирішила напиться, - подумав Рорк, - навряд чи можна її засуджувати. Але біда була в тому, що на ранок вона напевно засуджувала б себе сама".

- Чому б тобі трохи не закусити?

- Я не голодна!

Єва різко повернулася. В її очах з'явився небезпечний блиск. Підбігши до Рорка, вона несподівано запустила руку в його волосся і впилася йому в губи.

- А по-моєму, ти досить зголодніла, - пробурмотів Рорк, злегка відсунувши Єву від себе. - Поїмо пізніше.

Він натиснув кнопку, і ліжко встигло вислизнути зі стіни за кілька секунд до того, як вони впали на нього.

- Ні, не так. - Єва напружилася, коли його губи торкнулися її шиї, і встромила зуби йому в плече, прокусивши сорочку. - Ось так!

Гаряча хвиля пристрасті охопила Рорка. Стиснувши зап'ястя Єви, він різким рухом завів їй руки за голову і притулився губами до її губ, жадібно вбираючи кожен подих.

- Відпусти мої руки!..

- Почекай. - Вільною рукою Рорк почав розстібати сорочку Єви. - Якщо боїшся, скажи, щоб я зупинився. - Він владно стиснув її груди.

- Я не боюся тебе, - прошепотіла вона, тремтячи всім тілом. - Я хочу тебе помацати.

- Почекай, - повторив Рорк. Опустивши голову, він торкнувся язиком її соска і розстебнув їй джинси. - Я хочу, щоб ти звивалася... - Рорк обережно вкусив груди Єви, відчуючи шалений стукіт її серця, - ...а потім кричала.

Єві здавалося, що всередині в неї вирує полум'я. Кожен дотик Рорка, відчуття його шкіри доводило її до нестями. Знову і знову вона повторювала його ім'я, жадібно вчіпляючись йому у волосся, дряпаючи плечі.

З кожним ривком Рорк проникав у неї дедалі глибше, його пестощі ставали дедалі лютішими. Тіло Єви блищало від поту, голова відкинулася назад.

- Тепер кричи! - видихнув Рорк, повністю віддаючись сліпучій, шаленій пристрасті.

Розплющивши очі, Рорк побачив сліди власних пальців на тілі Єви, що лежала обличчям донизу на зім'ятих простирадлах. Іноді крутий норів дружини змушував його забувати, яка ніжна в неї шкіра.

Коли Рорк спробував накрити Єву ковдрою, вона заворушилася.

- Не треба, я не сплю.

- Чому?

Єва мовчки знизала плечима і підклала під голову подушку.

Рорк сів поруч і важко зітхнув.

- Я почуваюся останнім егоїстом...

Єва подивилася на нього і посміхнулася.

- Тому що забрав собі єдину подушку?

- Ти така романтична, Єво! - Рорк лягнув її по заді і встав. - Хочеш, я принесу тобі поїсти в ліжко?

Він підійшов до столу, обернувся і підняв брови, побачивши, що Єва, примружившись, роздивляється його.

- Хочеш ще?

- Я не думаю про секс щоразу, коли дивлюся на тебе! - Вона пригладила волосся і озирнулася в пошуках якогось одягу. - До речі, ти не знаєш, де мої штани?

- Поняття не маю. Тоді про що ж ти думаєш?

- Взагалі-то, правду кажучи, про секс, - відгукнулася Єва, приводячи до ладу вивернуті навиворіт джинси. - Але з філософського погляду.

- Ось як? - Рорк теж почав одягатися, але йому довелося обмежитися штанами, оскільки Єва вже конфіскувала його сорочку. - І яка ж твоя філософська думка про секс?

- Він дуже допомагає. - Вона швидко натягнула джинси. - Давай поїмо!

Єва поїдала дивовижний стейк із картоплею, одночасно вивчаючи дані на екрані.

- Отже, насамперед ми встановили зв'язки. Кегні та Френд разом навчалися на медичному факультеті в Гарварді. Вандергавен і Френд шістнадцять років тому консультували в лондонському медцентрі, а чотири роки тому - в паризькому. - Вона прожувала шматок яловичини і відрізала наступний. - Тіа Во і Френд працювали 1985 року в хірургічному відділенні Центру Нордіка, з яким Во співпрацює і тепер. Вейверлі і Френд були членами правління АМА; крім того, Френд регулярно консультував у Центрі Дрейка, з яким Вейверлі співпрацює майже десять років.

- Думаю, ти зможеш виявити такий самий тип взаємин і в європейських центрах, - додав Рорк, наповнюючи келихи.

- Я збираюся доручити це Макнабу. - Єва подумала, що холодне сухе вино ідеально відповідало її настрою. - Що ж стосується Тіа Во, вона дає регулярні консультації в клініці Нордіка. У Чикаго Макрей перевіряв громадський транспорт, щоб дізнатися, чи їздила вона в Чикаго під час розслідуваного ним вбивства. Він нічого не виявив, але це не означає, що її там не було.

- Я тебе обігнав, - заявив Рорк, замовляючи нову серію даних. - Те, що немає жодних документів про продаж на її ім'я квитків, справді ні про що не говорить. Реєстрація не включає багатомісні "човники", які щогодини курсують між двома містами. Щоб потрапити туди, потрібен лише кредитний жетон, тож їх ми відстежити не можемо. Але в мене є графік роботи доктора Во в Центрі Дрейка за той день. З полудня до четвертої вона мала робити обхід. Зараз я запросив її робочий табель.

- Я не... Фіні не зможе скористатися цими даними без ордера!

- Зате я зможу. Охорона її файлів виглядає доволі жалюгідно, п'ятирічний хакер з іграшковим сканером може її зламати, - заявив Рорк, майстерно обійшовши контроль. - О'кей, обхід до чотирьох, консультація о пів на п'яту. Вихід із роботи о п'ятій, а о шостій обід із Вейверлі та Кегні. Фіні може перевірити, чи пішла вона на цей обід, але у Во в будь-якому разі залишався час. Наступного дня в неї не було жодної роботи аж до лабораторної, консультації з Бредлі Янгом о пів на дев'яту вечора. Що ми знаємо про Янга?

- А що б ти хотів знати?

- Гаразд, зараз запросимо всі доступні відомості про доктора Бредлі Янга.

Поки комп'ютер працював, Єва відсунула тарілку і встала.

- Отже, Во обідала з Кегні та Вейверлі... Я знаю, що Кегні намагався переконати Міру зам'яти або кинути цю справу. Вейверлі теж не вселяє мені довіри. Можливо, тут замішана вся трійця. За обідом вони могли обговорити план дій, потім один із них летить у Чикаго, виконує роботу і повертається зі зразком, який Во доставляє Янгу в лабораторію.

- Непогана теорія. Але щоб працювати далі, нам потрібно знайти приховані файли.

- Вандерхавен кидається Європою, щоб уникнути бесіди з поліцією... Скільки ж людей у цьому замішано? Коли це почалося і чому? А головне - який мотив? Ось де заковика! Судячи з усього, ми маємо справу не з одним лікарем-злочинцем, а з цілою групою, яка пов'язана з Вашингтоном, а можливо, і з нью-йоркським поліцейським департаментом. У них є свої люди і в поліції, і в клініках. Хтось передає їм інформацію. Мені потрібно з'ясувати, хто саме.

- У наші дні людські органи нічого не варті, - задумливо промовив Рорк. - Отже, йдеться не про прибуток, а про владу.

- Яку владу можна набути, крадучи дефектні органи у бомжів?!

Рорк знизав плечима.

- Ілюзію влади. Я можу - отже, я роблю. Якщо не заради влади, то заради слави.

- Слави? Де ж тут слава? Органи хворих і вмираючих абсолютно не приносять користі... - Перш ніж Рорк встиг відповісти, Єва підняла руку і зосереджено примружилася. - Зачекай. А що, якщо вони не марні? Якщо хтось винайшов для них якесь застосування? Усі дані, які я вивчила, свідчать про те, що серйозно пошкоджені органи реконструювати неможливо. Крім того, штучні органи набагато дешевші, ефективніші та довговічніші за людські. Відтоді як Френд розробив свої імплантанти, найбільші медцентри припинили дослідження в цій галузі. Офіційно припинили. Але, можливо, хтось на цьому не заспокоївся?

- Хтось завжди шукає швидші й дешевші методи, - зауважив Рорк. - Той, хто їх знаходить, отримує славу і прибуток.

- Який твій щорічний прибуток від "Нового життя"?

- Треба перевірити. Одну хвилину. - Рорк увімкнув інший комп'ютер і замовив фінансову інформацію. - За вирахуванням податків?

- Не знаю. Очевидно.

- Близько трьох мільярдів на рік.

- Мільярдів?! Господи, Рорк, скільки ж у тебе грошей?

Він весело розсміявся.

- Побільше трьох мільярдів, хоча ця сума - не мій особистий дохід. Адже потрібно постійно підгодовувати компанію.

- Гаразд, забудь. Це тільки змушує мене нервувати. - Єва махнула рукою. - О'кей, ти заробляєш три мільярди на рік на виробництві імплантів. Розробивши цей метод, Френд заслужив славу, рекламу в пресі, фонди і все інше. Він отримав свій шматок пирога...

Вона замовкла, задумавшись. Рорк з цікавістю спостерігав за нею, потягуючи вино.

- Потім якась людина або група людей придумали новий метод із використанням пошкоджених органів. Вони знайшли або майже знайшли спосіб відновлювати й імплантувати їх. Але де брати матеріал? Власність клінік використовувати неможливо - вона ретельно зареєстрована. Донори і брокери стали б заперечувати, якби органи використовували з метою, не зазначеною в договорах. Преса зчинила б скандал, а держава могла б накласти суворі обмеження на подібну діяльність. - Єва похитала головою. - Отже, потрібно вбивати людей заради продовження експериментів? Ні, такого просто не може бути. Притягнуто за вуха.

- Чому ж? - заперечив Рорк. - Згадай історію. Ті, хто має владу, завжди використовували у своїх цілях тих, хто її не мав. Причому, як правило, запевняли, що роблять це для їхньої ж користі. Можливо, ти маєш справу з групою освічених висококваліфікованих інтелектуалів, які вирішили, що знають, як облагодіяти людство. По-моєму, нічого немає небезпечнішого за це.

- А Бауерс?

- У благородній війні з хворобами завжди можливі незначні витрати. Заради високого життєвого рівня для багатьох цілком допустиме знищення одиниць. Це дуже поширена філософія.

- Якщо так, - повільно промовила Єва, - то відповідь у лабораторії. Мені потрібно якимось проникнути в Центр Дрейка.

- Можливо, мені вдасться добути всі відомості звідси.

- Треба спробувати. - Єва знову сіла. - Давай подивимось дані про Янга.

- Типовий мамин синочок, - зауважив Рорк, вивчаючи інформацію. - Схожий на твого Макнаба, тільки без його шарму, пристрасті до жінок і франтоватості.

- В електронному відділі всі такі... - Єва глянула на екран. - Тридцять шість років, живе з матір'ю.

- Класичний приклад! Процвітав у всіх науках. У середній школі був головою комп'ютерного клубу. Керував електронним гуртком і видавав бюлетень новин у Принстонському коледжі, який закінчив у ніжному віці чотирнадцяти років.

- Прямо геній якийсь!

- Схоже. До речі, серед моїх службовців багато людей такого типу. Вони безцінні - готові працювати, не покладаючи рук, в ім'я нових відкриттів. Гадаю, Міра визначила б його як соціально загальмованого, високоінтелектуального інтроверта із сексуальними фобіями, досить зарозумілого, але зі спадковою схильністю виконувати вказівки начальників, навіть якщо він вважає їх нижчими за себе.

- Особливо, якщо начальники - жінки. Він живе з матір'ю і працює під керівництвом Во. У Центрі Дрейка пробув вісім років, очолюючи лабораторію з дослідження органів. Але Янг - не хірург, - задумливо додала Єва. - Лабораторний щур.

- Мабуть, він погано контактує з людьми. Йому комфортніше серед апаратів і зразків.

- Давай подивимося, де він перебував під час усіх убивств.

- Для цього я маю подивитися його графіки. Дай мені хвилину. - Рорк почав працювати і насупився. - Янг більше піклується про комп'ютерну охорону, ніж доктор Во. Потрібно пройти кілька шарів. - Він висунув клавіатуру і почав діяти вручну. - Цікаво... Стільки прикриттів для робочого графіка! - Рорк насупився, дивлячись на те, що здавалося Єві набором безглузких символів. - Розумний хлопчик. Використовував пристрій, що самовідключається.

- І ти не можеш із ним упоратися?

- Спробую, але це складно.

Єва схилила голову набік.

- Ну, якщо ти дозволиш якомусь маминому синку обійти тебе, мені доведеться шукати іншого партнера!

Рорк, примружившись, відкинувся на спинку обертового крісла. Єві здавалося, що він має надзвичайно сексуальний вигляд, сидячи за пультом голим до пояса.

- Перестань дихати мені в потилицю і приготуй каву. Мені знадобиться час.

Фиркнув, Єва попрямувала до кавоварки. Рорк, розправивши плечі, продовжив війну з клавіатурою.

Єва випила дві чашки, а кава Рорка залишалася недоторканою і встигла охолонути. Лайки, які він бурмотів собі під ніс, ставали дедалі витонченішими і, як не забула зауважити Єва, більш ірландськими.

- Чортів педик, як же він це зробив? - Рорк використав нову комбінацію клавіш. - Ах ти, паршивий виродку, знову пастка! Ну нічого, зараз я з тобою впораюся... Чорт! - Він відкинувся назад, гарчачи на монітор.

Єва відкрила рот, але одразу ж закрила його і взяла чергову чашку кави. Не так уже й часто їй доводилося бачити Рорка, що вийшов із себе. Підійшовши до телефону, вона зателефонувала Луїзі. Трубку довго не брали, нарешті пролунало невиразне:

- Доктор Діматто.

- Це Даллас. У мене є для вас робота.

- Ви знаєте, скільки зараз часу?

- Ні. Мені потрібно перевірити вміст файлів основних систем вашої клініки - головним чином зареєстровані переговори з медцентрами зі списку. Ви слухаєте?

- Я ненавиджу вас, Далласе!

- Чудово. Диктую: Центр Дрейка, клініка Нордіка в Чикаго...

Голос Луїзи став чіткішим:

- У мене був подвійний робочий день - я робила об'їзд у фургоні. А завтра я працюю в ранкову зміну. Тож не сердьтеся, якщо я пошлю вас до біса.

- Не кладіть слухавку. Мені терміново потрібні ці дані.

- Наскільки мені відомо, вас усунули від розслідування. Одна справа - співпрацювати з копом і зовсім інша - передавати конфіденційні дані цивільній особі.

Слова "цивільна особа" різанули Єву куди болючіше, ніж вона очікувала.

- Убиті не воскресли через те, що в мене відібрали значок?

- Якщо новий слідчий звернеться до мене по допомогу, я співпрацюватиму з ним - але тільки в межах закону. Якщо ж я зроблю те, що ви хочете, і мене спіймають, то я можу втратити роботу.

Єва стиснула кулаки, намагаючись не піддаватися почуттю розчарування.

- Ваша клініка все одно нікуди не годиться, - сказала вона. - Скільки потрібно грошей, щоб підняти її на рівень двадцять першого століття?

- Мінімум півмільйона, і ми роздобудемо їх, коли зможемо покінчити з обмеженнями мого трастового фонду. Тому повторюю: забирайтеся під три чорти.

- Зачекайте одну хвилину, гаразд? - Єва вимкнула звук і повернулася до чоловіка.

- Рорк! - У відповідь пролунало роздратоване бурчання, але вона не звернула на це уваги. - Мені потрібно півмільйона на підкуп.

- Ну так візьми їх зі свого рахунку і не чіпляйся до мене, поки я не доберуся до цього виродка.

- З мого рахунку? - пошепки перепитала Єва і швидко повернулася до телефону, побоюючись, що Луїза вимкне зв'язок. - Я переведу вам півмільйона, куди ви захочете, щойно отримаю потрібні мені дані.

- Перепрошую?

- Якщо вам потрібні гроші для клініки, ви добудете для мене інформацію.

Луїза нічого не відповіла, і Єва, сприйнявши її мовчання як знак згоди, поспішно продиктувала їй список центрів здоров'я.

- Якщо ви водите мене за ніс...

- Я не брешу. Зберіть дані - тільки обережно - і передайте їх мені. Потім домовимося про переказ грошей. Ну як, домовилися?

- Чорт забирай, ви граєте по-крупному. Я зв'яжуся з вами, коли отримаю інформацію. Ви щойно врятували сотні життів, Далласе.

- Рятувати життя - ваша робота. Я рятую мертвих.

Єва поклала слухавку в той момент, коли Рорк вигукнув:

- Є! - Він поворухнув затерпими пальцями, взяв свою каву і зробив ковток. - Господи, ти хочеш мене отруїти?

- Я подала тобі каву годину тому. До речі, що ти мав на увазі, говорячи про мій рахунок?

- Про рахунок? А-а! - Рорк розправив плечі і взяв іншу чашку. - Невже ти ніколи не перевіряєш власні фінанси?

- Мої фінанси - це платня копа. Після Різдва у мене на рахунок залишилося близько двохсот доларів.

- Мабуть, це твій професійний рахунок, куди ти автоматично переводиш свою платню. А я говорив про особистий.

- У мене тільки один рахунок.

Рорк потягував каву, крутячи онімілою шиєю.

- Ні, у тебе два рахунки, рахуючи той, який я відкрив для тебе минулого літа. То ти хочеш поглянути на графік Янга?

- Зачекай! - Єва ляснула рукою по його голих грудях. - Ти відкрив для мене рахунок? За яким чортом?

- Тому що ми одружилися. Це здавалося цілком логічним.

- І яка ж сума здалася тобі цілком логічною?

Рорк з побоюванням покосився на Єву, знаючи її характер і, на його думку, надмірне почуття гордості.

- Якщо мені не зраджує пам'ять, на рахунок було п'ять мільйонів, хоча сума, без сумніву, зросла завдяки відсоткам і дивідендам.

- Ти... ти збожеволів! - Рорк очікував удару кулаком, але Єва замість цього ткнула його пальцем у груди.

- Господи, як мені пощастило, що ти не робиш манікюр!

- П'ять мільйонів доларів! - Вона піднесла руки до стелі. - Навіщо вони мені? Я не потребую твоїх грошей, Рорк!

- Ти щойно просила в мене півмільйона, - нагадав він із чарівною посмішкою. - О'кей, вибирай - подружня сварка або розслідування вбивства.

Єва заплющила очі, нагадуючи собі про пріоритети.

- Ми поговоримо про це пізніше, - попередила вона його.

- Буду чекати з нетерпінням. А зараз тебе, можливо, зацікавить, що наш матусин синочок відвідував певні міста в певні дні?

- Що?.. - Єва втупилася на екран. - Боже мій! Чикаго, Париж, Лондон... Ну, коли я доберуся до цього сучого сина, то підсмажу його дупу і... - Вона замовкла, відчуючи, як руки Рорка опустилися на її плечі. - Нерозумно. Я зовсім забула...

- Не треба. - Він поцілував її в маківку.

- Ні-ні, зі мною все гаразд. Треба тільки придумати, як передати ці дані Фіні, щоб не скомпрометувати його і не перешкодити розслідуванню. Ми можемо скопіювати їх на диск і переслати його поштою на адресу департаменту. Тоді це буде задокументовано, і Фіні пошлеться на анонімне попередження, щоб вилучити всі робочі графіки Янга і викликати його на допит. Це займе майже цілий день, але не поставить Фіні в незручне становище.

- Тоді так і зробимо. Не нервуй, скоро з усім цим буде покінчено.

- Так, - відгукнулася Єва і подумки додала: "Не тільки з розслідуванням, але, ймовірно, і з моїм значком..."

Входячи до кабінету Міри, Єва переконувала себе, що добре підготувалася і зробить усе необхідне. Вона чудово розуміла, що рішення департаменту значною мірою залежить від результатів цієї процедури. Її відсторонення можуть скасувати - або перетворити на звільнення.

Міра піднялася назустріч Єві і взяла її за руки.

- Я страшенно шкодую...

- Про що? Ви ж нічого не зробили.

- Саме про це я і шкодую. Єво, ви не зобов'язані проходити тести, поки не будете повністю готові.

- Я хочу, щоб це скоріше скінчилося.

Кивнувши, Міра вказала на крісло.

- Розумію. Сідайте. Спочатку нам потрібно поговорити.

Єва наказала собі заспокоїтися, але залишилася стояти.

- Миро, я тут не для чаю і не для світських бесід... Що швидше це скінчиться, то раніше я знатиму своє становище.

- Тоді вважайте це частиною процедури, - з невластивою їй різкістю відповіла Міра.

Єва здивовано глянула на неї, знизала плечима і підкорилася. Мірі сподобалося, що в поведінці Єви відчувався виклик: це мало допомогти їй перенести майбутнє випробування.

- Перш за все, я маю впевнитися, що ви розумієте, на що погодилися.

- Я знаю порядок.

- І все-таки я повторю. На вас чекає оцінка особистісних якостей і коефіцієнта агресивності, а також тест на правдивість. Ці процедури включають симуляцію віртуальної реальності, ін'єкції та сканування мозку. Я буду проводити їх особисто або спостерігати за ними.

- Ви не зобов'язані це робити, Міра.

- Зобов'язана, якщо вже вас поставив у таке становище хтось зі співників убивці.

Єва пильно подивилася на неї.

- Ваші висновки вказують на це?

- Я не можу обговорювати з вами мої висновки. - Міра взяла зі столу диск і постукала по ньому пальцем, не зводячи очей з Єви. - Не можу повідомити вам, які дані містяться в цій копії мого висновку. Копії рапортів передаються у відповідні інстанції. - Вона кинула диск на стіл. - Мені потрібно перевірити обладнання в сусідній кімнаті. Зачекайте тут хвилину.

"Ну, - подумала Єва, коли двері зачинилися, - натяк досить ясний". Взявши зі столу диск, вона сховала його в задню кишеню джинсів.

Їй хотілося походити кімнатою, щоб розслабитися, але вона змусила себе знову сісти в крісло і ні про що не думати.

"Їм потрібно, щоб ти думала, - твердила собі Єва. - Щоб ти турбувалася і потіла від страху. Що більше ти будеш це робити, то вразливішою станеш для всього, що станеться за цими дверима. Вони використовують своє обладнання, свої сканери та

ін'єкції, щоб зламати твою волю і проникнути до тебе в мозок. Що менше думок і страхів залишиться в тебе в голові, то менше в них виявиться матеріалу для дослідження".

Міра відчинила двері. Не входячи в кімнату, вона швидко глянула на стіл і кивнула Єві.

- Ми можемо починати.

Єва мовчки встала і пішла за Мірою одним із коридорів, що утворюють лабіринт комплексу тестування. Стіни цього коридору були лікарняного блідо-зеленого кольору, за димчастим склом дверей ховалося надчутливе обладнання.

Єва знала, що з цього моменту кожен жест, вираз обличчя, слово, думка будуть задокументовані, оцінені та проаналізовані.

- Процедура першого рівня має зайняти не більше ніж дві години, - почала Міра.

Єва зупинилася і схопила її за руку.

- Першого рівня?

- Так, це все, що для вас потрібно.

- Мені потрібен третій рівень.

- У цьому немає жодної потреби. Побічні ефекти третього рівня занадто великі, щоб призначати його за таких обставин. Тому вам рекомендований перший рівень.

- Але від цього залежить мій значок! - Єва насилу вгамувала тремтіння в пальцях.

- Ми обидві це знаємо. Немає жодної гарантії, що я отримаю його назад, пройшовши перший рівень.

- Позитивні результати і моя рекомендація говоритимуть на вашу користь.

- Будуть, але недостатньо вагомо. Мені потрібен третій рівень, Міра. Я маю право вимагати його.

- Чорт забирай, Єво, третій рівень призначений для підозрюваних у розумовій неповноцінності, активних насильницьких тенденціях і вбивствах!

Єва тяжко зітхнула.

- Хіба мене очищено від підозр у вбивстві поліцейського Еллен Бауерс?

- Ви не головний підозрюваний, і результати розслідування на вас не вказують.

- Але я хочу повністю очиститися від підозр і тому вимагаю третього рівня.

- Ви самі погіршуєте своє становище.

Єва несподівано посміхнулася, здивувавши і себе, і Миру.

- Гірше бути не може.

Вони пройшли через низку скляних дверей. У Єви не було зброї, яку слід було здати, але комп'ютер ввічливо попросив її увійти у двері ліворуч і зняти весь одяг і всі коштовності.

Міра помітила, як Єва схопилася за обручку, і її серце здригнулося.

- Мені дуже шкода, але не можна носити каблучку під час сканування. Може, віддасте його мені?

"Вони могли забрати тільки твої поліцейські символи", - пролунав у вухах Єви голос Рорка. Вона зняла каблучку.

- Дякую.

Пройшовши в зазначену кімнату і зачинивши за собою двері, Єва зняла одяг, намагаючись зберігати безпристрасний вираз обличчя. Вона знала, що перебуває під наглядом, і ненавиділа оголюватися перед сторонніми.

Над дверима навпроти заближала лампочка, і ще один механічний голос велів їй увійти для медогляду. Єва підкорилася, зупинившись перед позначкою на підлозі, і стояла так, дивлячись перед собою, доки мерехтіння вогників і гудіння апаратів супроводжувало пошуки фізичних вад.

Огляд пройшов швидко і безболісно. Натягнувши приготований блакитний тренувальний костюм, Єва пройшла в сусіднє приміщення для сканування мозку. Там черговий металевий голос запропонував їй вдягнути шолом і лягти на кушетку. Намагаючись не звертати уваги на обличчя за скляними стінами, Єва лягла і заплющила очі. "У яку гру вони грають?" - запитала вона себе, коли кімната занурилася в темряву, а кушетка раптово почала підніматися.

Її атакували ззаду. Гігантські руки виринули з мороку, поставили Єву на ноги, а потім підкинули вгору. Вона впала на щось тверде, що виявилось тротуаром провулка. Усі кістки боліли, а шкіра горіла, як роздряпана. Єва схопилася на ноги, намагаючи рукою кобуру.

Перш ніж вона встигла вихопити зброю, незнайомець атакував знову. Ухилившись, Єва щосили вдарила його ногою.

- Стояти на місці, сучий сину! Поліція!

Вона пригнулася, стискаючи револьвер обома руками і готуючись вистрілити, але програма раптово перенесла її в яскраве сонячне світло. Палець Єви все ще був на спусковому гачку, але тепер вона цілилася в жінку, яка тримала на руках дитину, що плакала.

Єва швидко опустила зброю. Вони були на даху; жінка стояла, розгойдуючись, на самому краю і дивилася на Єву нерухомими очима. Дитина виривалася і кричала.

- Не підходьте до мене!

- Гарзд. Дивіться, я прибираю зброю. - Єва повільно сховала револьвер у кобуру.

- Я просто хочу поговорити з вами. Як вас звати?

- Ви не зможете мене зупинити.

- Знаю. - Чорт забирай, де ж допомога? Чому немає рятувальників? - Як звуть вашу дитину?

- Я більше не можу про нього піклуватися. Я втомилася.

Єва зробила крок уперед. Піт котився по її спині. Сонце палило немилосердно, розпікаючи липкий дьоготь, яким було змащено дах.

- Мені здається, йому жарко. - Єва дуже старалася, щоб її голос звучав спокійно і навіть буденно. - Чому б нам ненадовго не повернутися в тінь?

- Він кричить весь час. Всю ніч. Я не сплю ні хвилини. Більше я не можу цього виносити!

- Можливо, ви дасте його мені? Він важкий, а ви й справді втомилися. Як його звати?

- Піт. - Чорні спітнілі локони прилипли до щік жінки. - Він хворий. Ми обидва хворі - який сенс нам жити далі?

Дитина справді кричала не перестаючи, ці крики розривали Єві серце.

- Я знаю людей, які можуть вам допомогти.

- Ви всього лише паршивий коп! Ви нічого не можете зробити.

- Якщо ви стрибнете з даху, то ніхто не зможе. Господи, як же тут спекотно...
Давайте увійдемо всередину і все обговоримо.

Жінка кілька миттєвостей вагалася, потім стомлено похитала головою і нахилилася над краєм даху.

- Забирайтеся до біса.

Єва стрибнула вперед, спіймала хлопчика за пояс, а іншою рукою схопила жінку під пахви, напружуючи м'язи й упираючись ногами в дах, щоб не дати їм звалитися на тротуар.

- Тримайтеся, чорт би вас забрав!

Піт сліпив їй очі. Хлопчик звивався, як риба. Жінка дивилася на неї порожніми очима.

- Іноді краще померти. Ви маєте знати це, Далласе, - несподівано посміхнулася вона.

Єва раптово опинилася в іншому провулку, вся тремтячи від болю і потрясіння. Тепер вона була побитою і понівеченою дитиною, без імені і без минулого.

Вони використовували її власні спогади, і вона ненавиділа їх за це.

Провулок у Далласі, дівчинка із закривавленим обличчям і зламанною рукою, якій нікуди бігти...

"Чорт би вас побрав! Я не бажаю в цьому брати участь!" - хотіла закричати Єва, прагнучи звільнитися від видінь, які хтось методично вливав їй у мозок. Але в цей момент програма перемістила її в морозну ніч на вулиці Мангеттена. Бауерс стояла перед нею й усміхалася.

- Ти безмозка сука. Я засиплю тебе скаргами. Усі дізнаються, що ти повія і просуваєшся по службі тільки тому, що трахаєшся з ким попало.

- У вас будуть проблеми, Бауерс. Можливо, після того, як я опишу всі ваші порушення субординації, погрози старшому за званням і бездарну роботу, департамент набересться сміливості й викине вас.

- Подивимося, кого вони викинуть! - Бауерс сильно штовхнула Єву.

- Руки геть! - Єва тремтіла від люті.

- Не погрожуйте мені. Тут немає нікого, крім нас двох.

- Я не погрожую, а попереджаю. Приберіть руки, не потрапляйте мені на очі і не заважайте працювати, або ви за це відповісте!

- Я вас знищу! Виставлю напоказ усі ваші мистецтва, і ви не зможете мене зупинити.

- Подивимося.

У руці в Єви опинилася металева трубка. Відчуваючи, як пальці стискають її, щоб завдати удару, вона швидко відкинула її і схопила Бауерс за формену куртку.

- Тільки зачепите мене ще раз, і я надеру вам дупу! Можете скаржитися скільки завгодно - моя репутація це витримає. Але я обіцяю, що вас позбавлять значка і викинуть на вулицю раніше за мене. Ви ганьба для всього департаменту!

Єва відпустила Бауерс і крокувала геть. Помітивши краєм ока рух позаду, вона пригнулася і відчула, як трубка просвистіла в неї над головою, торкнувшись волосся.

- Я помилилася, - спокійно сказала Єва. - Ви не ганьба департаменту, а просто божевільна.

Бауерс заричала і знову замахнулася трубкою, але Єва стрибнула на неї, і обидві покотилися по землі. Вирвавши у Бауерс трубку, Єва знову відкинула її, вихопила револьвер і приставила його до підборіддя Бауерс.

- Вас заарештовано за спробу вбивства! - Заламавши Бауерс руки за спину, Єва полізла в кишеню по кайданки - і раптово знову опинилася в темряві. Вона стояла в кривавому місиві і відчувала, що її руки вкриті кров'ю.

- Господи, я цього не робила! - Крижана хвиля жаху захлеснула її. - Я не могла цього зробити!

- Досить. Кінець програми, - донісся до Єви чийсь голос.

З болем у серці Міра спостерігала, як смикається її тіло. Коли шолом прибрали, їхні погляди зустрілися через скло.

- Першу фазу тестування закінчено. Пройдіть у сусідню кімнату.

Єва зісковзнула з кушетки. Їй знадобилася хвилина, щоб вгамувати тремтіння в колінах і перевести подих.

У сусідньому приміщенні з порожніми білими стінами була ще одна кушетка, стілець, довгий стіл з інструментами, якісь апарати і монітори. Одразу ж слідом за Євою туди увійшла Міра.

- Вам належить тридцятихвилинний відпочинок. Раджу ним скористатися.

- Добре.

- Сядьте, Єво.

Єва опустила на кушетку, намагаючись викинути з голови недавнє випробування, щоб приготуватися до наступного. Міра сіла на стілець, поклавши руки на коліна.

- У мене є діти, яких я люблю, - почала вона, і Єва спантеличено насупилася. - У мене є друзі, до яких я дуже прив'язана, знайомі та колеги, яких я поважаю і якими захоплююся. До вас я відчуваю всі ці почуття. - Міра нахилилася вперед і стиснула руку Єви. - Якби я була вашою матір'ю і мала якусь владу над вами, то заборонила б вам піддаватися третьому рівню тестування. Як друг, я прошу вас змінити рішення.

Єва подивилася на руку Міри.

- Мені шкода, що це так важко для вас.

- Господи, Єво! - Міра схопилася і відвернулася, намагаючись приборкати вир емоцій. - Це дуже важка процедура. Ви опинитеся абсолютно безпорадною, нездатною захищати себе фізично й емоційно. Якщо ви почнете інстинктивно чинити опір, це може погано позначитися на серці. - Вона повернулася до Єви, розуміючи, що всі вмовляння марні. - Комбінація наркотиків і сканування на цьому рівні зробить вас хворою. У вас почнуться головні болі, нудота, втома, запаморочення, можливо, ви тимчасово втратите м'язовий контроль...

- Звучить страхливо, але ж ви знаєте, що я не передумаю. Тож який сенс лякати мене і себе? Просто робіть свою справу.

Капітулювавши, Міра підійшла до столу, взяла пневматичний шприц і наповнила його.

- Ляжте, і спробуй розслабитися.

- Можливо, я навіть подрімаю, - бадьоро заявила Єва і лягла на спину, дивлячись на холодне блакитнувате сяйво у стелі. - Для чого це світло?

- Зосередьтеся на ньому. Уявіть, що ви потопаєте в цьому світлі.

- Отже, ось чому у вас у кабінеті блакитні крісла? Щоб люди могли потопати в блакитному?

- Це як вода. - Міра спритно розстебнула "блискавку" на костюмі Єви й оголила плече. - Ви можете уявляти собі, що пливете. Тепер невелика ін'єкція - просто заспокійливе.

- Ненавиджу ліки!

- Знаю. Дихайте нормально. Я маю приєднати сканери та монітори. Ви не відчуєте жодного дискомфорту.

- Мене це не турбує. Моя каблучка у вас? - Голова в неї почала злегка паморочитися, язик онімів. - Можу я забрати його?

- Воно у мене. Щойно ми закінчимо, я поверну його вам. - Зі спритністю, зумовленою довгою практикою, Міра прикріплювала сканери до скронь, зап'ясть, грудей Єви. - Розслабтеся. Нехай синява обволікає вас.

Єві вже здавалося, ніби вона пливе. Її дивувало, що Міра так через це метушилася. Вона не відчувала жодного болю.

Міра уважно стежила за моніторами. Серце, тиск і мозок функціонували нормально. Подивившись на спокійне обличчя Єви, вона торкнулася її щоки, потім застебнула браслети на зап'ястях і щиколотках і взяла другий шприц.

- Ви чуєте мене, Єво?

- М-м... Так. Зі мною все гаразд.

- Ви мені довіряєте?

- Так.

- Тоді пам'ятайте, що я з вами. А тепер повільно починайте рахувати від ста до одиниці.

- Сто, дев'яносто дев'ять, дев'яносто вісім, дев'яносто сім... - Під дією наркотику пульс почастишав, дихання стало нерівним. - Дев'яносто шість... Боже мій! - Тіло Єви раптово зігнулося, кінцівки напружилися.

- Не чиніть опору. Дихайте і слухайте мій голос.

Єві здавалося, що тисячі голодних клопів забралися їй під шкіру. Крижані руки душили її, серце виривалося з грудей. Жах охопив її, коли вона розплющила очі і зрозуміла, що прикута до кушетки.

- Розв'яжіть мене! Будь ласка!

- Не можу, зараз це небезпечно. Але я тут, поруч. Відчуйте мою руку. - Міра поклала руку на стиснутий кулак Єви. - Дихайте повільно і слухайте мене... Лейтенант Даллас! - владно вимовила вона, бачачи, що Єва продовжує смикатися. - Наказую вам припинити чинити опір і дихати рівно!

Єва з шумом видихнула. Її руки тремтіли, але перестали напружуватися.

- Дивіться на світло, - продовжувала Міра, спостерігаючи за моніторами. - Ви не повинні чути нічого, крім мого голосу. Я тут. Ви знаєте, хто я?

- Міра... Доктор Міра... Мені боляче!

- Потерпіть трохи. Ваш організм має пристосуватися. Дихайте повільно і стежте за світлом. - Вона слова і знову повторювала ті самі вказівки монотонним голосом. - Ви все ще відчуваєте біль?

- Ні. Я нічого не відчуваю.

- Скажіть мені ваше ім'я.

- Лейтенант Єва Даллас.

- Дата народження?

- Не знаю.

- Місце народження?

- Не знаю.

- Місце проживання?

- Нью-Йорк.

- Сімейний стан?

- Заміжня за Рорком.

- Місце роботи?

- Нью-йоркський поліцейський департамент, Головне управління. Ні... - Монітори заблимали, вказуючи на збудження. - Мене відсторонили. У мене відібрали значок. Мені холодно...

- Зараз стане тепло.

Міра схилилася над апаратом і пересунула якийсь важіль, щоб підняти температуру приміщення на десять градусів. Протягом кількох хвилин вона ставила нічого не значущі запитання, поки в Єви не відновився нормальний кров'яний тиск, пульс і дихання.

- Ваше відсторонення від посади було виправдане?

- Це необхідна процедура. Перебуваючи під підозрою, я не можу виконувати мої обов'язки.

- Так було це виправдано чи ні?

Чоло Єви наморщилося.

- Це необхідно, - повторила вона.

- Коп до мозку кісток! - пробурмотіла Міра.

- Так.

Відповідь змусила Міру посміхнутися.

- Ви докладали всіх зусиль, виконуючи свій обов'язок? Відповідайте "так" або "ні".

- Так.

"Тепер я буду змушена ступити на слизький ґрунт", - подумала Міра. Вона знала, що Єва, будучи ще дівчинкою, вбила людину.

- Чи доводилося вам убивати, не захищаючи себе або когось іншого?

Єві одразу ж уявилися моторошна кімната, калюжі крові, закривавлений ніж. Спогад вдарив її як блискавка.

- Я повинна була це зробити... - Голос був зовсім дитячий.

- Єво, відповідайте тільки "так" або "ні". Лейтенанте, ви коли-небудь позбавляли людину життя, не захищаючи себе чи інших?

- Ні! - Слово вирвалося разом із видихом. - Ні, ні, ні, ні! Він ображав мене, робив мені боляче...

- Не повертайтеся туди. Слухайте мій голос і дивіться на світло. Ви маєте залишатися зі мною аж до мого дозволу. Зрозуміло?

- Він уже тут...

Міра побоювалася саме цього.

- Тут немає нікого, крім мене. Ви пам'ятаєте моє ім'я?

- Він повертається! - Єва знову затремтіла. - Він п'яний, але не настільки...

- Лейтенанте Даллас, це офіційна процедура, санкціонована нью-йоркським департаментом поліції. Вас відсторонено від служби, але не звільнено, і ви зобов'язані дотримуватися правил. Вам зрозумілі ваші обов'язки?

- Так. Господи, я не хочу тут перебувати!

- Як мене звати?

- Міра... Доктор Шарлотта Міра.

"Залишайся тут! - подумки благала Міра. - Залишайся зі мною!"

- Яку справу ви розслідували, коли вас усунули від служби?

- Убивство. - Тремтіння несподівано припинилося, і дані на моніторах почали вирівнюватися. - Кілька вбивств.

- Ви були знайомі з поліцейським Еллен Бауерс?

- Так. Вона та її стажист першими прибули на місце двох убивств - Петринські та Спіндлер.

- У вас були зіткнення з Бауерсом?

- Так.

- Яка ваша точка зору на ці зіткнення?

У голові у Єви знову замиготіли видіння. Вона заново переживала події, розповідаючи про них. Гостре почуття ненависті, холодні та злі слова...

- Ви були обізнані, що Бауерс подала на вас скарги?

- Так.

- Для цих скарг були підстави?

- Я використовувала лайливі вирази в розмові з нею. - Єва усміхнулася, хоча й була під дією наркотиків, що трохи підбадьорило Міру. - Я усвідомлюю, що це порушення правил.

За інших обставин Міра б розсміялася.

- Ви погрожували поліцейському Бауерсу фізичною дією?

- Я не впевнена. Можливо, я сказала, що надеру їй дупу, якщо вона не припинить. У всякому разі, я часто так кажу, якщо мене розлють. Це погана звичка.

- У своїх щоденниках Бауерс стверджувала, що ви просувалися по службі ціною сексуальних послуг. Це правда?

- Ні.

- У вас коли-небудь був сексуальний зв'язок із майором Вітні?

- Ні.

- А з капітаном Фіні?

- Теж ні. Я не трахаюся з друзями.

- Ви коли-небудь фальсифікували рапорти?

- Ні.

- Ви ображали дією поліцейського Еллен Бауерс?

- Ні.

- Ви стали причиною її смерті?

- Не знаю.

Міра здригнулася від несподіванки.

- Ви вбили Еллен Бауерс?

- Ні.

- Як же ви могли стати причиною її смерті?

- Хтось використовував її, щоб позбутися мене. Їм потрібна була я, але до неї дістатися було легше.

- Ви вважаєте, що невідома особа або особи вбили Бауерс з метою усунути вас від проведеного вами розслідування?

- Так.

- Чому ж це робить вас відповідальною за її смерть?

- Тому що тоді в мене ще був значок. Тому що це була моя справа, а я вчасно не зрозуміла, що вони можуть використати її!

Міра зітхнула і знову нахилилася до апарата.

- Зосередьтеся на світлі, Єво. Ми майже закінчили.

Рорк міряв кроками коридор перед кабінетом Міри. Чому, чорт забирай, це тягнеться так довго? Він мав зрозуміти, що Єва бреше, стверджуючи, ніби процедура триватиме не більше двох годин. Так само він мав зрозуміти, що Єва вранці пішла з дому, не сказавши йому ні слова, тому що вона не хоче бачити його тут.

Проте він прийшов сюди, і їй доведеться з цим примиритися.

Рорк знову подивився на годинник. Уже цілих чотири години! Які тести і запитання могли зайняти стільки часу? Він мав змусити Єву пояснити, що саме вона має зробити!

Рорк знав дещо про тестування, яке проходить коп перед серйозним завданням, що вимагає максимуму сил. Це неприємна процедура, але Єва завжди благополучно проходила її. Про елементарні принципи перевірки першого рівня і тесту на правдивість він теж мав уявлення. Випробування знову ж таки не з приємних, але Єва не раз піддавалася і йому.

Що ж вони тепер із нею роблять?

Увійшов Вітні, і Рорк підняв голову. Погляд його став крижаним.

- Я сподівався, що все вже скінчилося, - зауважив майор, кивнувши Рорку.

- Коли все буде скінчено, їй нема чого вас бачити. Ви вже зробили більш ніж достатньо, майоре.

Під очима Вітні позначилися тіні.

- Ми всі повинні підкорятися необхідним процедурам, Рорк. Без цього не буде порядку.

Рорк зробив крок уперед із загрозливим виглядом.

- Сказати вам, що я думаю про ваші "процедури"? - почав він, але в цей момент двері відчинилися, і Рорк швидко повернувся.

Побачивши Єву, його серце на мить перестало битися. Вона була блідою як смерть. Очі глибоко запали, райдужні оболонки були схожі на золотисте скло, зіниці розширилися. Міра підтримувала її під лікоть.

- Вам краще побути деякий час у мене в кабінеті. Ваш організм має адаптуватися.

- Я хочу піти звідси! - Єва струсила б руку Міри, якби не боялася впасти обличчям донизу. Побачивши Рорка, вона одночасно відчула гнів і полегшення. - Що ти тут робиш? Я ж веліла тобі не приходити!

- Заради бога, заткнися! - Рорк не відчував жодних емоцій, крім шаленої люті. Він перетнув кімнату трьома швидкими кроками і відтягнув Єву від Міри. - Що, чорт забирай, ви з нею зробили?

- Припини. Вона зробила те, що повинна була зробити.

Єва насилу трималася на ногах, голова у неї паморочилася, а до горла підступала нудота. Вона дуже боялася, що її знову вирве, і не хотіла показувати кому-небудь свою слабкість.

- Їй потрібно лягти. - Обличчя Міри було майже таким же блідим і напруженим, як у Єви. - Організм не встиг адаптуватися. Будь ласка, умовте її пройти до мене в кабінет і полежати, поки я перевірю на моніторах функціонування життєво важливих органів.

- Я повинна піти звідси. - Єва подивилася прямо в очі Рорку. - Я не можу тут залишатися.

- Гаразд. Ми йдемо.

Єва знесилено притулилася до Рорка, але в цей момент побачила Вітні, і гордість змусила її випрямитися.

- Сер...

- Даллас, я шкодую про те, що вам довелося пройти цю процедуру. Будь ласка, побудьте тут, під наглядом доктора Міри, поки вона не переконається, що ви в змозі піти.

- За всієї поваги до вас, майоре, я маю право йти куди хочу.

- Джек! - Міра почувалася безпорадною. - Вона наполягла на третьому рівні.

Очі Вітні блиснули.

- Чорт забирай, у цьому не було жодної необхідності!

- Ви відібрали в мене значок, - спокійно сказала Єва. - Значить, у цьому була необхідність.

Хоча тремтіння охопило її знову, вона рушила до дверей, молячись про себе, щоб Рорк не надумав підхопити її на руки в присутності Вітні. Але її чоловік, на щастя, теж дещо розумів. Він обійняв її за талію і повів до ліфта.

- Що означає третій рівень?

- Нічого хорошого. - Єві здавалося, що в голові в неї стукає молоток. - Не лай мене. Це був єдиний вихід.

- Для тебе, - пробурмотів Рорк, зробивши крок разом із нею в переповнений ліфт.

Обличчя людей пливли в Єви перед очима, а їхні голоси звучали наче далеко відлуння. Ледве пересуваючи ноги, вона попленталася поруч із Рорком до стоянки для відвідувачів.

- Міра говорила, що це один із побічних ефектів...

- Про що ти?

- Неважливо, Рорк. Здається, я зараз зомлію.

Єва вже не відчула, як він підхопив її на руки, і не чула його прокльонів.

Єва пробула без свідомості або проспала чотири години. Вона не пам'ятала, як опинилася вдома, як її поклали в ліжку. На щастя для всіх, вона також не пам'ятала, як Рорк покликав Соммерсета і як дворецький оглянув її, використовуючи свій медичний досвід, і прописав відпочинок.

Коли Єва прокинулася, голова в неї ще боліла, але нудота і тремтіння минули.

- Як ти почуваєшся?

Струснувши головою, щоб позбутися завіси перед очима, Єва втупилася в блакитну пігулку, яку простягав їй Рорк.

- Що це?

- Минуло достатньо часу після тестування, тепер ти можеш прийняти транквілізатор.

- Більше ніяких ліків...

Рорк стиснув їй щелепу і сунув у рот таблетку.

- Проковтни!

Єві нічого не залишалось, як підкоритися.

- Зі мною все гаразд.

- Не сумніваюся. Може, потанцюємо?

Єва насилу прийняла сидяче положення, сподіваючись, що голова не звалиться у неї з плечей.

- Хто-небудь бачив мене в непритомності?

- Ні. Твоя "крута" репутація не постраждала.

- Уже щось. Господи, як же я голодна!

- Не дивно. За словами Міри, тебе так сильно рвало, що ти позбулася всього, що з'їла за останню добу. Я дзвонив їй - хотів дізнатися, що з тобою зробили.

Побачивши в очах Рорка гнів і занепокоєння, Єва погладила його по щоці.

- Ти будеш мене лаяти?

- Ні. Я знаю: ти не могла вчинити інакше.

Єва посміхнулася і поклати голову йому на плече.

- Насправді я зраділа, побачивши тебе там...

- Скільки часу тобі доведеться чекати результатів?

- День або два. Я не можу про це думати. Слава богу, у мене достатньо справ... Чорт забирай, де мій одяг? У мене в кишені джинсів був диск...

- Цей? - Рорк простягнув їй диск, який поклав на стіл біля ліжка.

- Так. Уявляєш, Міра дозволила мені вкрати його зі свого кабінету! Там складений нею профіль убивці. Мені потрібно якнайшвидше все це прочитати. - Вона скинула ковдру. - До речі, Фіні вже отримав диск, який ми йому надіслали. Якщо він встиг поговорити з Тіа Во, то Пібоді могла б повідомити мені, як пройшла розмова.

Єва встала і почала одягатися. Вона все ще була бліда, а під очима темніли тіні, схожі на синці, але Рорк не наважився заперечувати.

- Підемо в твій кабінет чи в мій? - запитав він.

- У мій, - відгукнулася Єва. Вона вийняла з шухляди столу шоколадку, але Рорк тут же її відібрав.

- Тільки після обіду.

Єва насупилася.

- Я хвора, і ти повинен мене балувати.

- Адже ти терпіти не можеш, коли я це роблю.

- Я починаю до цього звикати.

- Ніяких солодошів до обіду. У нас сьогодні курячий бульйон. Можеш принести його в кабінет, поки я виведу на екран диск Міри.

Єві хотілося покапризувати. У неї болів живіт і все ще злегка паморочилося в голові. Вона сердито думала, що в інший час Рорк сидів би біля її ліжка, як сторожовий пес, не даючи їй підвестися, а тепер, коли вона справді потребує турботи, посилає її на кухню. А якби вона стала скаржитися, він би тільки посміхнувся.

Наливши собі тарілку ароматного бульйону, Єва з'їла одну ложку, яка подіяла, як бальзам, на її хворий шлунок. Вона проковтнула ще одну, не звертаючи уваги на кота, який прибіг на запах і терся об її щиколотки, як хутряна стрічка.

Перш ніж їй вдалося зупинитися, Єва з'їла повну тарілку. Голова перестала боліти, а настрої дивовижним чином покращився.

- Ну чому Рорк завжди правий? - запитала вона в кота, облизуючи ложку.

- Тому що в мене такий талант. - Рорк стояв у дверях і посміхався, чорт би його побрав! Підійшовши до Єви, він торкнувся її щоки. - До вас повернувся нормальний колір обличчя, лейтенанте. Судячи з вашого вигляду, голова у вас більше не болить, а апетит просто відмінний. - Рорк подивився на порожню тарілку. - А де мій бульйон?

Усміхатися вмів не тільки він. Налив собі добавки, Єва незворушно сіла за стіл і зачерпнула ложку.

- Не знаю. Можливо, його з'їв кіт.

Розсміявшись, Рорк нахилився і підняв з підлоги кота, який голосно обурювався.

- Ну, друже, якщо вона така жаднюга, доведеться нам самим обслужити себе.

Він налив бульйону собі й хлюпнув у миску коту.

- А де моя шоколадка?

- Не знаю. Напевно, кіт її з'їв. - Взявши свою тарілку, Рорк вийшов.

- Забирайся з мого стільця! - сказала Єва, входячи за ним у кабінет.

- Чому б тобі не сісти до мене на коліна?

- У мене немає часу для твоїх збочених ігор. - Оскільки Рорк не виявляв наміру встати, Єва поставила поруч стілець, подивилася на монітор і почала читати: - "Зрілий, стриманий, інтелектуальний, організований..."

- Тут немає нічого нового для тебе.

- Так, але профілі Міри високо котируються в суді і підтверджують лінію розслідування. "Комплекс бога". Високий рівень медичних знань і хірургічного досвіду. Можлива подвійність натури: цілитель-руйнівник. - Єва насупилася і нахилилася до екрана. - Безсумнівно, він лікар або був ним. Судячи з рівня досвіду, який демонструють ці вбивства, можливо, він усе ще займається медициною, щодня рятуючи життя і здоров'я пацієнтів. Однак, порушуючи клятву не завдавати шкоди, він ставить себе вище за рамки своєї професії. Я впевнена, що він повністю

усвідомлює свої вчинки, не відчуваючи ні коливань, ні жалю. Він виправдовує себе тим, що знищує старих, хворих і вмираючих. Ретельність, з якою він вилучає органи, вказує, що вони важливі для нього самі по собі. А тілесна оболонка цих органів - не важливіша за пробірку в лабораторії, яку можна викинути і замінити". - Єва відкинулася на спинку стільця.

- Дві натури... - пробурмотів Рорк. - Доктор, одержимий своєю місією, - і зло всередині нього, яке бере гору і знищує...

- Кого?

- Невинних людей. А врешті-решт, його самого.

- Такий кінець мене влаштовує. - Очі Єви холодно блиснули. - Дві натури, - повторила вона. - Не роздвоєння особистості.

- Ні, два боки однієї медалі. Темний і світлий. Взагалі-то це властиво всім нам...

- Тільки не починай філософствувати. - Єва встала і підійшла до вікна.

- Але ж ми маємо справу саме з його філософією. Його або її. Він бере те, що йому потрібно. З його точки зору, "оболонка", через брак кращого терміна, не має жодної медичної цінності.

Єва повернулася до нього.

- Отже, ми знову повертаємося до самих органів, до цілей їх використання. Реконструкція, омолодження, зцілення недуг, які сучасна медицина вважає невиліковними. Він знайшов або думає, що знайшов спосіб вилучати хворі органи і робити їх здоровими.

- Доктор Франкенштейн! Ще один божевільний геній, знищений власним творінням. Значить, він не просто хірург, а й учений, дослідник.

- І політик. Чорт забирай, мені потрібно більше дізнатися про Фрейда і з'ясувати, які результати дала розмова Фіні з Во!

- Що ж ти раніше не сказала? Тобі потрібна друкована копія чи повна аудіорозшифровка?

Єва застигла, немов натрапила на стіну.

- Це неможливо. Ти не можеш залізти у файли допитів.

Рорк важко зітхнув.

- Не знаю, чому я терплю твої постійні образи. Звісно, було б простіше, якби ти мала в своєму розпорядженні номер файлу і точний час, але я можу впоратися і без цього.

- Господи, що ж ми робимо?! Я не повинна тобі це дозволяти...

- Мета виправдовує засоби, любя.

- Я принесу каву, - пробурмотіла Єва.

Вона сходила на кухню по кавник і повернулася, запитуючи себе, наскільки далеко їй доведеться зайти. У цей момент почувся дзвінок телефону.

- Даллас. - Голос Пібоді був напруженим і різким. - Сьогодні рано вранці на Луїзу Діматто скоєно напад у клініці. Ми дізналися про це тільки кілька хвилин тому. Вона в Центрі Дрейка. Не знаю подробиць, але стан у неї критичний.

- Я негайно виїжджаю.

- Даллас, Тіа Во перебуває там же. Начебто спроба самогубства. Вони не думають, що вона виживе.

- Прокляття! Вам вдалося з нею поговорити?

- Ні. І Вандерхавена все ще не знайдено. Ми поки що затримали Янга.
- Я виїжджаю.
- Тебе не пустять ні до Во, ні до Луїзи.
- Я зможу пройти, - коротко відповіла Єва і відключила зв'язок.

Єва підійшла до чергової сестри блоку інтенсивної терапії.

- Я хотіла б дізнатися про стан Луїзи Діматто і доктора Тіа Во.

Сестра подивилася на неї.

- Ви родичка кого-небудь із них?

- Ні.

- Шкодую, але такі відомості я можу давати тільки членам сім'ї або медперсоналу.

Єва звично потягнулася за значком і стиснула кулак, згадавши про його відсутність.

Вона набрала в груди побільше повітря, готуючись вибухнути потоком лайок, що крутилися в неї на язиці, коли Рорк спокійно зробив крок уперед.

- Сестра Сіммонс, доктор Во і я - члени правління цього медцентру. Чи не могли б ви зв'язатися з її лікарем і попросити його поговорити зі мною? Моє прізвище Рорк.

Сестра почервоніла і витріщила очі.

- Так, сер! Я негайно зв'яжусь з доктором Вейверлі.

- Заодно зв'яжіться з поліцейським Пібоді, - зажадала Єва.

- У мене немає часу. - Сестра злісно подивилася на неї.

- Якщо ви будете так люб'язні, - втрутився Рорк, - ми б дуже хотіли поговорити з поліцейським Пібоді. Моя дружина... - Він поклав руку на плече Єви й послав медсестрі свою променисту усмішку. - Ми обоє дуже турбуємося.

- О! - Сестра втупилася на Єву, явно ошелешена тим, що ця розпатлана жінка виявилася дружиною Рорка. - Зрозуміло, я постараюся вам допомогти.

- Чому ти заодно не попросив її поцілувати твої ноги? - проворчала Єва.

- Я думав, ти поспішаєш.

Коридор був порожній, але на кількох відеоекранах показували новітні комедійні серіали. Єва ігнорувала і їх, і кавник із рідиною, більше схожою на бруд.

- Луїза опинилася на лікарняному ліжку з моєї вини, Рорк. Я скористалася твоїми грошима, щоб вона роздобула для мене дані незаконним шляхом. Ніколи собі цього не пробачу!

- Якщо так, то це був її власний вибір. За те, що вона опинилася в лікарні, відповідальний тільки той, хто на неї напав.

- Вона хотіла привести свою клініку в належний вигляд. - Єва притиснула пальці до очей. - Для неї це було найважливіше. Я використала її, щоб розкрити справу, яка навіть не є моєю. Якщо Луїза помре, мені доведеться жити зі свідомістю цього...

- Я не можу стверджувати, що ти не права, але повторюю: не ти відправила її на лікарняне ліжко. Перестань мучити себе без толку і роби свою справу. Шукай відповіді.

- Ці відповіді мають стосунок до моєї племінниці, яка лежить у комі? - Кегні вийшов у коридор із похмурим виглядом. - Що ви тут робите? Ви втягнули Луїзу в

історію, яка її абсолютно не стосується, і наразили її на небезпеку заради власних інтересів. Я дуже підозрюю, що на неї напали, коли вона виконувала ваше доручення.

- У якому вона стані? - поцікавилася Єва.

- Ви не маєте права ставити мені запитання! Наскільки мені відомо, ви вбивця, корумпований поліцейський і статева збоченка! Як би не намагалися ваші друзі-репортери вплинути на громадську думку, я знаю вам ціну.

- Кегні, - голос Рорка був м'яким, немов ірландський туман, - я розумію ваш стан і співчуваю вам, але слідкуйте за своїм язиком.

- Він може говорити, що хоче. - Єва встала між ними. - Але і я можу говорити, що хочу. Мене захоплює мужність і цілеспрямованість Луїзи. Вона відмовилася працювати у вашому медцентрі для багатіїв і пішла своїм шляхом.

Красиве випечене обличчя Кегні потемніло від гніву.

- Луїзі нічого було робити в цій паршивій клініці. Навіщо їй витратити свій розум і талант на покидьків, яких ви щонаочі підбираєте на вулицях?

- Покидьків, яких можна позбавляти життєво важливих органів, а потім викидати на смітник?

Палаючі очі Кегні зустрілися з очима Єви.

- Покидьків, які здатні вбити молоду вродливу жінку заради кількох кредиток у її кишені або наркотиків, які вона використовує, щоб продовжити свої жалюгідні життя. Утім, вам добре відомий цей бруд, з якого, очевидно, вилізли ви обидва.

- Я думала, для лікаря будь-яке життя священне.

- Так воно і є. - Вейверлі зробив крок у коридор у халаті, що розвівався. - Колін, ви не в собі. Вам потрібно відпочити. Ми робимо все можливе.

- Я хочу піти до неї.

- Не зараз. - Вейверлі поклав руку на плече Кегні, зі співчуттям дивлячись на нього. - Ви можете посидіти в кімнаті відпочинку, а краще поїдьте додому. Обіцяю сповістити вас у разі будь-яких змін. Ви знадобитеся їй, коли вона прийде до тями.

- Так, ви маєте рацію. - Кегні підніс до скроні тремтячу руку. - Я відправив мою сестру та її чоловіка до мене додому. Побуду трохи з ними.

- Це розумно. Я зателефоную вам.

- Дякую. Я знаю, що Луїза в найнадійніших руках.

Вейверлі провів його до дверей, потім повернувся.

- Він страшенно вражений. Ніякий медичний досвід не допомагає, коли йдеться про ваших близьких.

- Вона сильно постраждала? - запитала Єва.

- У неї черепна травма і багато внутрішніх крововиливів. Операція пройшла добре. Ми регулярно проводимо сканування мозку. Звичайно, ми ні в чому не впевнені, але сподіваємося на краще.

- Вона прийшла до тями?

- Поки що ні.

- Ви можете розповісти нам, що сталося?

- Подробиці вам доведеться дізнатися у поліції. Я можу повідомити вам тільки медичні дані, хоча й не повинен був цього робити. Прошу вибачення, я маю повернутися до неї.

- А доктор Во?

Втомлене обличчя Вейверлі похмурішало.

- Ми втратили Тіа кілька хвилин тому. Я хотів повідомити про це Коліна, але мені не вистачило духу. Ви ж бачили, в якому він стані. Сподіваюся, ви вибачите його.

- Мені потрібна інформація про доктора Во, - сказала Єва, залишившись наодинці з Рорком. - Як вона померла, що прийняла або зробила? Хто знайшов її і коли? Чорт забирай, я навіть не знаю, хто веде її справу!

- Знайди якесь джерело.

- Яким чином... - Вона обірвала фразу. - Дай-но мені твій телефон.

Рорк простягнув їй телефон і посміхнувся.

- Передай Надін привіт від мене. Я піду дізнатися, чи зв'язалися вони з Пібоді.

- Розумник, - пробурмотіла Єва, дзвонячи Надін на 75-й канал.

- Господи, Далласе, я вже кілька днів не можу вас відшукати! Що відбувається? З вами все гаразд? Ви бачили мою передачу? Нам після неї телефонують безперервно.

- У мене немає часу відповідати. Мені терміново потрібна інформація. Зв'яжіться з ким-небудь у відділі медичної експертизи, кого ви можете підкупити, і дізнайтеся якомога більше про самогубство Тіа Во. Її привезуть туди протягом години. Мені потрібно знати спосіб самогубства, час смерті, хто її виявив і повідомив про те, що трапилося, хто був її лікарем, хто веде справу тощо.

- Я не отримувала від вас звісток бозна-скільки днів, а ви хочете дізнатися все відразу. І хто вам сказав, що я когось підкуповую? - Голос Надін звучав ображено. - Підкуповувати державних службовців протизаконно.

- Не забувайте, що наразі я не коп. Що швидше ви це зробите, то краще. І чи не можете ви розкопати який-небудь бруд, що стосується сенатора Брайана Вейлена з Іллінойсу?

- Ви хочете знати, чи можу я розкопати бруд, що стосується сенатора Сполучених Штатів? - Надін розсміялася. - Вам потрібна вантажівка чи цілий танкер?

- Що-небудь у зв'язку з його позицією щодо штучних органів. Можете повідомити мені додому або зателефонувати на стільниковий телефон Рорка.

- Я не знаю особистих номерів Рорка. Навіть мої можливості не безмежні.

- Зверніться за відомостями до Соммерсета. Дякую.

- Зачекайте, Далласе, з вами все гаразд? Я хочу...

- Вибачте, немає часу. - Єва перервала зв'язок і поспішила назустріч Пібоді, яка увійшла в коридор. - Де ти була? Я двічі намагався з тобою зв'язатися!

- Ми були зайняті. Фіні послав мене додому до Во, яка померла п'ятнадцять хвилин тому. Її теперішня співмешканка заклала істеріку. Мені довелося викликати санітарів, щоб вони їй що-небудь вкололи.

- Я думала, Во жила одна...

- Виявляється, у неї була коханка, але вона про це мовчала. Ця баба прийшла до неї і знайшла Во в ліжку, накачавшись барбітуратами.

- Коли?

- Думаю, кілька годин тому. Нас сповістили одразу після того, як ми дізналися про Луїзу. Картрайт її смерть здалася підозрілою, але виглядає це звичайним самогубством. Ризикну спробувати цю каву. - Підійшовши до кавника, Пібоді понюхала каву, поморщилася, але налила собі чашку. - Во не з'явилася на зустріч, і ми з Фіні поїхали до неї додому з ордером. Її там не виявилось. Тоді ми вирушили сюди,

але й тут її не виявили. Людини дві-три підтвердили, що зранку вона була у своєму кабінеті і заходила в лабораторію органів. Ми затримали Янга, і він одразу ж викликав свого адвоката. Формально ми можемо протримати його до завтрашнього ранку, але вже ввечері він може звільнитися під заставу. Ми поверталися додому до Во, коли дізналися про Луїзу і приїхали дізнатися, як її стан. - Вона відсorbнула кави і здригнулася. - А як твої справи?

- Погано. Що ти можеш повідомити про Луїзу?

Пібоді подивилася на годинник і тут же вибачилася.

- Вибач, Даллас...

- Усе зрозуміло. Ти на службі, і в тебе немає часу.

- А я боялася, ти подумаєш, що на мене чекає обід у французькому ресторані, а потім витончений секс. - Пібоді спробувала посміхнутися. - На Луїзу напали в її власному кабінеті - вдарили по голові. Зламано праве зап'ястя свідчить, що вона захищалася. Очевидно, Луїза бачила, хто її вдарив. Її огріли монітором, який стояв на столі.

- Господи, для цього потрібна чимала сила!

- Так, тим паче що її вдарили кілька разів. Шафку з ліками зламали й обчистили. Це сталося між третьою і четвертою годинами дня. О третій десятій вона відпустила останнього пацієнта. Лікар наступної зміни знайшов її після четвертої. Їй уже там надали першу допомогу.

- У неї є шанси?

Пібоді знизала плечима.

- Це до біса хороший медцентр. Вважається, що тут найкраще обладнання і найкращі лікарі. З Луїзою возиться ціла бригада, а біля дверей її палати чергує поліцейський. - Пібоді допила каву. - Я чула, як сестри говорили, що вона молода і сильна, а її серце і легені у відмінному стані. Сканування мозку поки що не показало нічого особливо загрозливого. Але її не можуть привести до тями, і це їх турбує.

- Будь ласка, повідом мені, якщо будуть якісь зміни. Я повинна знати.

- Звичайно, повідомлю. Ну, мені час повертатися.

- Скажи Фіні, що я працюю над деякими аспектами нашої справи і зв'яжусь з ним, якщо з'явиться що-небудь цікаве.

Пібоді попрямувала в бік ліфта, але, не пройшовши кількох кроків, обернулася.

- Думаю, тобі слід про це знати. Майор через тебе не дає спокою шефу і дихає в потилицю Бекстеру зі справою Бауерс. Він навіть особисто побував у 162-му відділку і навів про неї довідки. Фактично він робить усе, щоб тебе поновили.

Єва втупилася на неї, не знаючи, як реагувати.

- Дякую, що розповіла мені.

- Це ще не все. На особистий рахунок Россуелла останні два місяці регулярно надходили гроші електронною поштою. Загальна сума - десять тисяч баксів. Ось де потрібно шукати корупцію! Фіні вже нацькував на нього Вебстера.

Єва примружилася.

- Два місяці... Це збігається з убивством Спіндлер.

Коли Пібоді пішла, повернувся Рорк. Єва сиділа на підлокітнику дивана, дивлячись перед собою.

- У тебе був важкий день, лейтенанте.

- Так. - Вона струснула головою і подивилася на нього. - Я якраз подумувала завершити його чимось особливим.

- Ось як?

- Як щодо нічного злому?

Рорк усміхнувся.

- Думаю, ти знаєш відповідь.

- Можна я сяду за кермо?

Рука Рорка затрималася на ручці дверцят, а брови полізли вгору.

- Навіщо? Я доведу тебе швидше.

- Але це моє розслідування!

Кілька секунд вони мовчки дивилися одне на одного.

- Чому ти хочеш вести машину?

- Тому що... - Єва зніяковіла і сунула руки в кишені. - Тільки не посміхайся.

- Постараюся. Так чому?

- Тому що я завжди воджу машину, коли розслідую справу, і якщо я сяду за кермо, то почуватимуся... офіційною особою, а не злочинцем.

- Ну що ж, це звучить розумно. Сідай.

Єва зайняла місце водія, а Рорк обійшов навколо автомобіля, щоб сісти на пасажирське сидіння.

- Ти все-таки посміхаєшся в мене за спиною?

- Звичайно! - Рорк сів і витягнув ноги. - Щоб усе виглядало до кінця офіційним, я навіть готовий одягнути форму, але категорично відмовляюся від потворних поліцейських черевиків.

- Дотепник, - проворчала Єва, швидко розвернула машину і вивела її з гаража.

- Шкода, що в автомобіля немає сирени. Але ми можемо прикинутися, ніби вона не працює, щоб ти почувалася офіційною особою.

- Заради бога, заткнися!

- Можна я називатиму тебе "сер"? Це звучало б дуже сексуально. - Рорк усміхнувся, коли Єва люто втупилася на нього. - О'кей, я замовкаю. Що саме ти збираєшся зробити?

- Я хочу проникнути в клініку на Канал-стріт, спробувати знайти дані, зібрати які я доручила Луїзі, і, можливо, ще що-небудь цікаве. А потім вибратися непомітно для патрульних. Думаю, враховуючи твою спритність рук, це виявиться розважальною прогулянкою.

- Дякую, люба.

- Для тебе я "сер", тупиця. - Єва звернула в південному напрямку. - Повірити не можу, що я на це зважилася! Мабуть, я вижила з розуму. Я переходжу всі межі.

- Вважай, що кордони не стоять на місці, і ти пересуваєшся разом із ними.

- У підсумку я опинюся в наручниках. Рорк, зрозумій, я звикла все робити за правилами, а тепер сама їх переписую!

- Або роби це, або повертайся в ліжку і накрійся ковдрою з головою.

- Так, доводиться вибирати. Але я вже зробила свій вибір.

Єва поставила машину на стоянку за чотири квартали від клініки, втиснувши її між обшарпаним фургонем і пом'ятою вантажівкою. Звісно, елегантний двомісний

автомобіль Рорка виглядав тут, як лебідь серед жаб, але закон не забороняв їздити в цьому районі на шикарних машинах.

- Не хочу паркуватися ближче. У твоєї машини, сподіваюся, є охоронні пристосування?

- Звісно. - Рорк увімкнув систему безпеки і, вийшовши з машини, поклав руку в кишеню. - Ваш паралізатор... сер.

- Що, чорт забирай, ти з ним робиш? - Єва вихопила в нього зброю.

- Передаю тобі.

- Ні ти, ні я не маємо права його носити! - прошипіла вона.

На це Рорк відгукнувся черговою усмішкою, і Єва мовчки сховала паралізатор у задню кишеню.

- Коли ми повернемося додому, ти можеш... зробити мені догану.

- Викинь із голови секс!

- Чому? Про нього так приємно думати.

Він поклав їй руку на плече, і вони швидко рушили вздовж кварталу. Кілька нічних волоцюг пірнули в під'їзди, налякані сталевим поглядом Єви або загрозливим блиском в очах Рорка.

- Це місце - справжнє сміттєзвалище, - сказала Єва, коли вони підійшли до будівлі клініки. - Ні сканера для долонь, ні відеокамери. Але замки в них кодові - через наркотики. І, звісно, є сигналізація. До того ж Картрайт побувала тут і напевно опечатала місце злочину. А оскільки в мене немає відмички...

- У тебе є щось краще. - Він стиснув її плече. - У тебе є я!

- Так... - Єва з сумнівом подивилася на Рорка, зрозумівши з його обличчя, що він насолоджується ситуацією.

- Я можу навчити тебе відкривати будь-які замки.

Спокуса була занадто великою. Господи, як же їй зараз не вистачало її значка!

- Я стоятиму на стрьомі, а то раптом з'являться патрульні. Якщо спрацює сигналізація, ми просто підемо.

- У мене з десятирічного віку жодного разу не спрацьовувала сигналізація! - Рорк з ображеним виглядом повернувся до дверей, а Єва рушила вздовж будівлі, занурена у свої думки.

Іноді їй здавалося, що все це відбувається в дивному сні. Застаріла ненависть з часів академії, мертвий бомж, таємнича злочинна організація, а в результаті вона, позбавлена значка, чатує, поки її благовірний холоднокровно зламає двері...

Єва різко повернулася, вирішивши, поки не пізно, зупинити Рорка. Він стояв, спокійно дивлячись на неї; за його спиною чорніли відчинені двері.

- Йдете чи ні, лейтенанте?

- Іду. - Єва швидко зробила крок усередину.

Рорк замкнув за ними двері й увімкнув ліхтарик.

- Де кабінет?

- Коридором праворуч.

Діставшись кабінету Луїзи, Рорк передав їй ліхтарик і схилився над замком.

- Таких старожитностей я не бачив уже давним-давно. Твоя подруга Луїза була надто оптимістичною, попросивши всього півмільйона на благоустрій.

Вийнявши з кишені якийсь предмет, схожий на авторучку, Рорк відвернув ковпачок і торкнувся пальцем кінчика довгого тонкого дроту. Уже майже рік Єва була близька з ним, як ні з ким іншим, і він не переставав її дивувати.

- Ти весь час тягаєш із собою знаряддя злочину?

- Хто знає, коли вони можуть знадобитися? - Примружившись, Рорк вставив дріт у замкову щілину і схилив голову набік, прислухаючись до клацання. - Після вас, лейтенанте.

- Спритно! - Єва увійшла в кабінет, освітивши його ліхтариком. - Тут немає вікон, тож ми можемо запалити світло. - Вона натиснула кнопку вимикача і швидко заморгала, щоб очі звикли до яскравого світла.

Швидкий огляд дав їй зрозуміти, що поліція зробила свою справу, залишивши після себе звичайний безлад. Усі предмети вкривав липкий шар розчину, яким користуються детективи на місці злочину.

- Вони вже перевірили наявність відбитків пальців, волосся, слідів крові та шматочків тканини. Але толку від цього мало. Бог знає скільки співробітників клініки входять сюди щодня. Проте, краще нічого не чіпати без особливої потреби.

- Я й не збираюся нічого чіпати. Те, що тобі потрібно, очевидно, в комп'ютері.

- Так, або на диску, якщо Луїза вже збрала дані. Почни з апарата, а я займуся дисками.

Рорк сів за комп'ютер, а Єва почала переглядати корінці дисків, що стояли на полиці. На кожному було позначено ім'я пацієнта. Єві відразу впало в око, що диск Спіндлер зник. Насупившись, вона перейшла до наступного ряду. На цих дисках значилися найменування різних хвороб і травм. "Звичайна медична нісенітниця", - подумала Єва і раптово примружилася.

Один із дисків був позначений двома словами: "Синдром Даллас".

- Я знала, що вона добре розуміє! - Єва зняла з полиці диск. - Візьми.

- Я ще не закінчив.

- І не треба. Луїза встигла перевести інформацію на диск.

У кишені у Єви задзвонив телефон, і вона поспішно витягла його.

- Даллас.

- Це Пібоді. Луїза прийшла до тям і хоче бачити тебе. Ми проведемо тебе до неї, але приїжджай скоріше.

- Зараз їду.

- Піднімися східними сходами. Я тебе зустріну.

- Закругляйся. - Єва сховала телефон у кишеню. - Ми маємо їхати.

- Я вже готовий. Тільки тепер машину поведу я.

"Це на краще", - думала Єва, сидючи в автомобілі із заплющеними очима і стиснутими зубами. У неї була репутація відчайдушного водія, але порівняно з Рорком вона виглядала матір'ю сімейства, яка ризикує сідати за кермо тільки у своєму селі.

Єва не стала бурчати, коли Рорк на повній швидкості в'їхав у гараж медцентру. Щойно машина зупинилася, вона вискочила з неї і побігла вгору східними сходами.

Віддана, як спанієль, Пібоді відчинила перед нею двері.

- Вейверлі має повернутися за кілька хвилин. Я зараз зміню поліцейського біля дверей, і ти ввійдеш. Фіні вже в палаті, але вона не хоче говорити ні з ким, крім тебе.

- Які прогнози?

- Ще не знаю. Лікарі нічого не повідомляють. - Вона подивилася на Рорка. - Вас я, на жаль, впустити не можу.

- Я почекаю тут.

- Слідкуйте за дверима.

Пібоді відійшла, розправивши плечі, щоб надати собі більш владного вигляду. Єва зупинилася наприкінці коридору, не випускаючи з поля зору двері в палату Луїзи. Вона бачила, як Пібоді підійшла до полісмена і щось йому сказала. Він кивнув і без вагань поспішив коридором туди, де можна було перекусити і випити кави. Щойно він зник з поля зору, Єва прослизнула у двері, які відчинила Пібоді.

Палата була більшою, ніж вона очікувала. Фіні кивнув їй і опустив штору на широкому вікні, щоб Єву не побачили зовні.

Луїза лежала на лікарняному ліжку. Обличчя її було таким же білим, як бинти на голові. Шнури тягнулися від неї до апаратів і моніторів, що гуділи і мерехтіли вогниками.

Коли Єва підійшла до ліжка, Луїза розплющила почервонілі очі і спробувала посміхнутися.

- Сподіваюся, я заслужила ці півмільйона.

- Мені дуже шкода. - Єва поклала руку на спинку ліжка.

- Шкода? - Посміхнувшись, Луїза злегка поворухнула загіпсованою правою рукою.

- Коли вам проламають голову, мені теж буде шкода.

- Домовилися.

- Я добула дані і переписала їх на диск. Він...

- Я теж його здобула. - Відчуваючи себе безпорадною, Єва поклала долоню на здорову руку Луїзи. - Не турбуйтеся.

- Ви знайшли? Слава богу. Я сподівалася, що ви здогадаєтеся. - Луїза зітхнула і заплющила очі. - Не знаю, чи допоможе це вам. По-моєму, коріння цієї історії сягає занадто глибоко. Господи, вони накачали мене наркотиками. Мені здається, що я зараз полечу.

- Ви бачили, хто на вас напав?

- Так. Так безглуздо! Мене застали зненацька у власному кабінеті. Я тільки поставила диск на полицю... Даллас, у мене темніє в очах...

- Хто це був, Луїзо?

- Ніколи б не подумала... Джен - моя віддана медсестра. Я сама її викликала... Схопіть цю суку, Далласе! Я не можу сама нею зайнятися, поки не встану.

- Обов'язково схопимо.

- Дістаньтеся до цих виродків... - Луїза знову знепритомніла.

- Вона говорила цілком зв'язно, - сказала Єва Фіні, все ще тримаючи руку Луїзи. - Якби мозок був пошкоджений, їй би це не вдалося.

- У цієї леді міцна голова. Так значить, Джен? Сестра в клініці? - Він вийняв записник. - Я її заарештую.

- Ти даси мені знати?

Їхні погляди зустрілися над ліжком.

- Насамперед.

- Чудово. Гаразд, мені час іти, поки мене не застукали. - Підійшовши до дверей, Єва озирнулася. - Фіні...

- Так?

- Пібоді - хороший коп.

- Не сумніваюся. Ну і що ж?

- Якщо я не повернуся, попроси Картрайт взяти її помічницю.

Фіні судорожно ковтнув.

- Ти повернешся, Далласе.

Єва кілька секунд мовчки дивилася на нього.

- Якщо я не повернуся, попроси Картрайт взяти її, - спокійно повторила вона. - Пібоді хоче стати детективом, і Картрайт у змозі їй допомогти. Зроби це для мене.

- О'кей. - Плечі Фіні поникли. - Чорт забирай! - пробурмотів він, коли Єва вийшла з палати.

Дорогою додому Рорк мовчав, вважаючи, що Єва не потребує розмов. Він не сумнівався, що подумки вона зараз стоїть разом із Фіні та Пібоді біля дверей квартири медсестри Джен, вимовляючи стандартне поліцейське попередження.

- Тобі б добре трохи поспати, - сказав Рорк, коли вони опинилися вдома. - Але ти напевно відразу сядеш до комп'ютера.

- Я хочу якнайшвидше все дізнатися. - В очах Єви світився біль, обличчя знову стало виснаженим.

- Знаю. - Рорк привернув її до себе.

- Зі мною все гаразд. - Вона на мить застигла в його обіймах. - Мені здається, якщо ми доведемо до кінця цю справу, я впораюся з усім, що б не трапилося.

- Ми впораємося. - Він провів рукою по її волоссю.

- А якщо я знову почну киснути, шльопни мене як слід.

- Обожаю бити дружину! - Обійнявши Єву за плечі, Рорк повів її вгору сходами. - Краще скористатися незареєстрованою апаратурою, тож ходімо до мене в кабінет. До речі, один із моїх комп'ютерів зайнятий пошуками прихованих файлів у лабораторії Дрейка. Можливо, нам пощастить.

- Диск Луїзи у мене. Я не віддала його Фіні. - Єва зачекала, поки Рорк відкриє кодовий замок. - Він не питав про нього.

- Ти добре вибираєш друзів. Давай-но подивимося. - Рорк глянув на монітор і посміхнувся. - Здається, ми дещо знайшли. Цікаві мегабайти незадокументованих даних. Треба над ними попрацювати. Напевно Янг подбав про охорону, як зробив зі своїм робочим графіком, але тепер я знаю, як із цим справлятися.

- Давай все-таки подивимося, що виявила Луїза. - Єва простягнула йому диск, і Рорк вставив його в другий комп'ютер. - І виведи на один з екранів інформацію про Френда. Напевно, ти хочеш кави?

- Я зізнатися, волів би бренді.

Єва закотила очі, але слухняно пішла за бренді.

- Якби ти завів кілька слуг замість того, щоб усе залишати на цього манірного бовдура Соммерсета...

- Здається, ти починаєш киснути.

Єва стиснула губи, налила йому бренді, а собі кави і сіла за комп'ютер спиною до Рорка.

Спочатку вона вивчила дані про смерть Вестлі Фрейда. Він не залишив жодної записки. За словами членів сім'ї та найближчих друзів, за кілька днів до смерті Френд виглядав пригніченим і роздратованим. Вони вважали, що причина в перенапруженні - робота, лекційні тури, інтерв'ю та рекламні компанії, необхідні для фінансування "Нового життя", забирали багато сил.

Фрейда знайшли мертвим у його кабінеті в клініці Нордіка. Він сидів за столом, а поруч на підлозі валявся шприц.

"Барбітурати, - подумала Єва. - Той самий метод, що й у випадку з Во. Навряд чи це збіг. Радше слідування зразку".

Перед смертю Френд очолив групу видатних лікарів і вчених для розробки секретного проекту. Єва зазначила з похмурим задоволенням, що першими у списку членів групи значилися імена Кегні, Во і Вандерхавена.

"Таємна організація, - подумала вона. - У чому ж полягав твій секретний проект, Френд, і чому він звів тебе в могилу?"

- Коріння цієї справи сягає глибоко, - пробурмотіла Єва, повторюючи слова Луїзи.
- І, схоже, всі вони в ній замішані...

Вона повернулася до Рорка.

- Важко знайти вбивцю, коли у них кругова порука. Скільки їх бере участь у цьому або закриває на це очі? - Єва похитала головою. - І медиками справа не скінчиться. Напевно тут замішані копії, політики, чиновники, інвестори...

- Упевнений, що ти маєш рацію. Але послухай мене, Єво. Тобі не допоможе, якщо ти ставитимешся до цієї справи як до особистої.

- Інакше я не можу. - Вона відкинулася на спинку стільця. - Увімкни диск Луїзи.

Почувся голос Луїзи Діматто:

- Схоже, Далласе, ви винні мені п'ятсот штук. Звичайно, я не цілком упевнена...

- Вимкни звук. - Рорк узяв склянку з бренді, продовжуючи вільною рукою натискати на клавіші. - Це відволікає.

Єва підкорилося, зціпивши зуби. "Із цим беззаперечним підпорядкуванням час кінчати!" - подумала вона. Раптово їй спало на думку, що її можуть поновити на службі, але понизити у званні до рядового детектива або поліцейського. Вона ледве стрималася, щоб не впустити голову на пульт і не закричати.

Зітхнувши, Єва спрямувала погляд на монітор.

"Звичайно, я не цілком впевнена у своїх висновках, але ці висновки виникли, і вони мені не подобаються. З подальших даних ви побачите, що через головний комп'ютер клініки здійснювався регулярний зв'язок із Центром Дрейка. Зрозуміло, ми могли звертатися в деякі його відділи за консультацією, але це відбувалося не надто часто. До того ж змінні лікарі використовують для цього власні телефони. Тільки сестри та секретарі постійно користуються основним комутатором. Були також дзвінки в клініку Нордіка в Чикаго, хоча в медсестер немає приводів контактувати з клінікою іншого міста, якщо тільки там раніше не лікувався хтось із наших пацієнтів. Те ж саме стосується центрів у Лондоні та Парижі. Ви знайдете кілька дзвінків туди.

Я перевірила, хто чергував під час цих дзвінків. Їм відповідає графік тільки однієї співробітниці. Я маю намір із нею поговорити. Навряд чи вона зможе знайти задовільне пояснення, але я хочу все-таки дати їй шанс, перш ніж звернутися в поліцію. Зрозуміло, я не стану згадувати ваше ім'я. То як щодо премії? Тільки не називайте це шантажем. Ха-ха!

Викрийте цих кровожерливих виродків, Далласе.

Луїза".

- Хіба я не казала тобі, щоб ти тільки зібрала дані? - пробурмотіла Єва. - Про що ти думала, гаряча голова?

Подивившись на годинник, вона вирішила, що Фіні та Пібоді вже, мабуть, допитують Джен. Єва залюбки віддала б десять років життя, щоб перебувати там і керувати процедурою.

"Не киснути!" - нагадала вона собі й почала вивчати телефонний графік розмов, коли задзвонив її власний телефон.

- Даллас. - Єва насупилася, почувши голос Фіні. - Ви вже допитали Джен?

- Ні.

- Але ви її затримали?

- У цьому не було потреби. Ми виявили мертву Джен у неї в квартирі. Її прикінчили швидко й акуратно - одним ударом по голові. Орієнтовний час смерті - за півгодини до нашого прибуття.

- Чорт! - Єва заплющила очі, приводячи до ладу думки. - Приблизно в той самий час, коли Луїза прийшла до тями. У неї зламано зап'ястя. Усі лікарі, які надавали їй допомогу, розуміли, що вона бачила нападника і могла його впізнати.

- Хтось не хотів, щоб Джен заговорила, - кивнув Фіні.

- Це повертає нас до Центру Дрейка. Во відпадає, тож нам потрібно з'ясувати, де були в цей проміжок часу інші лікарі з нашого списку. У будинку Джен є камери спостереження?

- Так, Пібоді зараз конфіскує диски.

- Вбивця не став би робити це власноруч. Він не такий дурний. Ви виявите, що в будинок приходив високий плечистий хлопець без проблиску інтелекту на обличчі. Але хтось мав його найняти... Утім, ти сам знаєш, що розслідувати наймані вбивства - майже завжди дохлий номер.

- На щастя, у нас є інші можливості. Що тобі вдалося з'ясувати щодо Фрейда?

- Він наклав на себе руки в той самий спосіб, що і доктор Во. Крім того, вони обидва, разом із деякими іншими з нашого списку, брали участь у роботі над якимось секретним проектом. Занадто багато збігів. Хтось міг би навести Морріса на думку, що їм насильно ввели смертельну дозу.

- На місці злочину знайшли значок Во, - зауважив Фіні.

- Так, і це була єдина помилка в усій справі. Якийсь надто вже явний доказ.

- Ти маєш на увазі, що тут пахне цапом-відбувайлом?

- Так, я чую цей запах. Поцікався, чи багато знала Во. Якби в мене був доступ до її особистих матеріалів...

- Думаю, я доручу це Макнабу, а ти залишайся в тіні.

- Я і так сиджу вдома.

Поклавши слухавку, Єва взяла чашку кави і задумалася. Мабуть, варто повернутися до Фрейда. Створення нового імплантанта зробило безглуздими багато досліджень у сфері пересадки органів. Це означало кінець фінансування і закривало шлях до слави тим, хто брав участь у таких дослідженнях.

- Що, якщо група лікарів або зацікавлених осіб таємно продовжувала дослідження? - Єва повернулася до Рорка і скорчила гримасу, побачивши, що він усе ще возиться з клавіатурою. - Вибач.

- Нічого, я вже зрозумів його метод. Решта не складе труднощів. - Він із задоволенням дивився на зосереджене й енергійне обличчя Єви: перед ним знову був його колишній лейтенант. - Може, викладеш мені свою теорію?

- Ми маємо справу не з одним лікарем-злочинцем, - почала Єва. - Подивися на всю операцію. Я не в змозі сама з цим впоратися - мені знадобився ти з твоїм досвідом сумнівних справ, а також Фіні, Пібоді та Макнаб, щоб вони постачали мені дані. Я навіть залучила до цього Надін. Це занадто важко для одного копа - тим більше відстороненого від служби. Потрібні помічники, експерти, зв'язкові - ціла команда, Рорк. І у вбивці є така команда. Ми знаємо, що до неї входила медсестра Джен. Думаю, вона постачала йому відомості про пацієнтів, які користувалися клінікою або виїзним фургоном. Бомжі, повії, наркомани і наркодилери - коротше кажучи, "оболонки для органів".

- Очевидно, Джен пов'язувала вбивцю з потенційними донорами, - кивнув Рорк.

- Крім того, я думаю, вона зв'язувалася з лабораторіями і з іногородніми центрами, щоб прилаштувати туди здобуті органи. Виконувала обов'язки посередника.

- Цілком можливо.

- Б'юся об заклад, ми знайдемо у неї в схованці чималу суму. Платять вони добре. У лабораторії Дрейка їхньою людиною є Янг. Він відповідає за секцію органів і знає, де зберігати зразки. При цьому в нього диплом лікаря. Він міг асистувати хірургу і доставляти зразки в лабораторію.

Єва підійшла до кавоварки за черговою чашкою кави.

- Во займалася політикою та адміністрацією. Очевидно, відчуття влади їй завжди подобалося - не дарма вона свого часу була президентом АМА. Вона знала, як вести гру, і мала зв'язки у вищих сферах. Але, мабуть, її теж вирішили позбутися. Можливо, у ній прокинулася совість, або вона почала нервувати, а можливо, нею просто пожертвували, щоб збити поліцію зі сліду. Що стосується Фрейда, то він навряд чи був би задоволений, дізнавшись про злочинну організацію дослідників. Якби вони домоглися успіху, це вдарило б по його славі і прибутках.

- Він міг почати здогадуватися про щось, і тоді його усунули як конкурента, - зауважив Рорк.

- Так, але для нас зараз важливо, яка була мета їхніх досліджень? Йшлося про відтворення органів, Луїза пояснила це у своєму першому звіті. Вони брали тканини з пошкодженого або дефектного органу і створювали новий у лабораторії, вирощуючи його в спеціальному контейнері, щоб тканина набувала потрібної форми. Це вирішувало проблему відторгнення. Якщо використовувати тканину самого пацієнта, то його організм сприйме її. Але це потребує часу. Нове здорове серце не виростиш за ніч. Виростити орган у пробірці все одно що виносити дитину, -

на це може піти дев'ять місяців, і до того ж потрібно багато праці та грошей. А тут ще з'являється Френд зі своїм штучним матеріалом, який не відторгається організмом. Це дешево, надійно і доступно для масового виробництва. Ура, давайте жити вічно!

Рорк подивився на неї й усміхнувся.

- Хіба тобі цього не хочеться?

- Зі штучними нутрощами - ні. Як би там не було, Фрейда носять на руках, натовпи вітають його, обсипаючи похвалами і грошима. А ті, хто займається відтворенням органів, залишаються ні з чим. Хто захоче пісяти в памперси, поки в лабораторії виростять новий сечовий міхур, коли можна вставити штучний і через тиждень мочитися нормально?

- Згоден. Тим більше що сечові міхури виробляє одна з гілок "Рорк індастріз". Але якщо всі здорові та щасливі, навіщо цій компанії вчених психів продовжувати свою роботу?

- Щоб люди залишалися при своїх органах, - просто відповіла Єва. - Очевидно, з медичного погляду регенерація - велике диво, як в історії про Франкенштейна. Уяви собі напівмертве серце, якому залишилося цокати лічений час. Але якщо його повністю привести до ладу, хворий отримає орган, з яким народився, а не шматок чужорідного матеріалу. Консервативна партія, до якої належить сенатор Усилен, танцювала б на вулицях. Адже вони і зараз кричать на кожному розі, що продовжувати життя штучним способом противно законам божеським і людським.

- Виявляється, ти читаєш газети, люба? Я вражений!

- Поцілуй мене в дупу, - сердито відмахнулася Єва. - Б'юся об заклад, що коли Надін зв'яжеться зі мною, вона повідомить, що Вейлен - затятий противник штучних органів. Ти знаєш цю позицію - все, що не дано богом, аморально.

- "Нове життя" постійно стикається з протестами прихильників природного життя. Очевидно, сенатор підтримує їхню точку зору.

- Так, а якщо він може заробити кілька баксів, допомагаючи групі, яка обіцяє медичне і цілком природне диво, то тим краще. Але це має бути швидка процедура, безпечна для пацієнта, інакше вони не зможуть конкурувати з виробництвом штучних імплантів. Бізнес, прибуток, слава, голоси... Та ти мене слухаєш чи ні?

Рорк на мить відірвався від екрана.

- Слухаю. І я з тобою згоден. Думаю, донедавна вони працювали з органами тварин і, очевидно, досягли успіху.

- І тоді перейшли на вищий щабель еволюції. Хоча, з їхнього погляду, вона все ще була низькою. Адже їхні жертви - покидьки, як каже Кегні.

- Є! - раптово вигукнув Рорк.

- Вийшло? Дай подивитися!

Рорк зажадав дані на монітор і посадив Єву до себе на коліна. Вона була занадто зацікавлена, щоб протестувати.

- Усе по полицках, - пробурмотіла Єва. - Імена, дати, процедури, результати. Господи, Рорк, вони всі тут!

"Джеспер Мотт, 15 жовтня 1998 року. Серце успішно вилучено. Попередній діагноз підтвердився. Орган збільшений і сильно пошкоджений. Орієнтовний період до смерті - один рік.

Зареєстрований як донорський орган K-489.

Процедуру регенерації розпочато 16 жовтня".

Єва пропустила решту аж до першої жертви, яка фігурує в її розслідуванні.

"Семюел М.Петринські, 12 січня 1999 року. Серце успішно вилучено. Попередній діагноз підтвердився. Орган збільшений і сильно пошкоджений, артерії тендітні й засмічені, ракові клітини в другій стадії. Орієнтовний період до смерті - три місяці.

Зареєстрований як орган, придбаний через брокера, С-351.

Процедуру регенерації розпочато 13 січня".

Далі йшов суцільний медичний жаргон, але остання фраза була цілком зрозумілою.

"Процедура закінчилася невдачею. Зразок знищено 15 січня".

- Вони вкрали три місяці життя Снукса, а потім викинули його серце, бо в них нічого не вийшло!

- Поглянь на останній запис, Єво.

Вона прочитала ім'я - Джилесса Браун.

"25 січня. Підготовча регенерація пройшла успішно. Розпочато другу стадію. Зразок реагує на ін'єкції та стимуляцію. Помітне зростання здорових клітин. Третю стадію розпочато 26 січня. Порожевіння тканини видно неозброєним оком. Зразок повністю регенерувався через тридцять шість годин після першої ін'єкції. Згідно зі скануванням, зразок здоровий. Ознаки хвороби відсутні. Процес старіння успішно повернуто у зворотному напрямку. Орган повністю функціонує".

Єва глибоко зітхнула.

- Бурхливі, тривалі оплески. Ну, тепер підсмажимо їм дупи!

Я зробив це. Завдяки досвіду, терпінню, розумному використанню великих умів і жадібних душ, я домогся успіху. Тепер мені практично доступне нескінченне життя.

Залишається тільки повторити процес і ретельно все за протоколювати.

Моє серце радіє, але руки, як завжди, спокійні. Я дивлюся на них і милуюся їхньою досконалістю. Елегантні, сильні, немов твір геніального скульптора. Я занурював їх у людські тіла, витягуючи серця, що б'ються, щоб продовжити і поліпшити життя.

Тепер я нарешті переміг смерть!

Деякі з цих великих умів стануть жалкувати, ставити запитання, навіть сумніватися в тих засобах, які довелося використовувати заради досягнення мети. Але не я! Дорогою до безсмертя часто страждають невинні. Будемо вважати їх мучениками великої мети - не більше і не менше.

Деякі з жадібних душ почнуть вимагати більшої винагороди. Нехай. Грошей вистачить навіть найжадібнішим із них.

Нарешті, дехто заперечуватиме сенс того, що я зробив, і користь усього процесу. Але з часом вони почнуть штовхатися ліктями, намагаючись зайняти місце в черзі за тим, що я можу їм дарувати. І платитимуть, скільки б це не коштувало!

Протягом року моє ім'я буде на вустах королів і президентів. Слава, багатство, влада на кінчиках моїх пальців. Те, чого мене колись позбавила доля, я повернув у десятикратному розмірі. Грандіозні центри здоров'я, храми мистецтва медицини

*будуть зводитися для мене в кожному місті і в кожній країні на цій планеті - усюди,
де люди прагнуть перемогти смерть.*

Людство канонізує мене за те, що я дарував йому вічне життя.

Бог помер, і я - його наступник.

Проблема для Єви полягала в тому, яким способом здійснити свої наміри. Вона могла скопіювати дані й надіслати їх Фіні тим самим шляхом, що й іншу інформацію. Він отримав би їх наступного дня. Цього було б достатньо для отримання ордера, затримання і допиту членів керівництва Центру Дрейка.

Спосіб цілком реальний, але навряд чи вона відчула б задоволення.

Єва могла б сама з'явитися до Центру Дрейка, пробитися в лабораторію, зібрати дані і зразки та вибити з членів керівництва зізнання.

Спосіб нереальний, зате вельми задовільний.

Важко зітхнувши, Єва взяла в руку скопійований диск.

- Фіні закрий справу через сорок вісім годин після того, як отримає це. Звісно, щоб зловити всіх співучасників злочину принаймні на двох континентах, знадобиться значно більше часу. Але, так чи інакше, цей кошмар припиниться.

Рорк підійшов ззаду до її стільця і почав масажувати їй плечі, намагаючись зняти напругу.

- Я розумію, як важко для тебе не бути присутнім при розв'язці. Можеш втішатися тим, що справа не закінчиться за кілька днів, якщо не буде знайдено відповіді на всі запитання. Ти до біса хороший коп, Єво.

- Була.

- І є. Результати тестування і думка Міри повернуть тобі колишнє становище. - Рорк нахилився і поцілував її. - Коли ти знову опинишся по той бік межі, мені буде тебе не вистачати.

Єва мимоволі посміхнулася.

- Ти зумієш примазатися до мене, хоч би по який бік я перебувала. Давай надішлемо ці дані, і за день-два ми зможемо спостерігати події на екрані телевізора, як прості громадяни.

- Тільки одягни пальто.

- Моє пальто перетворилося на лахміття, - нагадала Єва, коли вони спустилися в хол.

- У тебе є інше. - Відкривши шафу, Рорк продемонстрував довгий рукав із бронзового кашеміру. - Зараз надто холодно, щоб виходити в куртці.

Єва помацала рукав.

- У тебедесь заховані роботи, які виготовляють такі пальта?

- У якомусь сенсі. Рукавички в кишені, - нагадав Рорк, надягаючи своє пальто.

Вийшовши на холод, Єва змушена була визнати, що до біса приємно відчувати на собі щось тепле і м'яке.

- Щойно надішлемо дані, повернемося назад, роздягнемося догола і на якийсь час забудемо про все на світі. - Вона підвелася навшпиньки і поцілувала чоловіка.

- Непоганий план.

- А завтра ти повернешся до своєї роботи і перестанеш крутитися навколо мене.

- По-моєму, я не кручуся, а просто граю роль Ніка при своїй Норі (Приватний детектив Нік Чарльз і його дружина Нора - герої роману Дешіла Геммета "Тонка людина" і кількох фільмів)., і небезуспішно.

- Якого ще Ніка?

- Ніка Чарльза, люба. Доведеться підвищити твою освіту в галузі розважального кінематографа першої половини двадцятого століття.

- Не знаю, де ти знаходиш час для такої нісенітниці. Очевидно, вся справа в тому, що ти не спиш, як усі нормальні люди. Ти проводиш дні й ночі, заробляючи свої мільярди... До речі, ми ж маємо обговорити твою ідіотську ідею класти гроші на мій рахунок. Я хочу, щоб ти їх забрав.

- Усі п'ять мільйонів - чи без п'ятисот тисяч, які ти жертвуєш клініці на Канал-стріт?

- Не розумничай! Я вийшла за тебе заради твого тіла, а не заради твоїх баксів.

- Як це зворушливо, дорога Єво! А я-то думав, що вся справа в моїй каві.

- Кава теж зіграла свою роль. Так от, завтра ти забереш гроші, закриєш цей безглуздий рахунок... О боже, Луїзо! негайно їдь у Центр Дрейка! Чорт забирай, як же ми випустили це з уваги?!

Рорк різко повернув машину, зачепивши узбіччя тротуару.

- Думаєш, з нею можуть розправитися?

- Раз вони прибрали Джен, то не можуть дозволити Луїзі говорити. - Єва витягла з кишені стільниковий телефон. - Фіні, негайно вирушай у Центр Дрейка до Луїзи! Я їду туди ж - буду хвилин за п'ять. Вони спробують розправитися з нею, Фіні. Вона занадто багато знає.

- Зараз виїжджаємо. Але не хвилюйся так, Далласе, Луїза під охороною.

- Як же ти не розумієш?! Поліцейський не стане затримувати лікаря! Зв'яжися з ним, Фіні, і накажи нікого не пропускати в палату. - Вона натиснула кнопку і прибрала телефон назад у кишеню. - Вони обіцяють прибути туди хвилин за п'ятнадцять.

- А ми там будемо за дві хвилини, - пообіцяв Рорк. - Ти побоюєшся Вейверлі?

- Він нинішній президент АМА, голова хірургічного відділення, фахівець із пересадки органів і член правління Центру Дрейка. - Єва ледве втримала рівновагу, коли Рорк звернув у гараж. - Кегні - дядько Луїзи, але при цьому він керівник Центру і один із найповажніших хірургів у країні. Ганс Вандергавен має міжнародні зв'язки, і тільки бог знає, де він тепер. Я побоююся кожного з них. А якщо не вони, то багато інших медпрацівників можуть увійти в палату Луїзи, не викликавши підозр. Є безліч способів усунути пацієнта і замести сліди.

Рорк зупинив машину біля Центру, і вони бігом кинулися до входу. Їм пощастило: ліфт виявився на першому поверсі, і, крім них, до нього ніхто не ввійшов.

- Вони не знають, що Луїза говорила зі мною, - сказала Єва, спостерігаючи за мінливими цифрами поверхів над дверима і подумки кваплячи їх. - Вона досить розумна, щоб мовчати про це або розіграти неприємність, якщо хто-небудь спробує на неї натиснути. Але вони могли витягнути дещо з Джен, перш ніж прикінчити її. Тепер вони напевно знають, що Луїза має дані про дзвінки в медцентрі, що вона наводила довідки, робила звинувачувальні заяви...

"Ми не повинні запізнитися", - сказала собі Єва і вискочила з ліфта, щойно відчинилися двері.

- Міс! - До неї підбігла медсестра. - Ви маєте зареєструватися. Ви не маєте права...

- Де поліцейський, який чергував біля цієї палати? - поцікавилася Єва, штовхнувши двері і переконавшись, що вони замкнені.

- Не знаю. - Сестра спробувала відтіснити її від дверей. - Сюди допускаються тільки члени сім'ї та медперсонал.

- Відчиніть двері!

- Пацієнтку в цій палаті не можна турбувати без дозволу лікаря. Мені доведеться попросити вас піти. Якщо ви не підкоритеся, я викличу охорону.

- Викликайте. - Розбігшись, Єва зламала двері двома потужними ударами і увірвалася в палату. - Прокляття!

Ліжко було порожнім.

Повернувшись до сестри, Єва вхопила її за комір кремового халата.

- Де Луїза?

- Я... я не знаю! Вона має бути тут... Коли я двадцять хвилин тому заступила на чергування, мені було велено її не турбувати.

- Ось твій коп, Єво. - Рорк присів навпочіпки з іншого боку ліжка, мацаючи пульс непритомному поліцейському, що лежав без свідомості. - Він живий. По-моєму, його накачали снодійним.

- Який лікар велів не турбувати Луїзу? - запитала сестру Єва.

- Її лікуючий лікар - доктор Вейверлі.

- Допоможіть цьому копу. - Єва нарешті відпустила медсестру. - Поліція прибуде за десять хвилин. Я хочу, щоб ви перекрили всі виходи з будівлі.

- У мене немає повноважень...

- Робіть, що вам кажуть! - Єва повернулася до Рорка. - Найімовірніше, її відвезли у відділення трансплантації органів. Коли ми прийдемо туди, нам доведеться розділитися, інакше ми не зможемо обшукати всі приміщення.

- Ми знайдемо її. - Вони разом зробили крок у ліфт. Рорк підняв щиток і натиснув кілька кнопок. - Тримайся. Зараз ми помчимо з космічною швидкістю.

Єва навіть не встигла вилаятися. Її відкинуло в кут, з очей потекли сльози, серце шалено заколотилося. Вона молилася, щоб Рорк не забув увімкнути гальма, коли кабіна різко зупинилася, жбурнувши її прямо на Рорка.

- Тепер розходимося. - Єва насилу віддихалася. - Візьми мій револьвер.

- Спасибі, лейтенанте, але в мене є свій. Я піду на схід, а ти - на захід.

- Не стріляй, якщо не... - почала Єва, але він уже пішов.

Єва рушила коридором, піднімаючи зброю біля кожного повороту або дверей і ледве стримуючись, щоб не побігти. Кожну ділянку потрібно було ретельно обшукати, перш ніж переходити до наступної. По всьому коридору були встановлені камери стеження. Єва розуміла, що було б дивом, якби вона дісталася мети непоміченою. І зараз за нею безумовно спостерігали: двері, які мали бути замкненими, відчинялися при її наближенні.

- О'кей, сучий син, - прошепотіла Єва. - Хочеш зустрітися віч-на-віч? Я теж.

Після чергового повороту вона опинилася перед подвійними дверима зі щільного матового скла. Вони були оснащені сканером для долоні і кодовими замками. Коли Єва зробила крок уперед, почувся комп'ютерний голос:

"Попередження. Вхід дозволено тільки персоналу п'ятого рівня. Всередині знаходяться небезпечні біоматеріали. Необхідні захисні костюми. Не входити без дозволу".

Проте двері безшумно розсунулися.

- Очевидно, я щойно отримала дозвіл? - зауважила Єва, входячи в досить просторе приміщення.

- Ваша завзятість гідна захоплення, лейтенанте.

Вейверлі встиг зняти халат. Він був одягнений, немов для званого вечора, в елегантно скроєний чорний костюм із шовковою краваткою. Золотий кадукей поблискував у яскравому світлі. Чарівно посміхаючись, Вейверлі тримав пневматичний шприц біля горла Луїзи.

Серце Єви знову заколотилося об ребра. Потім вона побачила, що груди Луїзи піднімаються й опускаються. "Значить, вона ще жива", - подумала Єва і присягнулася собі, що будь-що-будь збереже цей статус.

- Під кінець ви стали працювати недбало, док.

- Навряд чи. Просто потрібно вимести сміття, що залишилося. Раджу опустити зброю, лейтенанте, якщо ви не хочете, щоб я ввів вашій молодій подрузі цю отруту, яка швидко діє.

- Той самий, який ви використовували для Френда і Во?

- Тіа займався Ганс. Але ви маєте рацію. Ця отрута ефективна і безболісна. До неї часто вдаються самогубці. Вона помре менш ніж за три хвилини. А тепер опустіть зброю.

- Якщо ви її вб'єте, вам не буде за кого ховатися.

- Але ж ви не дозволите мені її вбити. - Він знову посміхнувся. - Жінка, яка ризикує життям заради мертвих нікчем, поступиться чим завгодно заради життя невинної людини. Протягом останніх двох тижнів я уважно вивчав вас, лейтенант Даллас. Чи мені слід було сказати "колишній лейтенант"?

- Про це ви теж подбали.

"Тепер я можу розраховувати тільки на свою кмітливість, - подумала Єва, кладучи паралізатор на стіл. - І на Рорка".

- Ви самі спростили справу. За допомогою Бауерса.

Він натиснув на якусь кнопку, і Єва почула, як двері зсунулися за її спиною, відрізавши шлях до відступу.

- Вона працювала з вами?

- Тільки побічно. Повільно відійдіть ліворуч від столу. Чудово. Деякий час нас не турбуватимуть, і я залюбки заповню прогалини у вашій версії. За обставин, що склалися, це буде тільки справедливо.

"Він намагається бравірувати, - подумала Єва. - Тішить свій "комплекс бога".

- У моїй версії не так багато прогалин. Але мені цікаво, як вам вдалося втягнути в це Бауерс.

- Вона втягнулася сама - написавши на вас першу скаргу. Бауерс виявилася найзручнішим знаряддям, щоб позбутися вас, оскільки погрози не подіяли, а підкуп

виглядав абсурдним, з огляду на вашу репутацію і фінансове становище. До речі, ви позбавили Центр Дрейка одного з найкращих охоронців.

- У вас він не єдиний.

- Безумовно. Один із них наразі має справу з вашим чоловіком. - Блиск в очах Єви розвеселив його. - Бачу, це вас турбує. Я ніколи не вірив у щире кохання, але ви двоє здаєтеся по-справжньому закоханою парою. Вірніше, здавалися.

"Рорк озброєний", - нагадала собі Єва.

- З моїм чоловіком не так легко впоратися.

- Впоратися можна з кожним. - Вейверлі зарозуміло знизав плечима. - Потрібно тільки не припускатися помилок. На щастя, у вашому департаменті помиляються часто. Взяти хоча б Бауерс. Вона опинилася в поліції, незважаючи на параноїдальну схильність до насильства. І, я вважаю, вона така не одна. Утім, ми теж іноді помиляємося. Вам доручили розслідування справи... як її?

- Петринські. Він був відомий під прізвиськом Снукс.

- Так, вірно. Цією справою мав займатися Россуелл, але вийшла накладка.

- А його ви давно завербували?

- Лише кілька місяців тому, але він проявив себе якнайкраще. Якби все йшло за планом, справу б зам'яли і відправили в архів.

- А хто працює на вас у відділі медекспертизи?

- Тільки один клерк із пристрастю до наркотиків. - Він самовдоволено посміхнувся. - Не важко знайти потрібну людину з потрібними слабкостями.

- Убивство Снукса було безглуздом. Воно нічого вам не дало.

- Так, нас спіткало розчарування. Його серце не прореагувало. Але в будь-якому серйозному підприємстві неминучі невдачі та перешкоди, які потрібно долати. Ви теж виявилися такою перешкодою. Дуже скоро стало зрозуміло, що ви глибоко копаєте і можете стати небезпечною. Така сама проблема виникла в нас у Чикаго, але з нею ми легко впоралися. З вами цей спосіб не пройшов, тому довелося вдатися до інших заходів. Співпраця з Россуеллом, неправдива інформація, підбурювання Бауерс - зрозуміло, ми влаштували, щоб ви з нею знову зустрілися на місці злочину. Вона реагувала саме так, як нам було потрібно.

- А потім ви вбили її, знаючи, що правила вимагатимуть мого відсторонення?

- Це вирішувало нашу маленьку проблему, а тиск на мера з боку сенатора Вейлена давав нам потрібний час. Ми були близькі до повного успіху.

- Ви маєте на увазі регенерацію органів?

- Саме так! - просяяв Вейверлі. - Отже, ви самі заповнили прогалини? Не думав, що вам це вдасться.

- Так, я їх заповнила. Френд з його штучними імплантатами перекрив шлях фінансуванню вашої групи. - Єва поклала руки в кишені і злегка наблизилася до нього. - Тоді ви були зовсім молоді. Це могло вас збентежити.

- Так і сталося. Мені знадобилися роки, щоб зібрати кошти, команду, обладнання та продовжити роботу, яку згубив Френд. Я ще не досяг визначного становища, коли він і його колеги почали експериментувати зі з'єднанням живої тканини і штучного матеріалу. Але Тіа вірила в мене і в мою справу. Вона про все мене інформувала.

- Вона допомогла вам убити Фрейда?

- Ні, я зробив це самостійно. Френд пронюхав про мої наміри і збирався використати свій вплив, щоб перекрити і без того жалюгідне фінансування досліджень регенерації органів тварин. Але я його випередив.

- Однак вам довелося піти в підпілля, - зауважила Єва, не зводячи з нього очей і зробивши ще один крок уперед. - Ви планували перейти до людських органів, тому замітали сліди.

- І добре замітав! Мені вдалося залучити до своїх досліджень кілька найкращих умів у галузі медицини. Все добре, що добре закінчується. Далі ні кроку! - попередив він, вважаючи, що Єва підійшла до нього надто близько.

Вона зупинилася біля ліжка на колесах, на якому лежала Луїза, небало поклавши руку на спинку.

- Адже ви знаєте, що Янг заарештований. Він вас викриє.

- Ні в якому разі, - усміхнувся Вейверлі. - Ця людина одержима нашим проектом. Він спить і бачить своє ім'я в заголовках медичних журналів. Янг вірить у мене, як у бога. Він радше перегризе собі вени, ніж зрадить мене.

- Вочевидь, ви не могли розраховувати на таку відданість з боку Во?

- Ні. Мати з нею справу завжди було ризиковано, тому вона знала про проект лише в загальних рисах. Досвідчений лікар, не дуже нестабільна особа. Тіа почала проявляти норовистість, дізнавшись, що наші людські зразки були... вилучені без дозволу.

- Вона не очікувала, що ви будете вбивати людей?

- Навряд чи їх можна назвати людьми.

- А інші ваші співробітники?

- У цьому медцентрі? Ганс вірить у нашу справу так само, як і я. Колін? - Вейверлі знизав плечима. - Він вважає за краще прикидатися, ніби не знає про проект у повному обсязі. Звичайно, є й інші. Таке велике підприємство потребує великої, ретельно відібраної команди. Але їм відомо далеко не все.

- Це ви підіслали найманого вбивцю до Джен?

- То ви вже її виявили? - Вейверлі захоплено похитав головою; його волосся блищало як золото в яскравому світлі лабораторних ламп. - Швидка робота. Так, звісно. Вона теж належала до того сміття, яке необхідно вимести.

- А що скаже Кегні, коли дізнається, що і його племінниця належала до цього сміття?

- Він не впізнає. Позбутися трупа в центрі здоров'я не складає труднощів. Крематорій працює безперебійно. Те, що трапилося з нею, залишиться таємницею.

Вейверлі неухважно провів рукою по волоссю Луїзи. Єва зрозуміла, що готова вбити його вже за один цей жест.

- Звичайно, це зламає його дух, і нам із ним доведеться розлучитися, - продовжував Вейверлі. - Шкода приносити в жертву двох чудових лікарів, але прогрес завжди вимагає великих жертв.

- Рано чи пізно він усе дізнається.

- Так, коли-небудь. І вважатиме себе винним. Адже Коліну відомо, що всі наші експерименти і дослідження проводяться без офіційної санкції. Але він виправдовує себе відданістю корпорації. Один лікар не зраджує іншого.

- Ви, однак, цим не гребуєте, - зауважила Єва.

- Я відданий тільки своєму проєкту.

- Що ви сподіваєтеся придбати?

- Отже, ось яку прогалину ви не в силах заповнити! - Його очі блиснули смарагдово-зеленим блиском. - Ми знайшли спосіб омолоджувати людські органи. За один день вмираюче серце може стати здоровим - і не тільки здоровим, а сильним і молодим. - У його голосі почулося збудження. - Відновлені нами органи стають кращими, ніж були до хвороби. Ми не можемо тільки оживляти їх, але я не сумніваюся, що з часом ми доб'ємося і цього.

- Оживляти мертвих? - Єва не вірила своїм вухам.

- По-вашому, це фантастика? Але раніше фантастикою вважали і пересадку органів, і заміну рогівки ока. Ми навчимося оживляти людей, і дуже скоро. А зараз ми вже майже готові повідомити про наше відкриття. Сироватка, введена за допомогою найпростішої хірургічної операції в пошкоджений орган, буде регенерувати клітини, перемагаючи будь-яку хворобу. Через кілька годин пацієнт перейде на амбулаторне лікування, а через дві доби стане здоровим. Причому з власними, а не штучними серцем, легеньми чи нирками. - Він нахилився до неї, виблискуючи очима. - Ви все ще не розумієте масштабу проєкту. Процедура можна повторювати знову і знову, з кожним органом. Звідси півкроку до регенерації м'язів, кісток, тканин. Тепер нам нададуть будь-яке фінансування, необхідне для завершення роботи. Через два роки ми зможемо повністю відтворювати людину, використовуючи її ж тіло. Життя подовжиться вдвічі, якщо не більше, а смерть з часом зникне зовсім.

- Вона ніколи не зникне, Вейверлі. Поки існують люди, подібні до вас. Цікаво, кого саме ви відбиратимете для відтворення? - поцікавилася Єва. - Адже на Землі недостатньо місця, недостатньо ресурсів, щоб вічно жили всі. - Вона бачила, як його посмішка стає кривою. - Отже, ви обиратимете тих, у кого більше грошей?

- А кому потрібні старі волоцюги і повії? Вейлен у нас у кишені, і він використовує свій вплив у Вашингтоні. Політикани клонуть на це. Принцип природного відбору існував споконвіку. Завжди виживають найдостойніші.

- І цих "найдостойніших" обиратимете ви?

- А чому б і ні? Вибір має здійснювати той, хто тримав у руках серце людини, проникав у її мозок...

- Отже, ваша місія - створювати, формувати і відбирати?

- Зізнайтеся, Далласе, що світ став би кращим без покидьків, які його обтяжують.

- Ви маєте рацію. Тільки у нас різна думка про те, кого вважати покидьками.

Єва різко штовхнула ліжко праворуч і стрибнула вперед.

Рорк присів навпочіпки біля замкнених скляних дверей. Контрольна панель була дуже складною, і йому довелося гранично зосередитися. На вилиці в нього багровів синець, на плечі кровоточила рвана рана, але він не звертав на це уваги. Головне, руки його не тремтіли.

Рорк навіть бровою не повів, почувши кроки в коридорі, бо міг упізнати за милою тупіт дешевих поліцейських черевиків.

- Господи, Рорк, це ви так попрацювали над тим хлопцем у кінці коридору?

- Вона там. - Він навіть не подивився на Фіні, продовжуючи возитися з панеллю. - Я точно знаю. Відійдіть убік, не затуляйте світло.

Пібоді кашлянула, коли комп'ютер повторив своє попередження.

- Якщо ви помиляєтеся...

- Я не помиляюся.

Єва вдарила Вейверлі кулаком у щелепу, і він упав, потягнувши її за собою. Цій людині було що втрачати, і вона захищалася відчайдушно. Ударившись головою об колеса ліжка, Єва відчула в роті смак крові, перед очима її замиготіли зірки.

Напівсліпа від шаленого гніву, Єва притиснула лікоть до горла Вейверлі. Задиhaючись, він втратив орієнтацію, і їй вдалося вирвати шприц, перш ніж Вейверлі встиг ним скористатися.

Пихкаючи і витріщивши очі, він застиг, коли вона приставила шприц до його шиї.

- Боїшся, виродку? Не подобаються власні ліки? Тільки поворухнися, і ти мертвий! Як ти сказав - через три хвилини? Я сидітиму й дивитимуся, як ти здихаєш, так само, як ти спостерігав за смертю інших людей.

- Не треба... - прохрипів Вейверлі. - Я задиhaюся. Не вистачає повітря...

- Я могла б разом позбавити тебе від мук, але це занадто легкий вихід. Ти хотів жити вічно, Вейверлі? Ну, так ти зможеш здійснити це за ґратами. - Єва важко зітхнула. - Вибач, але я не можу втриматися. - Розмахнувшись, вона щосили вдарила його кулаком в обличчя.

Єва вже хотіла піднятися, коли двері відчинилися.

- Ну і ну, уся згряя тут, - пробурмотіла вона, провівши по розпухлих губах тильним боком долоні, і простягнула шприц Пібоді. - Запечатай його як слід і будь обережна - тут отрута. Рорк, ти весь у крові.

Він зробив крок до неї і обережно витер кров з її губ.

- Ти теж.

- Добре, що ми в центрі здоров'я, - усміхнулася Єва. - Можеш допитати мене, Фіні, коли розчистиш це місиво. І хтось має подбати про Луїзу. Мабуть, він приспав її: вона проспала весь цей час. До речі, потрібно негайно заарештувати Россуелла - Вейверлі його видав.

- Із задоволенням. Кого-небудь ще?

- Кегні і Вандерхавена, який, виявляється, в Нью-Йорку, як стверджує наш доктор Смерть. І це ще не все. - Єва подивилася на непритомного Вейверлі. - Цей слюнтяй видасть усіх. - Підібравши паралізатор, вона сховала його в задню кишеню. - Поїхали додому.

- Чудова робота, Далласе!

Кілька секунд Єва дивилася просто перед собою очима, що зупинилися, потім усміхнулася, знизала плечима і вийшла, тримаючись за Рорка.

- Пібоді!

- Так, капітане?

- Підніми з ліжка майора Вітні і скажи йому, що капітан Фіні шанобливо просить його доставити сюди свою адміністративну дупу якомога швидше.

- А можна, я злегка це перефразую?
- Можна. Лише б притягти його сюди. - З цими словами Фіні присів навпочіпки і почав вивчати "відмінну роботу" Даллас.

Єва міцно спала, коли пролунав телефонний дзвінок. Можливо, вперше в житті вона обмежилася тим, що перевернулася на інший бік. Коли Рорк торкнувся її плеча, вона натягнула на голову ковдру.

- Я сплю.

- Щойно телефонував Вітні. Він хоче, щоб ти за годину з'явилася в його кабінет в управлінні.

- Чорт! Це погана ознака! - Єва неохоче скинула ковдру і сіла. - Результати тестів і висновки Міри ще не могли до них надійти. Занадто рано. Мене звільнять, Рорк!

- Давай поїдемо туди і дізнаємося.

Вона похитала головою, піднімаючись із ліжка.

- Тобі там нічого робити.

- Одна ти не поїдеш. Збирайся.

Єва розправила плечі й подивилася на Рорка. Він уже був акуратно зачесаний і в діловому костюмі. Синяк на вилиці вдалося майже повністю затушувати, але слід від нього надавав обличчю загрозливого вигляду.

- Коли ти встиг встати й одягнутися?

- Валятися весь ранок у ліжку - марна трата часу, якщо, звісно, не йдеться про секс. Оскільки в цьому сенсі на тебе зараз навряд чи можна розраховувати, я почав день із кави. Перестань базікати і йди в душ.

- Гаразд... - Важко зітхнувши, Єва попленталася у ванну.

Вона відмовилася від сніданку, і Рорк не наполягав. Поки він вів машину, Єва тримала його за руку, і Рорк вважав це поганою ознакою.

Під'їхавши до Головного управління, він зупинив машину і на мить притиснув долоні до щік Єви. Переконавшись, що вона хоч і бліда, але не тремтить, він зітхнув із полегшенням.

- Пам'ятай про те, хто ти, Єво.

- Постараюся. Зі мною все гаразд. Можеш почекати тут.

- Навіть не сподівайся.

- О'кей. - Вона глибоко зітхнула. - Ходімо.

Коли вони увійшли в хол, усі присутні замовкли. Поліцейські дивилися на Єву і швидко відводили погляд. Незважаючи на неприємне відчуття порожнечі в животі, Єва твердим кроком попрямувала до ліфта.

Двері в кабінет майора були відчинені. Вітні кинув швидкий погляд на Рорка, але нічого не сказав і знаком запросив їх увійти.

- Сідайте, Далласе.

- Я постою, сер.

У кімнаті були не тільки вони. Тіббл, як і минулого разу, стояв біля вікна. Решта мовчки сиділи - Фіні з нерухомим обличчям, Пібоді зі щільно стиснутими губами і

Вебстер, який задумливо роздивлявся Рорка. Перш ніж Вітні знову заговорив, у кабінет вбігла Міра.

- Вибачте за запізнення. Я затрималася з пацієнтом. - Вона сіла поруч із Пібоді.

Вітні кивнув і відкрив середню шухляду столу. Витягнувши значок і зброю Єви, він поклав їх на стіл. Єва мовчки ковзнула по них поглядом.

- Лейтенант Вебстер.

- Так, сер. - Вебстер піднявся. - Бюро внутрішніх справ не знаходить підстав для санкцій або догани щодо лейтенанта Даллас і подальшого розслідування її поведінки.

- Дякую вам, лейтенанте. Серед нас, на жаль, немає детектива Бекстера - він зараз виїхав на місце злочину. Але його рапорт про розслідування вбивства поліцейської Еллен Бауерс написаний і зареєстрований. Справу закрито, і лейтенант Даллас повністю звільнена від підозр. Ваші висновки підтверджують це рішення, доктор Міра?

- Так, підтверджують. Результати тестів та їхній аналіз повністю виправдовують лейтенанта і підтверджують її відповідність своїй посаді. Мої звіти вже подано.

- Знаю. - Вітні повернувся до Єви. Вона сиділа нерухомо, навіть не кліпаючи. - Нью-йоркський поліцейський департамент вибачається перед одним зі своїх найкращих співробітників за виявлену до неї несправедливість. Я додаю свої особисті вибачення. Процедура була необхідною, але не в усьому виправданою.

Тіббл зробив крок уперед.

- Тимчасове відсторонення від роботи припинено, і розпорядження про нього буде вилучено з вашої особової справи. Ви не будете піддані покаранню за вимушену відсутність. Департамент ознайомить засоби масової інформації з необхідними фактами. Майоре?

- Так, сер. - Обличчя Вітні залишалося безпристрасним, коли він простягнув Єві значок і кобуру з револьвером. Лише коли вона, так само не кліпаючи, втупилася на них, у його погляді промайнуло щось схоже на емоції. - Лейтенанте Даллас, департамент поліції зазнає великих втрат, якщо ви відмовитеся їх прийняти.

Піднявши погляд, Єва взяла значок і зброю. Пібоді шумно висякалася.

Вітні простягнув руку через стіл, і коли Єва стиснула її, на його обличчі з'явилася подоба посмішки.

- Лейтенанте, ви на чергуванні.

- Є, сер. - Вона повернулася і подивилася на Рорка. - Тільки дозвольте спочатку позбутися сторонніх. - Єва одягла кобуру і причепила значок. - Вийдемо на хвилинку.

- Охоче.

Рорк підморгнув Пібоді, яка хлюпала носом, і вийшов слідом за дружиною. Закривши двері, він обійняв її і поцілував.

- Радий бачити вас знову, лейтенанте!

- Господи, Рорк, я так боялася повернутися без... ти розумієш.

- Розумію. - Він витер сльози з її вій.

- Краще йди, а то я розкисну.

- Іди працюй. - Він провів долонею по її щоці. - Ти досить довго байдикувала.

Єва усміхнулася і вельми невитончено витерла пальцями ніс.

- Гей, Рорк! - крикнула вона, коли він уже увійшов у ліфт.

- Так, лейтенанте?

Сміючись, вона підбігла до нього і міцно поцілувала.

- Побачимося ввечері.

- Безумовно. - Він встиг посміхнутися, перш ніж двері ліфта зачинилися за ним.

- Сер! - Пібоді витягнулася по стійці "струнко" з дурною усмішкою на обличчі. - Я не хотіла заважати, але мені наказано повернути вам ваш телефон. - Вона сунула апарат у руку Єви і раптово обійняла її.

- Зберігайте гідність, поліцейський Пібоді.

- Гарзд. Але пізніше ми, сподіваюся, зможемо відсвяткувати цю подію і випити як слід?

Єва задумливо підібгала губи.

- На вечір у мене є плани, - сказала вона, згадуючи усмішку Рорка. - Але завтрашній день начебто вільний.

- Заметано. Фіні просив передати, що для повного завершення справи потрібно ще кілька деталей. Міжнародні зв'язки, вашингтонський аспект, повний перелік співучасників у Центрі Дрейка, дані з Чикаго.

- Це потребуватиме часу, але ми впораємося. Що з Вандерхавеном?

- Він усе ще в бігах. Натомість Вейверлі вже доставили з центру здоров'я, і його можна допитати будь-коли, до речі, він уже назвав кілька імен, сподіваючись на поблажливість. Ми думаємо, що він повідомить нам, де ховається Вандерхавен. Фіні вважає, що ти сама захочеш із ним поговорити.

- Він вважає правильно. Пішли, Пібоді, надеремо йому дупу!

- Ця пропозиція мені подобається, сер.